168

COLECȚIA ROMANTIC

Michelle Reid

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

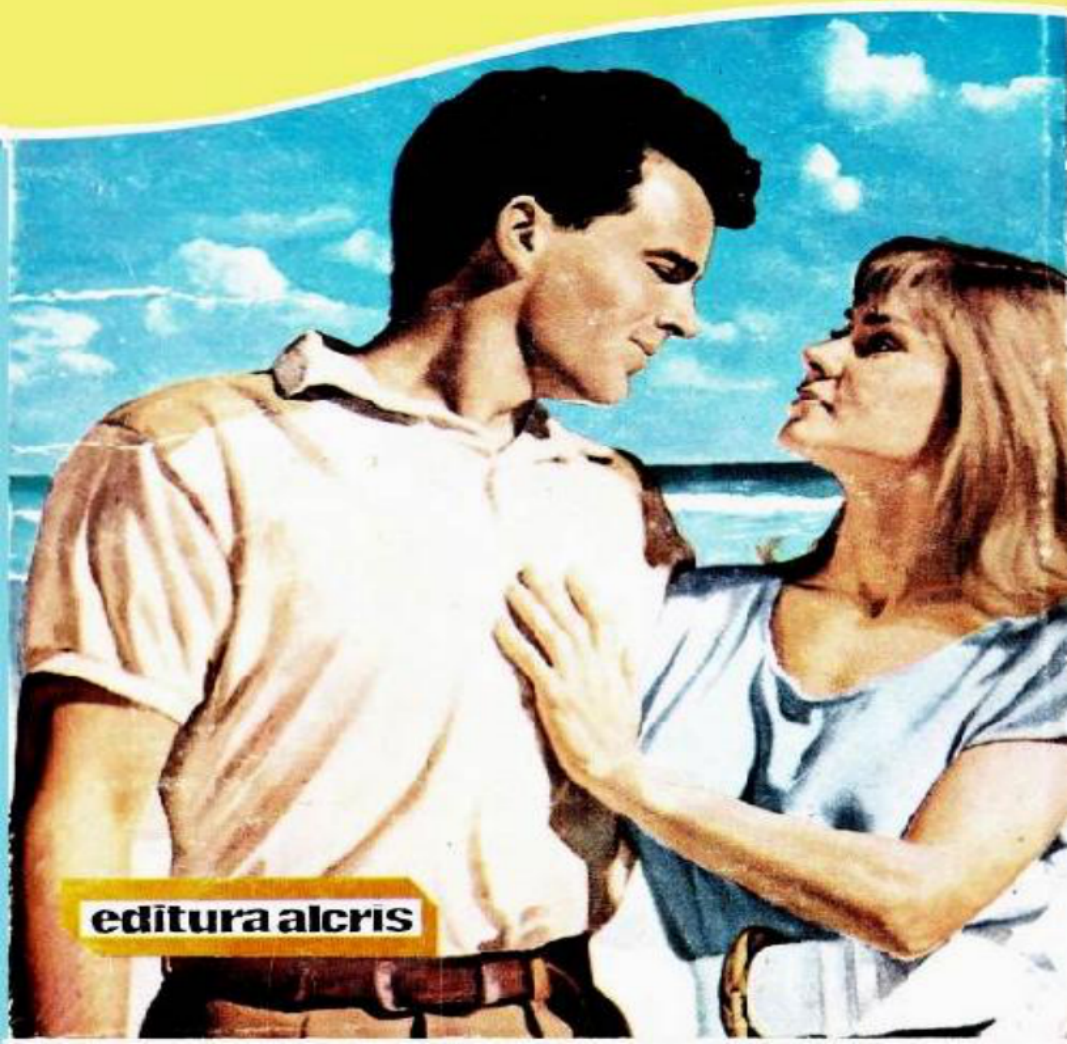

editura alcris

Cuprins

CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
Observații

Coperta: ANDY

© 1994 by Michelle Reid
PASSION BECOMES YOU

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-580-129-9

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin
editurii ALCRIS.

Michelle Reid

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

În românește de
CRISTINA NICOLAE

Colecția „ROMANTIC”, Nr. 168
Editura ALCRIS
BUCUREȘTI, 1994

CAPITOLUL UNU

Luni dimineața Josh întârzie la serviciu, semn sigur că petrecuse un weekend peste măsură de obositor.

Jemma zâmbea cu subînțeles în vreme ce sorta corespondența de la prima oră. Trebuia s-o predea mai departe lui Cassie Drake. Frumoasa brunetă reușise acolo unde altele - cărora nu li se mai știa numărul - dăduseră greș, adică de trei luni încheiate îl ținea pe jăratic pe chipeșul Josh Tanner.

Pentru el era un record fiindcă, de obicei, nu rămânea cu o femeie decât până se culca cu ea. Plictiseală curată, vorba lui, mai ales că nu își putea înfrâna instinctele când punea ochii pe o femeie atrăgătoare.

Jemma știa asta în mod sigur fiindcă, mai de mult, îi făcuse și ei avansuri o dată sau de două ori. Cu ea figura nu-i ținuse. Bărbații ca Josh, care atunci când se uitau la o femeie nu se gândeau decât la sex, scris cu S mare, n-o atrăgeau deloc. Josh era un desfrânat. Frumos, înfumurat și afemeiat până în măduva oaselor, genul de bărbat cu care nu s-ar fi încurcat pentru nimic în lume.

Cu toate acestea, Josh nu se dăduse bătut atât de ușor, își aminti ea surâzând. Îi trebuiseră două luni până să-și accepte înfrângerea și încă una să-i treacă supărarea.

Asta se întâmplase cu aproape doi ani în urmă și, între timp, deveniseră cei mai buni prieteni.

Din acest motiv știa ea totul despre Cassie și cum proceda aceasta de îl făcea să-i crească temperatura cu câteva grade doar văzându-i formele cam plinuțe, de altfel, dar extrem de provocatoare.

— De ce tocmai ea? se întrebase o dată, total nedumerit. Nici măcar nu e genul meu! Mie-mi plac tipele înalte, suple, cu picioare până la subțioară, așa ca ale tale, cu părul lung și blond, ca al tău, pe care să mi-l pot înfășură în jurul gâtului.

— Părul meu nu e blond, e roșcat.

— Ba e blond, insistase el. Blond-auriu, ca mierea.

Ochii începuseră să-i sclipească.

— Îmi vine să...

— Cu un deget dacă mă atingi, te pârăsc lui Cassie.

Asta fusese de ajuns ca să-i taie tot elanul.

— Ce naiba-mi face vrăjitoarea asta cu părul negru? bombănise el și ieșise trântind ușa biroului, să mediteze asupra problemei.

Jemma credea ca are răspunsul la întrebare, dar nu se grăbise să i-l spună. O dată ce l-ar fi aflat n-ar mai fi avut zile bune cu el. După părerea ei, Josh Tanner își găsise nașul de data asta, prins în capcană de o femeie care nu făcea un secret din intențiile ei.

— Vreau să mă mărit, să fac copii... știi tu, tot tacâmul, îi spusese Jemma nu de mult, stând pe un colț al biroului și așteptându-l pe Josh să apară ca să iasă împreună la masă. Mor de nerăbdare...

La douăzeci și șapte de ani chiar avea de ce să fie nerăbdătoare...

— Așa că am început să privesc mai bine în jurul meu, căutând pretendentul potrivit.

Care se întâmplase să fie chiar Josh, ceea ce Jemmei i se păruse extrem de ciudat, din moment ce îl considera pe șeful ei ultimul bărbat din lume cu care o femeie ar fi dorit să se mărite. La urma urmei, nimic nu o putea convinge că un bărbat afemeiat își schimbă năravul. Era amuzant, bun la pat și așa mai departe dar, în nici un caz, nu era potrivit ca soț.

— Pe Josh l-am cunoscut la o petrecere la care mă dusesem cu un vechi prieten, povestea Cassie. Înfumuratul ăsta mi-a căzut cu tronc de cum l-am văzut și orb să fi fost ca să nu observi ce ocheade îmi arunca. Între noi atmosfera devenise electrizantă, ceea ce îl amuza teribil pe Leon. Îi cunoști pe Leon Stephanades? o întrebase, dar văzând privirea inexpresivă a Jemmei, adăugase: Draga mea, habar n-ai ce-ai pierdut. Dacă aș fi îndrăznit să aspir atât de sus, aș fi făcut pe dracu-n patru ca, în locul lui Josh, să pun mâna pe el. Dar Leon e altfel decât ceilalți. E un grec în adevăratul sens al cuvântului. Putred de bogat, dar celibatar convins. Taică-său îi găsise o grecoaică frumoasă și cu zestre mare și a încercat pe toate căile cu amenințări și cu vorba bună - să-l convingă să se însoare, dar Leon nici nu l-a băgat în seamă. Asta cred că a dus la ruptura dintre ei.

Cu o expresie tristă își arcuise sprâncenele frumos conturate, dezvăluindu-i mai departe motivul pentru care era atât de necăjită.

— Ce șansă poate avea o englezoaică nu - foarte drăguță și fără avere care, în afară de trupul său, nu are nimic de oferit? Nici una, răspunsese tot ea la întrebare. Așa că am hotărât să-l atac pe Josh. Cu Leon am rămas prietenă și asta nu-i convine deloc, adăugase zâmbind cu acea șiretenie tipic feminină. E mort de gelozie fiindcă își închipuie că a fost ceva între noi, dar nu-i adevărat, insistase ea, deși pe față i se citea că nu s-ar fi dat în lături dacă s-ar fi ivit ocazia. Gelozia lui, însă, îmi dă o rază de speranță că ține într-adevăr la mine și că relația noastră nu se va limita doar la atât, adăugase ea, cu tristețe în glas. Leon spune că dacă îl conving să se însoare cu mine ne dă cadou de nuntă un lingou de aur, dar asta o zice fiindcă nu-mi dă nici o șansă de izbândă! Oricum, nu mă dau bătută, încheiase foarte hotărâtă.

Probabil că același lucru i-l spusese și lui Josh fiindcă la câteva zile

după discuția aceea cu Cassie, el dăduse buzna în birou spunând foarte răspicat:

— Nu mă însor! Nici pentru un lingou de aur!

În clipa aceea sună telefonul. Jemma ridică receptorul și vocea lui Josh Tanner, răstită, ca de obicei, aproape că-i sparse timpanul:

— Am să întârzii. A fost un weekend de groază. Abia m-am trezit. Stai pe baricade până ajung acolo.

— Și ce faci cu întâlnirea de la zece cu barosanul de la Leonidas Corporation? îi aminti ea, privindu-și ceasul doar pentru a se convinge încă o dată că era zece fără douăzeci. Josh nu avea cum să mai ajungă la timp la serviciu.

Pe fir se auziră câteva înjurături. E clar că a uitat de întâlnire, ceea ce nu i se întâmplă de obicei, se gândi ca. Se părea că, într-adevăr, avusese un weekend de pomină.

— E ultimul om din lume pe care aș vrea să-l văd azi. Încearcă să scapi de el, spuse nervos. Poate-l prinzi înainte să plece de la birou. Transmite-i scuzele mele. Și dacă dai cu ochii de șmechera aia, spune-i că am murit și să nu se mai ostenească să mă caute!

— Cine? îl întrebă, încruntată. Cassie?

Dar el deja închisese telefonul. Rămase privind la aparat, încercând să înțeleagă ultima lui remarcă după care, ridicând din umeri nedumerită, puse receptorul în furcă. Nu minți se spunându-i că avusese un weekend îngrozitor.

Probabil că rupseseră patul, se gândi amuzată și formă numărul de la Leonidas Corporation.

Așteptând să răspundă cineva își dădu seama că habar n-are cum se numește directorul comercial al firmei. Vinerea care trecuse Josh își fixase singur întrevederea și nu-i spusese decât „tipul nu-mi place deloc, dar caută noi piețe de desfacere pentru piese componente și afacerea mă interesează. Sunt nevoit să-i cânt în strună”.

Se strâmbă mirată, întrebându-se ce-i făcuse bărbatul acela, de Josh nu-l agrea. De obicei, șeful ei nu-și manifesta antipatia față de potențialii clienți, ba chiar era fericit să le „cânte în strună”, atâta vreme cât asta îi aducea profit.

— Leonidas Corporation!

Jemma avu un moment de ezitare.

— Ăă, începu ea, întrebându-se cum să iasă din încurcătură fără a lăsa impresia că se zăpăcise.

Așa că explică cine este și de ce telefonează, apoi adăugă:

— Speram să-l mai prind pe directorul comercial înainte să plece.

Și mai spera să afle numele acestuia înainte de a fi nevoită să întrebe ea.

— Ah, mi-e teamă că ați sunat prea târziu, dar vă fac legătura cu secretara lui.

— Mulțumesc.

Jemma rămase pe fir, așteptând să preia legătura, dar uitându-se la ceas își dădu seama că întârziase cu telefonul. *Lua-te-ar naiba, Josh*, îl bombăni în gând.

— Secretara domnului Stephanades. Vă pot ajuta cu ceva?

Stephanades... Unde mai auzise ea numele acela?

— Sper, zise ea, apoi.

În grabă, o luă de la capăt cu explicațiile.

— Domnul Stephanades avea o întrevedere cu domnul Tanner la ora zece, dar domnul Tanner întârzie. E prea târziu să-l anunțați, ca să nu vină degeaba?

— Fiindcă am ajuns deja, aș spune că da, e cam târziu, se auzi în încăpere o voce sacadată, gravă și calmă, cu un accent plăcut și ușor amuzată.

Jemma privi în sus, surprinsă și inima începu să-i bată cu putere când se trezi în fața celui mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată!

Stătea în prag, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de la costumul sobru. Avea haina descheiată, lăsând să i se vadă pieptul puternic de sub cămașa albă, apretată. Era înalt și brunet, iar părul, tuns scurt și dat peste cap, era ușor ondulat. Era solid și avea pielea netedă și bronzată. Își plimba ochii negri asupra ei studiind-o printre gene și-i zâmbea cu cele mai senzuale buze pe care le văzuse vreodată în viața ei.

E superb, își spuse tulburată. Absolut superb. Își simțea sângele zvâcnind în tot corpul și se zăpăci de-a binelea, fapt confirmat și de senzația de căldură lăuntrică ce i se ridica din capul pieptului.

Privindu-l fără să respire, recunoscu în sinea ei că bărbatul acela o atrăgea. Misterios, fierbinte, provocator. Tăcerea ei îl făcu să ridice mirat sprâncenele. Jemma trase adânc aer în piept, străduindu-se să-și recapete calmul. Respirând, sânii i se ridicau și coborau ușor, fremătând sub bluza albă de mătase, făcându-l să-și fixeze asupra lor privirea adumbrită de superbele gene și să le urmărească mișcarea. Reacția ei fu promptă; sfârcurile i se întăriră dureros și roși stânjenită, dorindu-și pentru prima oară să fi purtat sutien. Nu era nevoie să se uite în jos ca să-și dea seama că el știa ce se petrece cu ea.

— Domnișoara Davis? îi răsună în urechi vocea ușor nedumerită.

— Eu?... își trecu limba peste buzele uscate. Nu… nu mai contează, șopti ea abia respirând și așeză receptorul în furcă, fără să-și dea prea bine seama ce face, cu ochii ațintiți asupra bărbatului care stătea în prag.

Zâmbetul larg care apăru pe buzele lui, dându-le o senzualitate voit studiată, o enervă, dar recunoscu în sinea ei că el avea toate motivele s-o facă. Știa, desigur, cine este.

I-o confirmase atunci când își făcuse simțită prezența. Nu-i putu răspunde, oricât s-ar fi străduit, decât cu un vesel „Bună dimineața, domnule Stephanades!” așa cum îi plăcea lui Josh. Voia să-i afle numele mic ca să i-l rostească în gând ca pe o incantație. Inima i se zbătea în piept, sânii o furnicau, picioarele îi tremurau. Era total răvășită de atracția pe care o exercita asupra ei.

— Plecăm acum sau îți mai trebuie câteva clipe până îți revii?

— Pof... poftim?

Clipi nevenindu-i să creadă.

— Un... unde să plecăm? se bâlbâi ea.

— La mine, începu el să-i explice, desprinzându-se din prag și închizând ușa. Trebuie să-ți spun, continuă el calm, înainte ca Jemma să priceapă sensul remarcii lui, că mi s-au făcut până acum fel de fel de propuneri, dar niciodată nu am primit o invitație atât de directă și, îndrăznesc să spun, disperată. O găsesc de-a dreptul... minunată.

Jemma închise ochii, senzația de stânjeneală aprinzându-i și mai tare obrajii.

— Scuzați-mă, bâigui ea, efort plătit foarte scump, fiindcă pierzându-și sângele rece se ridică simțind că își pierde echilibrul. M-ați luat prin surprindere, domnule... îi uitase numele. Secretara tocmai i-l spusese dar, ca o cretină, îl uitase!

— Stephanades, o informă el pe un ton malițios. Leon Stephanades, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară...?

Leon. Deci, îi chema Leon. Trebui să numere până la zece în gând ca să nu repete la nesfârșit numele acela care-i stătea pe vârful limbii.

— Oh!

Tresărind își îndreptă umerii.

— Davis, continuă ea ridicând capul ca să-i înfrunte privirea cât mai calm posibil, dar știa că roșeața care încă îi colora obrajii o dădea de gol. Îmi pare rău că ați venit degeaba, domnule.

Bravo, Jemma, își spuse, încurajându-se și ambiționându-se să nu se uite în altă parte decât la lobul urechii lui stângi, ca nu cumva privirea lui să o zăpăcească din nou.

— Domnul Tanner întârzie și nu poate ajunge la întâlnire. Speram să vă prind înainte de a pleca de la birou dar, după cum se vede... zise ea, schițând un zâmbet... am întârziat și eu cu telefonul.

— Norocul meu.

La naiba! Aproape că se sufocă de groază când replica lui o făcu să simtă din nou furnicături în sâni.

Închise ochii și îi deschise doar atunci când fu sigură că se poate uita în jos la hârtiile de pe birou și nu la el.

— Dacă-mi acordați un minut, murmură ea cu vocea sugrumată de emoție și simțindu-se îngrozitor de penibil, am să găsesc agenda de lucru a domnului Tanner și putem stabili o altă...

— Am o idee mult mai bună, o întrerupse el. Mergem să luăm prânzul împreună și vom discuta... despre întâlniri la o gustare și o sticlă cu vin.

Jemma simțea că moare de rușine, dar pricepu totuși dublul sens al cuvintelor. Cel oficial o făcu să ia poziția secretarei stăpâne pe sine, deși nu-i era ușor din moment ce nu-și putea controla reacțiile.

— Ci... cineva trebuie să se o... ocupe de birou în lipsa domnului Tanner.

— Păcat, murmură el, dar atât de încet încât o făcu să-și ridice privirea.

Se îmbujoră și mai tare când îi văzu expresia feței și își dădu seama că atracția era reciprocă.

— Fiindcă în după-amiaza asta plec la New York, unde voi rămâne cel puțin o săptămână. Timpul mi se pare prea lung pentru a lăsa o asemenea problemă... în așteptare.

Ușa biroului se deschise brusc și Jemma privi în direcția ei, sperând că Josh apăruse la timp s-o salveze.

Dar nu era Josh, ci Cassie, înfuriată la culme.

— Unde e ticălosul și neispră...?

Când văzu bărbatul care stătea în mijlocul biroului se opri și fața neobișnuit de palidă i se lumină.

— Leon! țipă ea și se repezi în brațele lui.

În clipa aceea, cu mintea încă tulbure, Jemma făcu legătura care ar fi scutit-o de atâtea umilințe. Leon. Bunul prieten al lui Cassie, Leon.

Afecțiunea reciprocă se văzu din felul în care acesta o luă pe Cassie în brațe și o sărută cu căldură pe amândoi obrajii, după care îi zâmbi bucuros.

Gelozia o ardea ca un fier înroșit, contractându-i terminațiile nervoase și lăsându-i în gură un gust amar care o sufoca. Dacă Josh îi văzuse vreodată în poziția aceea, nu era de mirare că era bănuitor.

Cel puțin, el are tot dreptul să fie gelos. Tu nu, își spuse.

Nici măcar nu-l cunoști!

Dumnezeule! Se așezase pe scaun și încerca cu disperare să iasă din starea aceea. Lui Cassie i-ar fi scos ochii. Ar fi smuls-o din brațele lui și i-ar fi scos ochii!

— Cum stai cu dragostea? o tachină el pe Cassie.

Ea făcu o strâmbătură și-i încolăci mai strâns gâtul cu brațele.

— Nu chiar atât de bine pe cât mă așteptam, zise ea pe un ton sec.

— Tanner se poartă urât cu tine? o întrebă ridicând mirat din sprânceană.

Cassie se posomorî.

— E cel mai mare ticălos, spuse ea încruntată și abătută. Îl urăsc!

Tonul ei vehement o făcu pe Jemma să tresară, iar pe Leon Stephanades s-o privească îngrijorat.

— Ai probleme?

— Mari, răspunse ea cu o voce care nu prevestea nimic bun și, desprinzându-se din brațele lui, se întoarse spre Jemma. Unde e? Se ascunde în vreo gaură de șarpe până dispare omul negru?

Jemma deschise gura să răspundă, întrebându-se curioasă ce se petrecuse în acel weekend de înnebuniseră amândoi.

— E...

Fu gata să-i ofere aceeași scuză pe care i-o dăduse și lui Leon Stephanades, dar telefonul sună și ridică distrată receptorul, rostind obișnuita formulă de introducere.

— L-ai prins înainte de a pleca?

Vocea răstită a lui Josh o făcu să tresară și-și apăsă receptorul mai tare de ureche să nu se audă cum strigă.

— Păi... nu, răspunse ea prudentă. Pot... pot să te sun eu?

Josh era un tip nerăbdător, cu atât mai mult la acel moment.

— A ajuns deja?

— Da.

— La naiba...

Josh făcu o pauză, apoi bombăni ceva și mormăi mai departe:

— Mai bine dă-mi-l la telefon să-mi cer scuze personal.

— Ăăa... nu cred că e o idee prea bună chiar în clipa asta, zise ea, luându-și privirea de la cei doi care ascultau atenți ce spune și, coborând vocea, adăugă: Nu suntem singuri.

Nu mai apucă să audă răspunsul lui Josh. Cassie se și repezise spre birou cu ochii scăpărând scântei.

— E Josh? Dă-mi receptorul, îi ceru ea încercând să i-l smulgă din mână. Am să-i spun ceva...

— N-am ce discuta cu ea! urlă Josh în urechea Jemmei.

— Dă-mi-l, Jemma, insistă Cassie, fulgerând-o cu privirea. E timpul ca nemernicul să afle adevărul!

— Dă-o afară din biroul meu... acum! strigă Josh.

— Nu pot! le răspunse amândurora, sărind în picioare și încercând din răsputeri s-o oprească pe Cassie să-i smulgă telefonul din mână.

Josh dădu drumul unui val de înjurături, toate la adresa lui Cassie, în vreme ce Leon Stephanades privea amuzat întreaga scenă.

În clipa aceea Jemma simți că-l urăște. Situația era absolut ridicolă. Ea se simțea penibil asistând la scena aceea, iar el lua totul în glumă!

Leon se întoarse spre ea, surprinzându-i privirea ce ardea ca focul și își pierdu brusc buna dispoziție. Jemma simți că își pierde răsuflarea, în vreme ce totul în ea începu s-o ia razna - inima, plămânii, pulsul, chiar și pielea ca și cum, cu fiecare minut, fiecare fir de păr i se încărca cu electricitate, făcând-o să vibreze.

Josh bombănea, Cassie țipa dar, ca prin farmec, ei doi nu se mai aflau acolo. Pierdută în vârtejul amețitor al senzațiilor dezlănțuite se

simți și mai tulburată când înțelese că și el încerca aceleași emoții - dar el nu făcea nimic să și le ascundă!

Apoi, totul se prăbuși. Strigătul de durere al lui Cassie îi reîndreptă atenția spre cealaltă femeie exact în momentul în care aceasta rostea sufocată de furie:

— Oricum aș fi, ticălosule, sunt gravidă cu copilul tău!

Și se ghemui gata să se prăbușească.

Jemma urmări încremenită reacția rapidă a lui Leon Stephanades, care o prinse pe Cassie înainte să cadă. De la celălalt capăt al firului Josh înjura și blestema, pe un ton atât de ridicat încât era limpede că se afla într-o stare de nervi asemănătoare celei în care se găsea Cassie.

— Ticăloasa m-a prins în cursă, Jemma, zise el cu vocea sufocată. Mi-a făcut-o intenționat.

Jemma nu știa ce să spună. În cele din urma murmură:

— Te sun eu, Josh. Te sun eu, și puse încet receptorul în furcă.

În timp ce Jemma aducea un prosop ud și un pahar cu apă, Cassie începu să-și revină. Leon Stephanades o dusese în biroul lui Josh și o întinsese pe canapea, iar acum stătea pe vine lângă ca și o bătea ușor pe mână.

Jemma se ghemui lângă el și-i dădu prosopul ud. El îl luă fără un cuvânt și i-l puse lui Cassie pe frunte.

În sfârșit, Cassie deschise ochii și-l văzu.

— Doamne, Leon, șopti ea, disperată. Ce mă fac?

— Până nu-ți revii ca lumea, nu faci nimic, răspunse el calm. Te conduc eu acasă.

Ochii ei verzi se umplură de lacrimi.

— N-am făcut-o intenționat, zise ea dezolată.

— Nu?

Asta fu tot. Tonul lui insinuant o indignă pe Jemma, dar chiar în clipa aceea, cu o expresie vinovată, Cassie oftă înăbușit și-și ascunse fața în palme, zguduită de suspine.

Jemma rămase șocată la gândul că o femeie ar putea încerca, intenționat, să pună mâna pe un bărbat în felul acela, lucru greu de înțeles pentru ea.

Leon Stephanades întoarse capul s-o privească și făcu o strâmbătură.

— Nu fi atât de îngrozită, domnișoară Davis. Femeile apelează deseori la tertipuri de genul ăsta. Pentru ele constituie cel mai plauzibil motiv, mai cu seamă când este vorba de un bărbat ca domnul Tanner. Sau ca mine, adăugă el pe un ton malițios.

Dezgustată, Jemma se ridică în picioare și se duse în biroul ei. Dacă Leon Stephanades spusese adevărul, atunci îi era rușine, pentru sine că era femeie și pentru Cassie, pe care o îndrăgea și chiar o admirase pentru sincerele sale intenții.

Dar Josh? Se așeză la birou întrebându-se ce sentimente avea pentru Josh.

Îl compătimea sincer. Pentru prima oară în doi ani de când urmărea cum se folosește de femei pentru a-și atinge scopul, îi părea rău pentru el.

Fiindcă, deși își merita pedeapsa, nu trebuia să se întâmple așa.

Sună telefonul și următoarele minute trebui să-și concentreze întreaga atenție asupra problemelor de serviciu.

Tocmai punea jos receptorul când în birou intră Leon Stephanades.

— S-a mai liniștit. Când e pregătită, am s-o conduc acasă.

Jemma încuviință dând din cap, evitându-i privirea fiindcă pe chipul ei încă se citea uimirea și dezgustul față de modul în care procedase Cassie. După ce o privi atent câteva clipe, închise ușa dintre birouri și se apropie de ea.

— Te simți bine?

— Tot nu-mi vine să cred că a făcut-o intenționat, îi mărturisi ea.

— Femeile sunt ființe perfide, domnișoară Davis, zise el cu amărăciune. Sunt în stare de orice pentru a-și atinge scopul.

— Mulțumesc, zise ca schițând un zâmbet. Asemenea generalizări cred că nu fac bine nimănui.

— Asemenea întâmplări se petrec frecvent în lumea mea, spuse el cu cinism.

Lumea lui. Cine naiba se credea? Toate femeile trebuiau socotite fără scrupule, precum Cassie?

— În cazul ăsta, zise ea, ridicându-se și făcându-și de lucru cu hârtiile de pe birou, voi încerca să-mi amintesc ce mi-ați spus, atunci când mă voi hotărî să pun mâna pe un bărbat, și să mă țin deoparte de... lumea voastră.

— Ce păcat, murmură el.

Ea își ridică privirea, surprinsă de mesajul voalat pe care el tocmai i-l transmisese și i se opri respirația, cufundându-se în abisul ochilor lui negri, plini de promisiuni.

Nu, își spuse tulburată. Asta nu se va întâmpla, gândește-te la Cassie care plânge alături și la Josh care e făcut pe același calapod cu bărbatul acesta. Amândoi, egoiști și afemeiați.

El se apropie de birou și după ce-i atinse buzele cu degetul, și-l coborî puțin în jos încercând să i le depărteze. Sub atingerea lui ușoară, Jemma își simți sângele pulsând fierbinte, învăluind-o, inundând-o. Era cea mai senzuală experiență sexuală prin care trecuse vreodată. Capul îi vâjâia și abia deslușI când el îi șopti încet:

— Fără obligații și fără compromisuri, doar că, atâta vreme cât suntem împreună, să nu mai avem o altă legătură. Când totul se va sfârși, ne despărțim civilizați ca doi prieteni. Voi fi singurul tău iubit și mă voi dedica în întregime numai ție.

Trecându-și palma prin parul ei îi dădu capul pe spate, apoi se aplecă și o trase spre el, pe deasupra biroului, înlocuind atingerea degetului cu cea a gurii. În contact cu buzele lui reci și crispate, propriile-i buze, fierbinți și fremătătoare, se contractară. Sări ca arsă.

— Mai gândește-te la ce ți-am spus, murmură el retrăgându-se din nou. Am să te caut curând.

În timp ce ea îl privea nevenindu-i să creadă, prinsă încă în vârtejul senzațiilor erotice, Leon Stephanades își îndreptă umerii, devenind omul de afaceri sobru.

— Acum am s-o conduc acasă pe Cassandra. Spune-i lui Tanner că lipsesc din țară cam o săptămână. Dacă are de gând să încheie afacerea cu mine, ar face bine ca atunci când mă întorc să-l găsesc disponibil.

Gata să iasă pe ușă, mai întoarse o dată capul și se încruntă văzând-o cât era de răvășită. Doar atât. Nu dădu nici un alt semn legat de cea mai îndrăzneață propunere pe care Jemma o primise vreodată.

— Și mai spune-i că, indiferent de ce va decide în privința Cassandrei, ca bun prieten al ei doresc să o trateze cum se cuvine. La urma urmei, este și ea tot o ființă omenească, la fel de vulnerabilă ca noi toți.

CAPITOLUL DOI

— Vulnerabilă?! urlă Josh, învârtindu-se prin birou ca leul în cușcă. Ticăloasa nu e deloc vulnerabilă, dimpotrivă, e blindată ca un tanc, echipată cu cea mai sofisticată aparatură capabilă să ucidă bărbații.

Ajunsese la birou zece minute după ce Leon plecase cu Cassie care abia se ținea pe picioare.

— Mi-a spus să-ți transmit că te va căuta, îi repetă Jemma mesajul lui Cassie, dar nu pe tonul impertinent al acesteia, fiindcă nu avu curajul.

Oricum, lui Josh îi sări țandăra.

— Să n-o mai văd în fața ochilor pe șmechera aia! urlă el, după care o țintui pe Jemma cu o privire tăioasă ca sticla. Ți-a spus că a făcut-o intenționat?

Jemma dădu din cap.

— Leon Stephanades a făcut-o sa recunoască!

— Norocul ei că era și el aici! Asta-i culmea obrăzniciei! Probabil că au ticluit împreună toată mascarada asta.

— Doar nu-ți închipui că un om cu principiile lui s-ar fi pretat s-o ajute și s-o încurajeze să facă așa ceva, îl contrazise ea. Mai degrabă și-ar pune ștreangul de gât!

— Ce știi tu despic el? o înfruntă Josh nelăsându-se mai prejos. După câte știu azi l-ai întâlnit prima oară.

Dar ce întâlnire, se gândi Jemma, înfiorându-se ușor.

— Nu mi-a fost greu să recunosc genul, Josh, murmură ea sec. De cum l-am văzut am știut că-ți seamănă.

El o privi atent, ceva în vocea ei distrăgându-i atenția de la propriile-i necazuri.

— Ți-a făcut avansuri, nu? o ironiză el.

Ea roși - un răspuns mai mult decât concludent.

— Sper că ai avut destula minte să-l pui la punct, așa cum ai făcut-o cu mine, zise el încruntat. Tipul e uns cu toate alifiile și are regulile lui după care se conduce.

— După câte observ amândoi sunteți o apă și un pământ, insistă ea răutăcios, fiindcă știind deja acest lucru nu se simțea în apele ei.

În loc să-l pună cu botul pe labe pe Leon Stephanades, se repezise, pur și simplu, asupra lui.

— Numai că el, spre deosebire de mine, are mult mai multă putere de convingere, o atenționă Josh.

— Cât de multă? îl interogă ea, curioasă.

Fremăta din nou doar fiindcă vorbeau despre el.

— Familia lui este printre primele douăzeci din cele mai bogate din lume. De asta. Și, frustrat, își trecu degetele prin părul blond. Dumnezeu să-i ajute celei care îi va face și lui o figură la fel de îngrozitoare, mormăi el trântindu-se pe un scaun.

— Josh...

Jemma îi atinse brațul încercând să-l liniștească.

— Cassie te iubește! Știu că așa e! A făcut o prostie, recunoscu ea, dar sunt convinsă că a făcut o din dragoste! Pentru tine asta nu înseamnă nimic?

El scutură din cap.

— După tine, dragostea înseamnă înșelătorie? Minciună și perfidie? Dragostea te îndeamnă să devii egoist, lacom și fără scrupule?

— Nu știu, răspunse ea cu milă, văzându-l cum încearcă să-și ascundă durerea apelând la furie. Nu știu, fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostită.

— Mă simt înșelat, îi mărturisi el. Mai mult decât înșelat!

Un timp rămaseră tăcuți. Deși, în parte, înțelegea motivele lui Cassie, Jemmei îi era milă de Josh, în fond, femeia aceea nici nu încercase să-și ascundă intențiile. Voia să se mărite și să aibă copii. Tot tacâmul. Lucrul cei mai trist era acela că, bănuia Jemma, dacă ar fi avut mai multă răbdare, Cassie le-ar fi putut obține pe amândouă de la Josh. Pe când acum...?

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe un ton sec.

El ridică din umeri și se ridică.

— Habar n-am, îi răspunse pe același ton. Dar situația ei mă preocupă la fel de mult ca și pe ea. E gravidă și n-am ce face. Dacă vrea să păstreze copilul, mă voi îngriji de amândoi. Dacă vrea să avorteze, am să plătesc toate cheltuielile. Dar dacă mă vrea pe mine, asta n-o să se întâmple în vecii vecilor.

Frântă de oboseală, seara când ajunse acasă Jemma își lăsă geanta și se prăbuși pe un scaun. Muncise toată după-amiaza, deși fără prea mult spor, fiindcă în liniștea care se lăsase după discuția aceea își simțise capul zvâcnind și mai tare.

Trina intră în cameră mușcând dintr-o banană.

— Ai avut o zi proastă? o întrebă văzând-o trasă la față.

— Îhî, fu singurul răspuns.

— Vrei să te înveselesc?

Trina își termina treburile înainte de sosirea Jemmei acasă. Știa că oamenilor le place să-și vadă casa curată înainte de trei după-amiaza.

Pusese pe picioare o afacere și avea o întreagă armată de angajați cu jumătate de normă, care lucrau în echipă ocupându-se de curățenia la domiciliu. Fetele nu purtau turbane pe cap și nici nu le-ai fi văzut vreodată cu țigara în colțul gurii. Uniformele lor puteau oricând concura alături de cele ale liniilor aeriene moderne, mânuiau niște cărucioare micuțe și drăguțe și permanent erau cu zâmbetul pe buze, toți vioi și prietenoși. Se câștiga bine, dar Trina cheltuia foarte mult. De cât cumperi, de atâta ai, era moto-ul ei. Întocmise o listă cu viitorii clienți, aproape la fel de lungă ca cea a persoanelor care deja beneficiau de serviciile firmei. La un moment dat chiar se gândise să prelungească programul la o normă întreaga, dar renunțase la idee din cauza recesiunii economice, influențată și de Frew, contabilul și, în același timp, prietenul ei, un tip extrem de isteț. Trina era înaltă, suplă, cu părul vopsit roșu, ochi verzi, guralivă și cu simțul umorului.

Jemma deschise ochii și-i studie chipul inexpresiv, apoi îi închise la loc și clătină din cap.

— În seara asta n-am chef. Mulțumesc, refuză ea. Nu sunt sigură că aș gusta vreuna din șotiile pe care le tot pui la cale.

— Păcat, se bosumflă Trina E ceva deosebit.

Jemma intui că prietena ei ridică din umeri pregătindu-se să iasă din cameră.

Oftă, dar rămase în aceeași poziție preț de încă treizeci de secunde după care, oftând din nou, se ridică greoi de pe scaun.

— Bine, strigă ea după Trina. Ai câștigat! Mor de curiozitate. Ce-i atât de intere...? Dumnezeule! abia mai putu ea să rostească. De unde au apărut astea?

Ieșise din sufragerie și străbătuse holul spre bucătărie. Rămase încremenită în prag, holbându-se la cel mai mare coș pe care-l văzuse vreodată, plin cu trufandale și cu flori.

— Din toate colțurile lumii, îi răspunse Trina pe un ton sarcastic.

Coșul, cu mâner înalt și rotund, o împletitură complicată din trestie, strălucea ca aurul și era încărcat cu flori; crini superbi, în formă de stea, iasomie albă cu miros îmbătător, flori sângerii de hibiscus, mult prea grele pentru tulpinile ce le susțineau, crengi de liliac roz, mov și alb, toate împrăștiate pe margini, iar în mijloc, portocale cu frunzulițe de un verde închis, piersici mari cât grapefruit-ul, ciorchini de struguri albi și negri, smochine proaspete, cărnoase și zemoase, pe care văzându-le îți lăsa gura apă.

Exista și o carte de vizită. Trina o extrase din mijlocul coșului și i-o dădu Jemmei cu un aer malițios.

— E pentru dumneavoastră, don'șoară, rosti rar privindu-i cu atenție fața, după care își cobori și ea ochii pe plic. Mi se pare mie, sau ai un admirator înfocat? Ce scris frumos, îi atrase atenția. Ia uite cu litere ciudate! De la cine o fi?

Jemma nu era atentă la ce spune. Începuse să tremure și privea plicul, fiindu-i teamă să-l deschidă. Știa cine il trimisese: cel al cărui nume îl repetase de nenumărate ori în gând.. Habar n-avea cum îi aflase adresa dar, după câte se părea, pentru el nimic nu era imposibil.

Ce spusese Josh despre el? Că aparținea uneia din cele mai bogate familii din lume. O familie cu influență. Un bărbat cu care nu era bine să te încurci.

Dar Cassie? Că era un tip sexy, onest și încăpățânat. Că nici măcar tatăl lui nu avea nici o autoritate asupra lui Leon.

Și tu, Jemma, ce ai reținut din toate astea? se întrebă abătută. Că e superb, periculos, cinstit, dar îngâmfat și impertinent. Insistent, dacă acel coș era dovada încăpățânării lui. Sincer, dacă avansurile lui erau serioase. Într-un cuvânt, extraordinar.

Ținându-și respirația, cu degete tremurânde și mișcări lente, deschise plicul și scoase din el cartea de vizită, cu chenar auriu.

Literele îi jucau în fața ochilor, dar cu privirea încețoșată reuși, în cele din urmă, să deslușească scrisul.

> *„Astăzi n-am reușit s-o cunosc mai bine pe cea sortită să devină cea mai însemnată persoană din viața mea. A fost o zi încărcată de mirosuri urâte și gusturi amare. Fructele îți vor îndulci gura, iar florile din ținutul meu natal vor împrospăta aerul pe care-l respiri. Ai grijă de flori să nu se ofilească până ce ne vom revedea. Fructele să le mănânci și să le savurezi aroma gândindu-te la mine.*
>
> *Leon*”.

Privi din nou coșul care umplea masa și răsuflă adânc. În locul superbului aranjament îi apăru în față chipul atrăgător, cu trăsături senzuale, al celui care-i trimisese.

Trase un scaun și se așeză, ascunzându-și ochii după bucata de carton.

— Vești proaste... adică nu bune? o întrebă Trina moartă de curiozitate.

Jemma îi întinse cartea de vizită.

— Păzește-te de greci chiar și atunci când îți fac daruri, murmură ea, lăsând-o pe Trina să tragă concluzia.

— Cine mai e și Leon ăsta? o întrebă aceasta după ce chicoti de câteva ori în timp ce citea cuvintele mai mult decât sugestive. Nu te-am mai auzit pomenindu-i numele.

— Asta fiindcă până azi nici eu nu-l cunoșteam, îi explică Jemma, fericită să constate că imaginea din coș dispăruse. E un oarecare Leon Stephanades... un partener de afaceri al lui Josh.

— Oho! exclamă Trina prăbușindu-se pe celălalt scaun.

— După câte observ, ai auzit deja despre el, o ironiză Jemma.

Trina dădu din cap că da.

— Jemma, exclamă ea din nou studiind îngrijorată fața prietenei sale, ăsta nu face parte din lumea noastră!

— Știu, zise ea și umbra dezolării îi întunecă fața, dar crezi că sentimentele mele țin seama de asta? Azi am făcut o prostie mai mare ca mine, Tri, îi mărturisi ca. Când a intrat în biroul lui Josh am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare și am rămas holbându-mă la el. Nu mai puteam să judec limpede. Mi se oprise respirația și privirea mi se împăienjenise. Parcă în jurul capului mi se roteau păsări și în fața ochilor îmi pluteau norișori albi și pufoși. El surâdea și inima mea făcea tumbe. Ah, Doamne, gemu ea, acoperindu-și fața cu palmele, doar orb să fi fost ca să nu observe ce se întâmplă cu mine!

— Păi, murmură Trina, privind cartea de vizită pe care o ținea încă în mână, probabil că și lui i s-a întâmplat aceeași chestie, din moment ce a reacționat în felul ăsta.

— Aiurea! N-a văzut la mine decât o piersică bine coaptă, bună de cules.

Luă o piersică din coș și i-o băgă sub nas.

— Cum să renunțe la o asemenea trufanda? Ba o s-o facă! își răspunse tot ea înciudată. Arată grozav, Tri, adăugă posomorâtă, înalt, suplu, dar foarte vânjos. E incredibil de atrăgător, dar atât de plin de sine încât a avut tupeul să-mi facă avansuri! zise ea cu dispreț.

— Ce zici?

Trina făcu ochii mari cât cepele.

— Te interesează cum poate un bărbat să-ți propună să-i devii amantă? ridică Jemma glasul. A lăsat deoparte orice urmă de bună-cuviință. „Dacă vrei să ajungi în lumea mea, asta ai de făcut” și așa mai departe. În loc să-l plesnesc peste mutra impertinentă, l-am lăsat să mă sărute! Vocea îi tremura plină de dezgust. Când m-a lăsat să-mi trag sufletul eram atât de amețită încât nici măcar nu mai puteam gândi, cu atât mai puțin să-l lovesc!

— Și? o îndemnă Trina să continue. De unde până unde a ajuns să-ți trimită asta? Nu mă refer la coș… ci la cartea de vizită. Exceptând povestea cu mirosurile și gustul amar, parcă te-ar pune în fața faptului împlinit, zise ea, încruntându-se. Speră să te vadă imediat ce se întoarce de unde a plecat. Un bărbat nu-și ia nasul la purtare decât atunci când îi permiți.

— Ăsta e unul cu tupeu și o face mai cu seamă când fata respectivă nu-l încurajează câtuși de puțin.

— Adică… l-ai lăsat să plece după ce te-a sărutat și ți-a făcut avansuri?

— Dacă mi-ar fi cerut-o, l-aș fi lăsat să mă întindă pe covor. Până într-atât îmi pierdusem capul, zise Jemma sec.

— Dumnezeule, tresări uimită Trina. Nu pot să cred. Să vezi când i-

oi spune lui Frew! Ce-o să se înfurie. El pretinde că nu s-a născut încă bărbatul care să-ți poată străpunge carapacea.

— Îți mulțumesc din suflet, Frew! Ce-i dă lui dreptul să creadă că știe totul despre mine? se burzului Jemma.

— Las-o baltă, Jemma! Știi și tu foarte bine că ești ca un vierme în coșul cu mere. Câte virgine ajunse la douăzeci și patru de ani îți închipui că mai cunoaște Frew? o ironiză ea.

— Ce urât vorbești! se răsti Jemma și, sărind în picioare, aruncă piersica pe masă.

Fructul se crăpă și parfumul dulce și suav îl invadă nările, făcând-o să saliveze. Închise ochii, cuprinsă de senzații amețitoare provocate de gândul la singurul bărbat care reușise vreodată să i le stârnească.

— Numai părinții tăi sunt vinovați de asta! continuă Trina nebănuind furtuna din sufletul Jemmei. Dacă taică-tău n-ar fi avut legătura aceea scandaloasă, maică-ta nu i-ar fi plătit-o combinându-se cu altul! Bun exemplu ți-au mai dat! Și acum, uită-te la tine! exclamă ea. Tremuri de indignare fiindcă Frew și-a făcut cine știe ce impresie despre tine, în vreme ce știi foarte bine că are dreptate! Ți-e teamă să-ți începi viața sexuală, spuse ea pe un ton tăios. Oi fi descoperit că le semeni și nu vrei să recunoști!

— Ți-ar plăcea să mă culc cu primul bărbat care va intra pe ușa asta, ca să-ți dovedesc că n-ai dreptate? se enervă Jemma privindu-și uimită așa-zisa cea mai bună prietenă.

Trina făcu o strâmbătură.

— Dacă se nimerește să fie Frew, mai bine nu, o atenționă ea. Ar fi prima și ultima ta încercare.

— Las-o moartă, Tri, oftă Jemma, dezarmată de umorul inepuizabil al colegei sale de apartament.

— Nu-ți dai seama ce s-a petrecut azi cu tine Jemma? o întrebă Trina pe un ton serios. Erai atât de hotărâtă să nu-ți exteriorizezi sentimentele încât atunci când ți-a ieșit în cale un bărbat, așa cum este Leon Stephanades, toate au izbucnit la suprafață. De-asta te-ai purtat cu el prostește!

— Îți mulțumesc pentru lămuriri, mormăi Jemma și se așează din nou. Mă simt mai bine acum!

— Nu asta am intenționat. Trina oftă. Am vrut doar sa te fac să înțelegi de ce ai reacționat așa față de el. În mintea ta l-ai asemuit unui zeu în mijlocul Muritorilor de rând!

— Josh n-ar fi prea încântat să afle că l-ai trecut în rândul muritorilor de rând, o atenționă ea.

— Josh Tanner, declară Trina pe un ton malițios, nici nu se compară cu Leon al tău.

— Spune-i asta și lui Cassie, zise Jemma strâmbându-se și se apucă să-i relateze ce se întâmplase în ziua aceea.

— Dumnezeule! exclamă aceasta când Jemma termină de povestit. Acum înțeleg ce-a vrut să spună Leon al tău când a scris despre gusturi amare și mirosuri urâte. Chiar că pute rău toată afacerea asta.

— Leon nu e *al meu!* accentuă Jemma nervoasă.

— Nu? se miră Trina. Atunci ce-ai de gând cu e!?

— Nimic. Am să-l ignor până o să se sature și-o să-și ia tălpășița.

O treabă nu prea simplă pe cât părea, în primul rând fiindcă Leon Stephanades nu putea fi ignorat. În săptămâna care urmă, Jemma fu obsedată de imaginea și propunerea lui.

Prima dată primi prin comisionar o cutie lunguiață, îmbrăcată în catifea, cu monograma unui cunoscut magazin de bijuterii, înăuntrul căreia găsi o brățară fină din aur cu un singur turcoaz la încuietoare. În biletul care-o însoțea, citi: „*Are culoarea ochilor tăi, nu-i așa?*" Jemma închise cutia și o puse deoparte, hotărâtă să i-o înapoieze cu prima ocazie. În ziua următoare, sosiră cerceii, iar joi colierul care completa setul „*Poartă-le pentru mine în prima seară pe care o vum petrece împreună*", scria în bilet.

Strânse din buze, enervată la gândul că lui îi trecuse prin minte că ar putea-o cumpăra în felul acela și azvârli colierul în sertarul măsuței de toaletă, cu același dispreț cu care aruncase brățara și cerceii. Vineri nu mai sosi nimic. Nici un cadou, nici un bilet, nimic. Trina o privea îngândurată, în vreme ce Jemma se încăpățâna să tacă.

În seara aceea acceptase să se întâlnească cu bărbatul care tocmai se mutase în apartamentul de dedesubt. Era arhitect și sosise de curând la Londra. Fiind un bărbat prezentabil și sociabil, o companie agreabilă, și cum seara promitea să fie extrem de plăcută, Jemma se simțea relaxată pentru prima oară în săptămâna aceea.

Chiar dacă nu s-ar fi simțit îngrozitor, obsedată de gândul la Leon, și din cauza lui Josh, care devenise insuportabil, trăia într-o continuă încordare.

Nu că l-ar fi acuzat de ceva - era normal sa fie ursuz - dar o enervaseră la culme telefoanele lui Cassie care insista să-i vorbească lui Josh. Și fiindcă acesta refuza de fiecare dată, iar Cassie îi împuiase capul cu necazurile ei, simțea că nu mai rezistă.

Așa că era cât se poate de fericită să se destindă în compania plăcută a lui Tom MacDonald. Scoțian după nume, părea dornic să lege noi prietenii. În micul restaurant italienesc din apropierea casei vorbiră verzi și uscate. El îi povesti despre copilăria petrecută într-un orășel scoțian din apropierea Edinburgh-ului.

La rândul ei, Jemma îi povesti întâmplări triste din copilăria sa, lucruri pe care numai Trina le cunoștea, în drum spre casă se simțea destul de bine încât să accepte o nouă întâlnire pentru seara următoare.

Se despărțiră în fața apartamentului lui, cu un etaj mai jos, și-l lăsă să o sărute, ușurată, dar și dezamăgită că nu se simțea ca atunci când o sărutase Leon.

Când intră în casă, Trina era încă trează și stătea cu capul pe genunchii lui Frew care, tolănit pe canapea, urmărea sfârșitul unui film polițist.

— Ghici cine te-a sunat toată seara? o tachină Trina.

Jemma simți că îngheață.

— Habar n-am, răspunse, sperând că așa și este și că, într-adevăr, nu știe.

— Chiar domnul *Macho* Stephanades în persoană.

Cele câteva cuvinte rostite de Frew pe un ton sarcastic fură de ajuns ca să-i spulbere toate speranțele.

— Ultima oară i-am răspuns eu. Am primit o replică ce m-a făcut să alerg la oglindă să văd dacă nu cumva am gâtul tăiat.

— Ha, ha, ce amuzant, îl luă Jemma peste picior.

Pe Trina o privi cu răceală.

— Sper că i-ai spus să nu mai insiste.

— Eu? se răți colega ei de apartament. Ce treabă am eu cu el? Deși, adăugă, aruncându-i lui Frew o privire galeșă, auzind vocea aceea atât de sexy gâdilându-mi auzul, chiar mă gândeam că n-ar fi rău să mă ocup puțin de el.

— Te-ar mânca la micul dejun fără măcar să observe, o ironiză Frew, nelăsându-se prins în capcană.

— Dacă pe mine m-ar mânca, ce crezi că i-ar face Jemmei?

— Pe mine să mă scuzați. N-aveți decât să discutați în continuare despre persoana mea. Eu mă duc la culcare, interveni Jemma, pe un ton sarcastic. Voi puteți continua.

— S-a întors la Londra! strigă Trina după ea văzând o că iese din cameră.

Jemma simți pe loc furnicături pe șira spinării, de parcă știindu-l în același oraș era de-ajuns să reacționeze în felul acela.

— N-a fost deloc încântat când i-am spus că ești la o întâlnire!

— Când am răspuns la ultimul telefon, continuă Frew, m-a confundat cu celălalt și m-a amenințat că vine să mă dea afară!

— Sper că l-ai pus la punct, îngăimă Jemma, întorcându-se și uitându-se la el batjocoritor. N-aș vrea să creadă că am gusturi atât de proaste.

— Potolește-te, tigroaico, o atenționă Trina. Nu-mi insulta iubitul!

— Spune-i iubitului tău să nu-și mai bage nasul în treburile mele! se burzului Jemma, supărată că liniștea sufletească pe care o regăsise în seara aceea se spulberase într-o clipă.

Se auzi telefonul. Rămase țeapănă ca o scândură, la fel și ceilalți doi care-o urmăreau cu priviri curioase.

— Vrei să răspund eu? se oferi Trina.

Ah, da! se gândi Jemma cu înfrigurare. Da, te rog! Oricine în afară de mine! Nu pot să mă las...

— Nu, se auzi murmurând. Răspund eu.

Intră în bucătărie și preț de zece secunde rămase privind în gol, după care ridică încet receptorul.

— Jemma?

Închise ochii, înghițind în sec. Doar auzindu-și numele rostit de glasul lui și simțea că i se usucă gura.

— Da, șopti ca.

Urmă un scurt, dar foarte sugestiv moment de liniște, în care tensiunea atinse punctul maxim.

— Vreau să te văd, zise el scurt.

— Păi, nu...

— Acum, o întrerupse el pe un ton impertinent. Într-o jumătate de oră vin să te iau.

— Dar e unsprezece și jumătate! protestă ea. Nu pot...!

— Când ajung te claxonez, o întrerupse din nou. Dacă nu apari în trei minute, urc eu la tine. M-ai înțeles. Jemma? insistă el. Cu mine nu-ți merge.

Legătura se întrerupse. Jemma rămase cu ochii la receptor. O amenințase. Avusese tupeul să o amenințe!

CAPITOLUL TREI

Nu fu nevoie ca Leon s-o claxoneze. Jemma îl aștepta deja afară, zgribulită și înfuriată la culme. Mercedes-ul gri-metalizat opri lângă ea.

Îi văzu în treacăt, la lumina felinarului, chipul încruntat și trăsăturile fine când se aplecă să-i deschidă portiera.

Era nervos și crispat.

Și eu sunt la fel! se gândi indignată și, urcând în mașină, nici nu se uită la el, privind cu ochii ațintiți prin parbriz.

— Centura de siguranță! se răsti ei.

Deschise gura să-i spună s-o lase baltă, dar o închise la loc, înghițind în sec când mașina porni în trombă. Spumegând de furie își potrivi centura, lăsându-și jos geanta și punga de plastic pe care o luase cu ca.

Oprind la prima intersecție el întoarse capul încruntat, fulgerând-o cu privirea, dar ea i-o susținu sfidându-l. Începu să tremure continuând, totuși, să-l privească, incapabilă să-și desprindă ochii de pe figura lui ostilă.

Ce nebunie! își spuse în vreme ce intrau în aglomerația traficului londonez nocturn. Cum se putea lăsa atrasă atât de puternic de un bărbat pe care abia îl cunoștea?

Poate că Trina avusese dreptate când îi spusese că ani de zile își dominase sentimentele care acum răbufniseră, dar refuza să recunoască faptul că era capabilă de asemenea trăiri.

Încercă să-și înăbușe un oftat de disperare dar, evident, fără succes fiindcă ochii lui negri o sfredeliră din nou. Le simți impactul până în vârful degetelor. Nu, ar fi vrut să-i spună. Nu te uita la mine... nu-mi face asta! Dar strânse din buzele care-i tremurau și privi fix înainte, iar după câteva clipe el își îndreptă atenția asupra drumului. Atmosfera deveni atât de încărcată, încât Jemma abia mai putea respira.

El intră cu mașina într-o piață liniștită și cochetă pe care ea o recunoscu imediat. Buzele i se crispară într-un surâs amar; bărbatul acela trăia în cu totul altă lume, în care ea nu putea aspira să ajungă.

Cu atât mai bine, își spuse. Așa-i va fi mult mai ușor să scape din situația aceea înainte de a fi prea târziu. Dar nu voia... adică pe el nu-l voia. N-avea nevoie de complicații, de încurcături din care să nu știe

cum să mai iasă.

Leon opri motorul, desfăcu ambele centuri de siguranță, apoi deschise portiera. Ea îl urmări îngândurată cum coboară și vine s-o deschidă și pe a ei. Fiindcă ezita să coboare îl auzi spunând pe un ton rece:

— Nu fă greșeala să mă provoci, Jemma. Sunt obosit și cu nervii la pământ. S-ar putea să mă port dur cu tine.

S-ar putea? Dacă el își închipuia că acum se purta blând, atunci ea prefera să nu-i stea în preajmă când va începe să se poarte „dur”! Aplecându-se, își luă geanta și punga de plastic, apoi coborî ignorând mâna pe care i-o întinsese el.

Leon închise portiera, apăsă senzorul de pe inelul cu chei ce activa simultan sistemul central de blocare al mașinii și punea în funcțiune alarma, apoi se întoarse și, fără să-i arunce măcar o privire, urcă scările spre ușa neagră de la intrare.

Se opriră într-un hol elegant. Covorul gri și pereții zugrăviți în tonuri palide de culoarea piersicii, se potriveau perfect cu mobilierul din lemn masiv de mahon.

El se uită la tava de argint așezată pe o măsuță, pe care se găsea un teanc de plicuri nedesfăcute, le studie în treacăt, apoi nu le mai dădu atenție.

De abia atunci înțelese Jemma că de când ajunsese la Londra el nu trecuse pe acasă.

Unde stătuse până atunci? La birou? Cinase în vreun restaurant elegant? Cu o femeie?

Roasă de gelozie, șocată și înfricoșată de propria-i reacție, se împiedică în momentul în care vru să se întoarcă și să iasă din casă, înainte ca el să vadă cât era de tulburată.

Dar Leon fu rapid și dintr-un singur pas o ajunse, o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

— Pleci undeva? o întrebă pe un ton insinuant.

— Nu vreau să intru acolo cu tine, se împotrivi ea, nevoită să-și reprime acum și reacția la atingerea mâinii lui, nu numai sentimentul de gelozie.

Drept răspuns el o apucă de umăr și împinse ușa. Jemma se înfioră auzind-o cum se închide în urma sa. Fără o vorbă, el îi luă din mână geanta și punga de plastic, îi descheie haina și i-o dădu jos, în vreme ce ea stătea în fața lui cu obrajii arzând, cu ochii în jos, tremurând din cap până-n picioare, subjugată de prezența lui.

El se răsuci și, plin de impertinență, îi duse lucrurile în hol.

Din ce în ce mai rău, se gândi ea tremurând, urmându-l spășită. Dacă ultima dată fuseseră de ajuns zece minute în compania lui ca să simtă că se sufocă și că nu mai poate gândi logic, acum, după încă zece minute, prezența lui ajunse s-o înspăimânte.

Se opri în pragul unui salon superb decorat în galben-pai și alb și își văzu haina aruncată pe speteaza unui scaun. În celălalt capăt al camerei, Leon își turna ceva de băut într-un pahar de cristal, costumul închis punându-i în evidență trupul puternic, a cărui forță nu încerca s-o ascundă.

— Intră, mormăi el. Doar n-am să sar pe tine, dacă asta te face să tremuri ca o păsărică speriată.

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari în care se citea disperarea.

Părul desfăcut îi încadra fața, căzându-i pe umeri. El o măsură printre gene, aprinzând flăcări acolo unde privirea lui o atingea. Rămăsese îmbrăcată în rochia albastră, mulată pe corp, pe care o purtase la întâlnirea cu Tom, o rochie decoltată, lungă până la jumătatea coapsei. Nu era o rochie ieftină, dar nici una foarte scumpă, așa cum, probabil, se obișnuise el să le vadă îmbrăcate pe femeile cu care ieșea în oraș. Dacă la întâlnirea cu Tom simțise că arată bine, sub privirea de expert a lui Leon se intimidase.

— Pentru el te-ai îmbrăcat așa în seara asta?

Întrebarea o surprinse și deveni prudentă dar, în același timp, îi aminti motivul pentru care se afla acolo, așa că, privindu-l de sus, îi răspunse pe un ton sfidător:

— Da, dar asta nu e treaba ta.

— Nu?

Zâmbetul care-i apăru pe buze nu era nici vesel, nici ironic.

— Mai ai multe de învățat dacă chiar crezi ce spui.

Se întoarse și, mai luând un pahar, se îndreptă spre ea. Cuprinsă de panică, Jemma rămase totuși nemișcată. Dacă ar fi atins-o, chiar numai cu un deget, ar fi luat foc.

— Ține, zise el întinzându-i paharul. Bea asta.

Ea privi lichidul galben-închis care sclipea în pahar.

— Ce e ăsta? îl întrebă suspicioasă.

— Băutura națională a grecilor. Hai...

Făcând un gest cu paharul, continuă:

— Și eu tot asta beau, așa că na-m pus nimic înăuntru. Încearcă. E Metaxa - un coniac vechi, cu gust foarte plăcut.

Ea luă paharul fără tragere de inimă, îl duse la buze și luă o înghițitură, strâmbându-se. Destul de tare, băutura îi încălzi gura, dar nu-i arse gâtul.

— E bun, recunoscu surprinsă.

El schiță un zâmbet, care însă îi dispăru de pe buze la fel de repede cum îi apăruse. Apoi o privi din nou cu ochi în care mocnea aceeași furie pe care i-o simțise în glas atunci când vorbiseră la telefon.

— Ții... la el? Îl dorești pe bărbatul cu care ai ieșit în seara asta?

— N-am de unde să știu, se burzului ea, contrariată de tonul lui

autoritar. A fost prima întâlnire și e prea devreme să mă pronunț!

— În ce mă privește, ai știut că mă dorești din prima clipă în care m-ai văzut.

Ea ridică din umeri, neputând nega lucrul care îi produsese cea mai mare umilință din viața ei.

— Asta nu înseamnă că o să mă și culc cu tine! se răsti ea. Între a dori și a avea există o mare diferență.

— Eu, oricum, îți stau la dispoziție...

Întinse brațele, gestul lui însemnând nu numai o replică ironică, dar și o invitație...

— Deși l-ai preferat pe tinerelul ăla cu mutră de pușți, zâmbet cuceritor și o claie de păr roșu pe cap.

Îi privi, șocată de exactitatea cu care i-l descrisese pe Tom.

— De unde știi cum arată Tom? îl întrebă cu voce sufocată.

El sorbi din pahar și, îngândurat, își aținti privirea asupra ei. Ea întoarse capul, copleșită de acea teribilă atracție pe care nu și-o putea stăpâni. Ce ochi are, își spuse ametită, simțind că i se taie răsuflarea și că trupul începe să-i vibreze într-un ritm ciudat și insuportabil de excitant. Cu o singură privire, ochii aceia pătrunzători, întunecați și frumoși o puteau imobiliza.

— Thomas MacDonald, începu el brusc, trezind-o la realitate, douăzeci și nouă de ani, angajat recent la Driver and Lowe, arhitect.

Jemma căscă gura de uimire.

— S-a mutat cu un etaj mai jos marțea trecută, îi place foarte mult Simply Red și nu lipsește aproape de la nici un concert. Are un cont în bancă de 1052 lire. Joi a împrumutat pliculețe cu ceai de la fermecătoarea ta colegă de apartament, Trina Beaton. Trina Beaton... continuă el, în vreme ce Jemma îl privea mută de uimire... o persoană extrem de întreprinzătoare, are părul roșu aprins și e... cât se poate de impertinentă. Locuiți împreună de când ai venit la Londra, acum 4 ani. Conduce o mică firmă care se numește „Tinerele cameriste”.

Zâmbi amuzat.

— Ideea i-a venit pe când urma colegiul și voia să câștige ceva bani pentru a-și plăti taxele și, după cum a intuit, afacerea e prosperă. Contabilul firmei îi este și iubit, dar n-au folosit niciodată apartamentul în scopul... desfășurării unor activități intime… din respect pentru sentimentele tale pudice. Pe el îl cheamă Frew Landers, e isteț și șmecher. Cum se spune o minte brici. Cea mai mare distracție pentru el e să te tachineze. Jemma Davis, continuă el monoton luându-și pentru o clipă ochii de la figura ei uimită. Părinții morți într-un accident de circulație, acum patru ani. A urmat școala de secretariat, pe care a absolvit-o cu succes la nouăsprezece ani. A lucrat la trei companii, TPC fiind cea la care este angajată în prezent. Josh Tanner nu te-a ales în mod special pentru aptitudinile de secretară, ci

fiindcă voia să se culce cu tine. Dar... și asta ia-o drept un compliment, mă bucur că l-ai făcut să priceapă că... te-a judecat greșit. De atunci ai devenit mâna lui dreaptă, deși el nu și-a dat seama până acum. Are ghinion în dragoste... Apropo, ce mai știi de Cassie? încheie el pe același ton placid.

— T... trebuie să s... stau j... jos, spuse Jemma abia șoptit.

— Cum să nu, replică el și, devenind brusc o gazdă plină de solicitudine, o luă de braț și o conduse spre una din canapelele îmbrăcate în damasc, așezată în fața grătarului din fier forjat al șemineului.

Jemma se aplecă cu grijă, având senzația că până și cea mai slabă adiere de vânt ar putea-o dezmembra. El o urmări cum se așează, palidă, pe un colț al canapelei și veni lângă ea. Îi luă paharul din mână și i-l duse la buzele crispate.

— Scuză-mă, murmură el, văzând cum îi revine culoarea în obraji. Dacă nu m-ai fi înfuriat, nu ți-aș fi spus nimic.

— De ce? reuși ea să îngaime.

Adevărul era că o făcuse knockout.

— Te doresc, zise el, ridicând simplu din umeri, de parcă asta ar fi explicat totul.. Prin forța lucrurilor, trebuie să fiu foarte precaut. Puterea te face periculos, iar dușmanii nu au întotdeauna cele mai bune intenții. Pericolul poate apărea sub diferite forme... răpiri, spionaj industrial...

— Și pe mine mă suspectezi că aș fi un fel de Mata Hari, instruită să te seducă pentru a-ți afla secretele puterii? întrebă ea uimită, privindu-l cu neîncredere și dispreț.

El zâmbi cu nonșalanță.

— Sau ești doar o femeie al cărei trecut m-ar putea deranja!

— Ești un ticălos, zise ea, sufocată de indignare și, sărind în picioare, continuă pe un ton înțepat. Știi ceva, domnule Stephanades, femeia aceea, cu tot trecutul ei, are și ea pretențiile ei.

— Știu, recunoscu el cu un zâmbet indolent, care-o enervă și mai tare.

— Du-te naibii, bombăni ea și, întorcându-se, o porni spre ușă, abia târându-și picioarele,

— Ești virgină, continuă el. Și foarte mândră de lucrul ăsta. Prietenii îți spun „Jemma nehotărâta” și fac pariuri cam cine ar putea fi primul.

Ea se opri în loc, încremenită de spaimă.

— Se crede că aversiunea față de bărbați o ai în urma unei vechi decepții, dar eu știu mai bine de ce, nu?

Jemma închise ochii, îngrozită cât de departe mersese el cu investigațiile.

— Eu sunt un bărbat pedant, *agape mou*[1], o informă el cu

indiferență. S-au dus vremurile în care gustam riscul aventurii. Țin la sănătatea mea, așa că sunt foarte circumspect în ce privește femeia cu care mă culc.

— Dumnezeule, șopti ea, întorcându-se să-l privească. Nu-mi vine să cred ce spui.

— Te doresc, dar nu așa, oricum... înțelegi? zise îl puțin stânjenit, ridicându-se în picioare. Trebuia să te verific înainte cu atenție.

— Să înțeleg că, mai nou, ai o slăbiciune pentru virgine? îi replică ea pe un ton sarcastic.

— Momentan evit orice relație intimă cu femeile, îi mărturisi el. Cu excepția ta, bineînțeles.

— Bănuiesc că aștepți să te felicit pentru asta.

— Nu, dar credeam că te vei simți mai relaxată știind că ne putem distra fără riscuri.

— Du-te naibii, mai spuse ea o dată cu dispreț, nu numai față de el, dar și de sine.

Nu și-ar fi permis să poarte așa cu ea dacă nu i-ar fi arătat că e moartă după el.

— Mai degrabă risc s-o fac cu Tom MacDonald a cărui viață sexuală e mai puțin ordonată, decât cu un ticălos nenorocit și precaut până la ridicol!

Luându-și în grabă lucrurile ieși din cameră ca o furtună, destul de furioasă pentru ca, probabil, să-și pună în aplicare vorbele și să se culce cu Tom, dacă nu pentru altceva, măcar din răzbunare față de așa-zisa ei prietenă și de bărbatul pe care tocmai îl părăsise - pentru că îndrăzniseră să se amestece în viața ei personală!

Tocmai ajunsese la ușa de la intrare când el o prinse din urmă și o apucă strâns de braț, întorcând-o cu fața spre el. Haina și geanta îi zburară din mână. Privind-o amenințător se aplecă și îi captură buzele, dezlănțuind în ea reacții pe care nu și le putea controla.

Șocul, furia și dezgustul se luptau cu dorința nebună de a-i ceda. Își ridică brațele să-l împingă și își înfipse patimii în umerii și pieptul lui, deși se zbătea și gemea, sărutându-i cu furie. Desfăcându-și buzele îi supse limba, făcându-l să geamă scurt. Îi răspunse printr-un mârâit sălbatic, încurajată de faptul că, realmente, reușise să-l excite.

— Ai impresia că o să te las să-i faci și lui așa ceva? mormăi el, împingând-o cu brutalitate în ușă.

— Ți-a plăcut, nu? îl ironiză ea, fulgerându-l cu priviri disprețuitoare, deși buzele ei umflate invitau în continuare la sărutări pătimașe.

Cu pieptul palpitând și mâini tremurânde, nu-i luă în seamă respirația șuierătoare și întretăiată.

— Mai vrei, nu? Păcat, spuse pe un ton batjocoritor, fiindcă doar moartă ți-aș mai ceda.

— Atunci, mori! zise el, luând-o din nou în brațe, mistuit de aceeași pasiune amestecată cu ură. Sunt singurul bărbat care te va avea!

Îi devoră buzele și-i lipi trupul care tremura și se zbătea, fără putință de scăpare. O luptă încrâncenată, în care foloseau aceleași arme pentru a aprinde flăcări unul în trupul celuilalt. Jemma își înfipse degetele în părul lui, dar nu pentru a-i îndepărta capul, ci pentru a-l face să-și aplece din nou gura peste buzele ei. Cuprinzându-i fesele în palme, el îi ridică rochia, astfel încât mișcarea circulară să întețească focul amenințător al unei pasiuni de nestăvilit.

Era îngrozită. Într-o clipă de luciditate, Jemma văzu exact ceea ce se întâmplă cu el și spaima o făcu să scâncească și lacrimi fierbinți să-i umple ochii și să i se prelingă pe obraji.

El le simți și le gustă cu limba apoi, gemând, își înălță capul.

— Doamne, zise cu glas înăbușit, ce naiba facem aici?

Ne excităm reciproc, se gândi Jemma înspăimântată, în vreme ce el, mormăind ceva, își ascunse fața în părul ei lipind-o strâns de el, răvășiți de aceeași dorință mistuitoare.

Treptat se liniștiră și Jemma, rușinată, nu îndrăzni să-și ridice capul și să-l privească. Se bucura că-și poate ascunde fața la pieptul lui puternic. Brațele lui își slăbiră strânsoarea și începu s-o mângâie. Nici unul nu încerca să se miște, dar pe măsură ce treceau secundele, ea realiză că cineva trebuie să facă prima mișcare.

Parcă citindu-i gândurile, el își lăsă ușor mâinile în jos. Ea rămase nemișcată, în timp ce el se întoarse cu spatele și ținându-se de ceafă, rămase cu privirea ațintită la covor. Tăcerea era apăsătoare.

— Mă duc să fac niște cafea, zise el brusc și ieși în hol.

Jemma îl urmări cu privirea lipsită de expresie. În clipa aceea nu mai simțea absolut nimic. Ar fi mai bine să deschid ușa și să mă furișez afară, îi trecu prin minte, dar nu făcu nici o mișcare. Era sigură că va reuși să găsească un taxi și să ajungă în zece minute acasă, lângă pisăloaga de Trina. Numai câțiva pași și totul s-ar fi sfârșit aici, se gândea. Nu va veni după mine, fiindcă nici el nu-și dorește genul de pasiune dezlănțuită.

Nu se simțea bine și nici măcar nu se bucura, pentru că totul se redusese la o dorință trupească stăpânită de ostilitate. Atât.

Cu picioarele tremurând reuși, cu greu, să se întoarcă spre ușă.

— Unde pleci?

Întrebarea, pusă de altfel pe un ton blând, o încremeni de groază.

— A... acasă, șopti ea, bâlbâindu-se. V... vreau să p... plec a... acasă.

Se lăsă liniștea. Rămase nemișcată și era aproape sigură că și el stătea neclintit. Apoi îl auzi oftând adânc.

— Bine, atunci te conduc.

Se îndreptă spre ea. Pe măsură ce se apropia, ea tremura mai tare,

până ce izbucni într-un plâns cu suspine. Era o prostie, dar când el o cuprinse cu blândețe în brațe, se liniști și-și ascunse fața la pieptul lui.

— Niciodată nu m-am mai simțit atât de rușinată, șopti ea cu voce răgușită.

— Nici eu, *agape mou,* murmură el, abătut. Cred că acum mi-e mult mai rușine decât ție. Vino.

O luă de umăr.

— Nu poți pleca în halul în care ești și m-aș simți cu conștiința încărcată dacă te-aș lăsa singură.

Străbătură încet holul.

— Trebuie să discutăm, dar nu despre noi sau despre ce am vrea și ce nu.

Tonul lui blând o făcu să zâmbească și, ridicându-și privirea, îl văzu și pe el zâmbind cu tristețe.

Apoi privirile li se încrucișară. Și chiar în momentul în care se simți din nou cuprinsă de acea tensiune îngrozitoare, îl văzu trăgând adânc aer în piept, făcând eforturi să se stăpânească.

El se rezemă de perete și oftând îi dădu drumul din brațe.

— Așa n-o să meargă, nu? O discuție e ultimul lucru de care avem nevoie acum.

Ea se uită în pământ.

— Nici măcar nu te cunosc, șopti ea disperată.

De lucrul acesta se rușina la fel de tare ca și de senzațiile ce-i străbăteau corpul.

— Trupurile noastre par că se cunosc destul de bine.

Întinzând mâna își trecu ușor degetele prin părul ei, făcând-o să închidă ochii și să geamă de plăcere.

— Sus e un pat mare, călduros și confortabil, murmură el. Cu puțină încredere și bunăvoință din partea ta și multă stăpânire din partea mea, cred că vom reuși să câștigăm în noaptea asta ceva din demnitatea pierdută.

Ea își simți mușchii stomacului contractându-se.

— Nu sunt un tip violent, Jemma, spuse el încet. Ceea ce s-a întâmplat acum a fost un acces de furie din partea mea și replica ta pe măsură. Dar asta nu afectează cu nimic motivul principal pentru care ne aflăm, amândoi, aici. Ne dorim... avem *nevoie* unul de celălalt, mai bine zis. Te rog, murmură el, cu voce scăzută. Mă lași să fac dragoste cu tine, așa cum știu eu, tandru și frumos?

— Fără obligații?

Făcu o strâmbătură când își auzi cuvintele, rostite pe un ton de total abandon, cu buzele umflate de sărutări.

— Fără alți prieteni? Fără alte angajamente în afară de promisiunea de a ne fi loiali unul altuia atâta vreme cât va dura această legătură? îl cită ea, răstălmăcindu-i cuvintele.

— Vrei să-ți ofer mai mult decât atât? o întrebă serios.

Jemma se gândise deja la acest lucru și la ce fel de om era și ce putere avea asupra ei. Se gândise și la societatea pe care el o frecventa și la micuța grecoaică ce aștepta în țara strămoșilor lui ca el să cedeze presiunilor făcute de familie și s-o ia de soție.

— Nu, răspunse, înfiorându-se. Nu vreau de la tine decât... atât.

Se lipi de el, dornică să fie ținută în brațe. Buzele li se uniră și ea închise ochii ce radiau o dorință disperată. Leon se retrase de lângă perete și o îmbrățișă, sărutând-o cu patimă.

Ura se transformă într-un sentiment mult mai profund. Sărutările lui păreau că-i absorb mintea și trupul, iar simțurile ei dezlănțuite îl asaltară, încercuindu-l.

El mormăi ceva care semăna cu o înjurătură, dar ea aproape că nu auzi fiindcă rostise cuvintele lângă gura ei. În acele clipe Jemma nu-și dădea seama decât că el o purta în sus, pe scări.

Când o lăsă jos ea deschise pleoapele și-i văzu privirea încărcată de dorință. Rămase uimită și deschise gura să protesteze, dar o închise la loc când îl văzu făcând un semn ușor din cap.

— Ai încredere în mine, zise el atingându-i gura cu buzele. Nu am intenția să te violez și nu joc rolul seducătorului. Sunt la fel de tulburat ca și tine, *agape meu.*

Drept răspuns, ea își înfipse unghiile în umerii lui, făcându-l să tremure și să respire repede și sacadat.

Ținând-o de mână o conduse în cameră - de fapt un dormitor, se gândi ea, mare și elegant, mobilat în verde și gri, slab luminat de veioza de la capul patului.

Lângă patul dublu o întoarse cu fața spre el. O privi cu ochi încărcați de dorință, dar blânzi, acum când îi explorau chipul cu o expresie gravă. Ea se aprinse la față, brusc rușinată, dar și îngrozită când realiză ce se întâmplă cu ei.

— Nu, murmură el ridicându-i ușor bărbia când ea încercă să-i evite privirea. Îți stă bine când pasiunea îți răvășește chipul. Nu te mai ascunde față de mine. Descătușează-te!

Și, aplecându-și din nou capul îi atinse cu genele obrajii îmbujorați, în vreme ce o săruta pe nas, apoi pe colțurile nurii, după care își trecu foarte ușor degetele peste gâtul ei și mai jos, peste umerii goi. Ridicându-i părul de pe față o excită plimbându-și limba peste urechea ei.

Jemma închise ochii fremătând de plăcere. Amețită, îl prinse de mijloc. Începu să gâfâie simțindu-i limba croindu-și drum spre cealaltă ureche.

Apoi, el îi cuprinse din nou gura și-și plimbă palmele peste corpul ei, de la sâni până la șolduri și înapoi, făcând-o să se arcuiască spre el. Rochia nu avea fermoar. Nu era decât o bucată de material elastic, așa

că nu întâmpină nici o greutate să-i dezgolească sânii cu sfârcurile întărite. Palmele lui explorau, mângâiau, excitau. Îi trase rochia și mai jos, peste talia îngustă și șoldurile rotunde. În timp ce i se înfășură în jurul gleznelor, ea îi încolăci, cu îndrăzneală, gâtul cu brațele, furată de plăcerea pe care i-o provocau mângâierile lui.

Nu-și dădu seama că el își dezbrăcase cămașa decât atunci când îi simți căldura pieptului gol, mușchii puternici sub pielea fierbinte și netedă și părul aspru frecându-i-se de sâni. Mirosul de mosc al pielii lui calde și curate era atât de amețitor încât ea suspină șoptind cuvinte pe care doar el păru că le înțelege, fiindcă o luă în brațe și se lăsă pe patul acoperit cu o cuvertură verde, răcoroasă.

Urmă o noapte lungă, o noapte de vis. Cu tandrețe și infinită răbdare, Leon o înălță pe minunatele culmi ale plăcerii senzuale, învățând-o gesturile intime care dau savoare dragostei. La început pielea ei prinse viață sub mângâierile lui tandre și începu să tremure arzând de dorință, arcuindu-se și unduindu-și trupul cu senzualitate instinctivă despre care nu știa că lui i-ar putea provoca asemenea plăcere.

Când mângâierile lui deveniră și mai intime, se gândi că nu va suporta acele senzații tulburătoare.

— Șșșt, o liniști el, simțind-o încordată și gata să se retragă speriată din fața unui lucru evident necunoscut ei până atunci și, înăbușindu-i protestele cu sărutări fierbinți, îi atinse cu degetele miezul umed și catifelat al feminității, atrăgând-o fără milă în abisurile voluptății.

Valuri de plăcere o inundau și se retrăgeau. Prinsă în vârtejul lor amețitor, își dădu seama că nu se mai poate împotrivi și că nimic din ce s-ar fi întâmplat de atunci încolo nu ar mai fi speriat-o. Se destinse și începu să se miște într-un ritm frenetic, cerându-i, parcă, să-i ofere mai mult.

— Leon, abia reuși ea să șoptească.

— Da, murmură el. Știu...

Și, capturându-i gura într-un sărut lung și tandru, îi desfăcu încet pulpele și se strecură între ele.

Nu simți nici o durere, doar o înțepătură scurtă și ascuțită care o făcu să deschidă ochii și să geamă, cu respirația întretăiată.

Sprijinindu-se în brațe, el o privi în ochi cu o expresie în care se citea dorința abia stăpânită. Era excitat, încordat și ea îi simțea pe față respirația sacadată, în vrane ce el aștepta, așezat între coapsele ei, lăsând-o să simtă, să înțeleagă forța cu care o va poseda, după care, încet, cu grijă, o penetră mai adânc.

Erau un singur trup. Se mișcau și respirau ca un singur trup. Guri contopite, trupuri înlănțuite și inimi bătând în ritmul crescând al pasiunii lor. Îl simțea înăuntrul ei, dominată de forța care pulsa în el, de dorința care-i stăpânea, de fiecare mișcare ce-i purta spre culmile

extazului.

Și, deodată, ca și cum un vulcan ar fi erupt în ea, fu aruncată în lava fierbinte și incandescentă.

Mai târziu, se ghemui în brațele lui, agățată de el, de parcă viața însăși ar fi gravitat în jurul lui. Faptul că o strângea în brațe îi dădea de înțeles că și el era înfricoșat de ce se întâmplase. Pentru ea fusese o surpriză, dar pentru el?

Nu mai conta. În ceea ce o privea, Leon îi oferise cea mai frumoasă experiență din viața ei și în acel moment nu dorea decât să stea lipită de el, savurând plăcerea. Pentru că, în mod sigur, credea ea, acest lucru nu avea să se mai întâmple niciodată.

CAPITOLUL PATRU

— Ai de gând să te muți la el? o întrebă Trina.

Era duminică seara, târziu și Jemma se întorsese abia cu o jumătate de oră în urmă.

Ceea ce se petrecuse între ei, își spunea visătoare, va rămâne într-un lăcaș secret al memoriei ei, ca cel mai prețios dar pe care-l primise vreodată. Așa cum îi promisese, Leon, se ținuse de cuvânt. Fusese copleșită și impresionată de atenția, răbdarea și neînchipuita lui senzualitate, ce făcuseră ca acea „primă dată” să îi ofere momente de neuitat.

Ca de altfel și a doua, sau a treia oară, se gândi Jemma, zâmbind pe furiș. De fapt, ceea ce se petrecuse între ei crease o asemenea stare de spirit încât doar privindu-se și atmosfera devenea electrizantă.

— Nu, răspunse ea, apoi făcu o strâmbătură amintindu-și una din micile ciondăneli, de altfel lipsite de importanță, pe care le avusese cu el în timpul weekendului. El ar vrea, dar eu cred că e mai bine să rămân aici. E mai puțin... stresant. Călătorește foarte mult și aș înnebuni de una singură în casa aceea mare și pustie.

— Nu are servitori?

Ea scutură din cap.

— Doar o femeie care vine zilnic la curățenie. Când are musafiri se aprovizionează prin telefon. Pentru un tip ca el e surprinzător de independent, îi mărturisi i zâmbind. Și nu are deloc gusturi sofisticate.

*
* *

— Modestia este una din trăsăturile de caracter ale grecilor, îi spusese el. Facem bani de nevoie... dar și fiindcă ne pricepem, adăugase râzând. Eu trăiesc într-o lume agitată, plină de oameni care îmi solicită permanent atenția, gândurile, timpul. Când ajung acasă vreau să am liniște. M-ar deranja să văd servitorii roind în jurul meu.

— Lucru valabil și în cazul unei iubite, îi amintise ea. Așa că mai bine rămân la mine acasă.

El o privise încruntat, gata să obiecteze, dar până la urmă se răzgândise și luând-o în brațe o sărutase pe creștet.

— Poate ai dreptate, recunoscuse el, cu excepția weekend-urilor.

Vinerea ai să vii aici direct de la serviciu și vei rămâne până duminică seara. Am să-ți cumpăr o întreagă garderobă de lucruri scumpe, ca să nu pierzi timpul făcând și desfăcând bagaje.

De aici începuse o altă discuție lipsită de importanță sau, cine știe, poate nu fusese o simplă discuție, se gândi ea așezându-se pe canapeaua veche și desfundată, după ce o zi întreagă stătuse numai în puf.

— Nu vreau nici un fel de garderobă și nici alte cadouri, Leon, îl refuzase, gata să-i explice adevăratul motiv pentru care acceptase să se vadă cu el, cu o seara în urmă, când luase cu ea și punga de plastic. Mă accepți așa cum sunt, îmbrăcată în lucruri de gata, cu bijuterii din aur de nouă carate, sau deloc. Nu mai vreau nici un... cadou.

El rămăsese o clipă cu ochii la punga de plastic, apoi o desfăcuse în liniște. Din ea căzuseră cutiuțele îmbrăcate în catifea.

— Nu vreau să-mi cumperi nimic, îi explicase ea pe un ton aspru, când văzuse că nu spune nimic. Mă faci să mă simt...

Făcuse o pauză căutând cuvântul potrivit care să nu-l ofenseze.

— Prost?

— Măruntă. Nu pot răspunde pe măsura generozității tale. Nu am atâția bani. Când îmi cumperi lucruri atât de scumpe parcă m-ai...

— Cumpăra.

— Nu mă mai îngâna, se răstise, iritată că-i ghicea gândurile. Intenționat îmi răstălmăcești cuvintele.

— Și tu nu interpretezi greșit motivul pentru care ți le ofer? se apărase el cu o asemenea vehemență încât rămăsese uimită că vorbele ei reușiseră să-l ofenseze. Vrei să zici că astea sunt scumpe?

Dezgustat, luase cutiuțele și le azvârlise într-o parte.

— Astea-s niște nimicuri *ieftine*, care mi-au plăcut când le-am văzut și le-am cumpărat fiindcă îmi aminteau de tine.

Jemma simțise că se sufocă de indignare.

— Deci n-ai spus-o întâmplător și, într-adevăr, arăt ca o femeie ieftină, nu? i-o întorsese ea, enervată și jignită.

— Dacă ai arăta ca o femeie ieftină, draga mea Jemma, acum nu te-ai afla aici.

— Atunci de ce să-mi cumperi o întreagă garderobă de lucruri scumpe? îl provocase ea. De ce să-mi faci cadouri scumpe... scuză-mă, *ieftine?* Dacă ți-e rușine să ieși în lume cu o femeie care poartă lucruri cumpărate la preț redus și bijuterii suflate cu aur, atunci mai bine s-o lăsăm baltă de-acum.

— N-am spus asta! oftă el exasperat. Nici măcar, n-am făcut vreo aluzie. Ești o femeie frumoasă și, oricum te-ai îmbrăca, în stambă, sau în mătase, tot bine arăți. Ce ți se pare atât de grav ca un bărbat să cumpere lucruri frumoase prietenei sale?

— Femeia respectivă se simte mult mai bine fără ele, replicase ea.

Eu nu am ce să-ți ofer decât pe mine și același lucru îl doresc de la tine. E atât de greu să înțelegi?

El oftase și o luase în brațe. Gestul lui o făcuse să lăcrimeze.

— Știi bine că n-ai dreptate, murmurase el, cu buzele în părul ei. Tu mi-ai oferit darul cel mai de preț pe care o femeie îl poate da unui bărbat, *agape mou*. Și dacă nu ți-aș spune-o ar însemna că te disprețuiesc.

Ea se îmbujorase la față, înțelegând exact la ce se referea.

— Am făcut-o necondiționat, Leon, șoptise ea.

— Mi-ai dăruit ceva ce nu poate fi... înapoiat, așa cum faci tu cu nimicurile primite de la mine, remarcase el.

Ea își înălțase capul să-l privească și văzuse în ochii lui o sclipire de maliționizitate.

— Dacă s-ar putea mi l-ai înapoia? îl întrebase pe un ton provocator.

— Șmechero, mormăise el. Știi bine că nu, dar ceva tot trebuie să primești, în schimb, de la mine.

— Bine, acceptase ea, fără tragere de inimă. Un singur cadou am să accept cu plăcere, nimic mai mult!

Îl atenționase, vorbind serios.

— Și să fie ceva mic. Dacă vinerea viitoare găsesc aici un dulap plin cu haine, le iau și le arunc pe fereastră!

*

* *

— Jemma!

— Mmm, murmură ea neatentă și zâmbetul tandru îi dispăru treptat de pe buze, trezindu-se la realitate.

Trina părea speriată.

— Ești absolut sigură că e bine ceea ce faci?

Nu, se gândi Jemma, dar asta e. Se ridică în picioare întinzându-se obosită.

— Bine, sau nu, pentru mine nu mai contează, îi mărturisi ca lăsând mâinile în jos. Îl doresc, rosti simplu.

Cu asta se părea că spusese totul.

— Adică îl iubești, o corectă Trina, abătută.

Îl iubea? Nu răspunse imediat, ci rămase să reflecteze asupra acestei noțiuni care până atunci n-o interesase câtuși de puțin.

Se îndrăgostise, oare, orbește de Leon Stephanades din prima clipă în care îl văzuse?

— Te cunosc prea bine, Jemma, și știu că nu ți-ai pierde tu vremea cu lucruri iluzorii, dacă nu ai simți nimic pentru el. Îl iubești, repetă ea. Și, mai mult ca sigur, ticălosul știe ce simți pentru el, dar n-o să-ți dea cu piciorul decât după ce va obține de la tine ce vrea!

— Mă duc la culcare, spuse Jemma pe un ton înțepat și se îndreptă spre ușă. Noapte bună, Tri.

— Te va dezamăgi, o atenționă aceasta, îngrijorarea întunecându-i ochii de un verde intens. E genul de bărbat care-și urmărește propriile interese, fără să-i pese de urmări! Insensibil cum este, nici nu-i pasă dacă pe tine te va afecta sau nu. Lumea e plină de oameni ca el. Ăstora li se spune profitori, Jemma.

— Ai impresia că eu n-am profitat de el? o înfruntă ea.

— Nu-i același lucru, spuse Trina oftând. Vei rămâne cu buza umflată, iar el își va pune coada pe spinare. Ah, gemu ea neputincioasă, când văzu chipul liniștit al Jemmei. De ce nu procedezi și tu ca toți oamenii normali? Trebuie să ai o oarecare experiență înainte să te legi la cap cu unul ca el!

— Noapte bună, Trina, zise Jemma și căscă obosită, punând astfel capăt discuției.

— Noapte bună, bombăni prietena sa.

Când Jemma ajunse la ușă, țipă după ea:

— Îl urăsc!

— Am să țin minte să-i spun, replică Jemma zâmbind.

Biata Trina se purta așa fiindcă era îngrijorată din cauza ei.

— Nu-i nevoie, se răsti Trina. O să i-o spun, personal.

Așa se și întâmplă.

Până miercuri Jemma nu-l mai văzu pe Leon. Fusese ocupat cu afacerile și, într-un fel, Jemma era bucuroasă de această pauză, nu în ultimul rând fiindcă o durea tot corpul din cauza valului de senzații erotice pe care le încercase.

În schimb, în fiecare după-amiază, în jurul orei trei o sunase la serviciu. Vocea lui senzuală o excita de fiecare dată. Miercuri primi un buchet superb de frezii al căror miros puternic umplu întreg biroul. *„Nu e un cadou, îi scrisese el pe cartea de vizită care însoțea buchetul, ci un „alo”, fiindcă azi nu am timp să te sun. Voiam să-ți amintesc că seara asta îmi aparține. Să nu ți faci alt program. L.”* Sarcasmul lui o făcu să zâmbească, aroganța să strâmbe din nas și mirosul îmbătător al florilor să inspire adânc, de parcă ar fi simțit în nări parfumul trupului lui.

— Cine e L?

Nu-l auzise pe Josh intrând în birou și tresări când îl văzu aplecat peste umărul ei, citind cu voce tare biletul.

— Un... admirator, spuse ea punând repede deoparte cartea de vizită.

Nu voia ca Josh să afle despre Leon. Între cei doi situația era și așa destul de încordată.

Cassie parcă intrase în pământ. Josh încercase să dea de urma ei și pentru că n-o găsise îl învinovățea pe Leon.

— Nu sunt fraierul lui. Am să i-o plătesc! mârâise furios, după ce pierduse ore întregi căutând-o pe Cassie. Dacă e cu el, tipu' ar face bine să nu-mi iasă în cale!

— Josh! E îngrozitor ce spui!

El mormăise ceva, trecându-și nervos degetele prin părul blond, apoi se întorsese val vârtej în biroul lui.

Când Leon veni s-o ia miercuri seara, primul lucru fu să-l întrebe dacă a mai văzut-o pe Cassie.

Mirarea lui părea destul de sinceră.

— Nu, de ce s-o fi văzut? Ești gata? o întrebă nerăbdător, uitându-se la halatul ei de baie, apoi la ceasul de la mână.

Despre Cassie nu mai rosti nici un cuvânt.

— Masa a fost rezervată pentru ora opt și nu-mi place să întârzii.

Convingându-se în privința lui Cassie, Jemma uită cu totul de ea, preocupată de alta problemă. Era îngrijorată că trebuia să-l lase singur cu Trina cât timp se îmbrăca.

Atmosfera era încărcată când reveni lângă cei doi. Leon stătea întors spre fereastră. Costumul negru, elegant, cu o croială impecabilă, îi dădea un aer impunător și distant. Așezată pe canapea, Trina, cu fața roșie ca focul, îi arunca priviri ucigătoare. Jemma se uită la amândoi și își mușcă nervoasă buza de jos. Leon era un bărbat distins, care nu suporta să-i dai lecții de morală. Cu ce drept se amesteca Trina în treburile ei?

— Sunt gata, murmură nervoasă.

El se întoarse și văzând-o se întunecă la față. În seara aceea se îmbrăcase într-o rochie neagră, strâmtă, din mătase, cu o bandă lată în jurul gâtului, ce îi lăsa umilii dezgoliți, și suficient de scurtă pentru a-i descoperi picioarele lungi și zvelte. Își ridicase părul în vârful capului, lăsându-și câteva șuvițe răsucite să-i încadreze fața.

Știa că arata bine, dar sub privirea lui expertă aștepta din clipă în clipă să-l vadă făcând mutre.

Într-adevăr, când se întoarse să-și ia geanta, roși numai gândindu-se cum arată cu spatele gol și auzindu-l cum își ține răsuflarea.

De fapt, rochia nu avea spate deloc. Îi acoperea sânii și părțile laterale, până în talie. În rest, practic, era goală.

— Vrei să-ți împrumut blana mea? se oferi Trina, pe un ton ciudat care o făcu să-i arunce o privire tăioasă.

Îndată realiză că oferta nu fusese făcută din generozitate, ci fiindcă voia să-l ia peste picior pe bărbatul care-o privea pe Jemma într-un fel care îi accentua starea de nervozitate. Mersese, oare, prea departe? Nu-i plăcea cum se îmbrăcase?

— Crezi că e nevoie? întrebarea i-o puse lui Leon - dar toți știau că nu se referea la vremea neașteptat de caldă pentru luna aprilie.

— Lui i-ar plăcea, mai degrabă, să te vadă între cearșafuri, dar asta

e...

— Mai taci din gură, limbă ascuțită, i-o reteză el calm, fără măcar s-o privească pe Trina.

Tonul lui indiferent o făcu pe aceasta să ridice din umeri nepăsătoare, iar Jemmei să i se taie răsuflarea.

— Faci exact ce crezi, îi șopti Jemmei printre dinți.

Tonul lui era cel mai bun exemplu a ceea ce o voce poate sugera fără ca sensul cuvintelor să fie cel real.

Jemma încă tremura când el deschise ușa salonului și, politicos, îi făcu loc să treacă.

— Așteaptă o clipă, o opri el văzând-o că se îndreaptă spre hol.

Ea se întoarse și își duse timid mâna la păr observând că o privește cu atenție.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorată.

— Vino încoace și am să-ți arăt, îi ordonă el.

Ea se apropie și rămase nervoasă în fața lui.

O prinse de încheietura mâinilor și o trase spre el.

— Are dreptate, șopti printre dinți. Vreau să mă culc cu tine.

Gura lui fierbinte și însetată aținea focul care-i pârjolea întreaga ființă. Palmele lui i se plimbau pe spate făcându-i pielea să dogorească sub mângâierea lor chinuitoare. Degetele își făcură loc sub rochie și începură să-i frece ușor pielea catifelată a sânilor, mai jos de subțioară. Ea se aplecă înspre el, amețită de plăcere, făcându-l să geamă lângă buzele ei:

— Simți ce-mi faci?

— Mmm.

Zâmbi așteptând să fie din nou sărutată. În aceeași clipă se auzi deschizându-se ușa salonului și se retraseră.

— Acum își va face apariția vrăjitoarea cea rea, zise el ironic.

— Nu e vrăjitoare, protestă Jemma, îndepărtându-se puțin. Și nici rea nu e. E doar îngrijorată în ce mă privește.

— O admir pentru asta.

Cuvintele lui o surprinseră. Tocmai se îndreptau spre ieșire.

— Dar tot nu-mi schimb părerea că are o minte de găină și o limbă de viperă!

— Te deranjează că-ți spune în față ce gândește? îl întrebă nervoasă, în vreme ce ajunseră în capul scărilor.

— Să mă deranjeze!

Ridică sardonic dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles că nu. Își închipuie că-ți face un bine.

O prinse de ceafă și o trase ușor spre spate.

— De asta îi a las să mă atace, atâta vreme cât nu reușește să-ți bage în cap că are dreptate.

Întorcându-i capul o sărută pe vârful nasului, apoi zâmbi și nu mai

discutară nimic despre Trina sau despre altceva legat de ea, nici în timpul cinei prelungite, pe care o luară la un restaurant despre care Jemma citise în revistele mondene. În acest răstimp el își etală tot șarmul și buna dispoziție.

După aceea o conduse acasă.

Când, după ce toată seara se amăgise, el o conduse pe alt drum decât cel care ducea la el acasă, ea simți că-i îngheață sângele în vene.

Asta să fie totul? se întreba deprimată. Îți mulțumesc pentru tot. Jemma, dar mi-am dat seama că nu ești femeia pe care mi-o doresc?

Când el opri motorul, ea rămase încremenită pe bancheta de alături. Nu-i venea să creadă - nu înțelegea de ce se întâmpla așa ceva, după ce toată seara fusese atât de tandru și drăguț. El rămase o clipă cu ochii ațintiți asupra ei, studiind-o atât de atent încât, în sinea ei, simți ce avea să urmeze.

După ce desfăcu cele două centuri de siguranță el se întoarse făcând-o să tresară violent când îi simți din nou degetele prinzându-i ceafa.

— Îți mulțumesc pentru seara asta atât de frumoasă.

Ea înghiți în sec și-l privi cu ochi încărcați de tristețe.

— N... nu mă vrei în seara asta, șopti cu voce tremurată.

— Să ce vreau...? repetă el încruntându-se, după care, înțelegând la ce se referise, oftă adânc. Jemma, nu sunt însurat. N-am nevastă și copii care, o dată ajuns acasă să-mi ofere compania de care am nevoie.

— Am zis eu că ești? protestă ea.

— Totuși, aștepți să mă port cu tine ca și cum aș fi însurat? Să ne vedem, să fim împreună... doar atunci când simt nevoia să mă descarc?

Îl privi nedumerită. Chiar așa crezuse.

El se lăsă din nou pe banchetă.

— Între noi trebuie să existe o relație mai profundă, nu ceva de circumstanță! izbucni el, nervos.

— Scuză-mă, murmură ca, simțindu-se prost că judecase greșit legătura lor.

— Mă jignești! îi reproșa el, arțăgos.

— Păi, se apără ea pe același ton, de unde să știu eu cum se procedează în asemenea situații? Mi se întâmplă pentru prima dată. Poate ar fi mai bine să-mi scrii pe hârtie regulile, ca altă dată să nu-ți mai rănesc sentimentele.

Indignată, se răsuci să deschidă portiera, grăbindu-se să dispară cat mai repede din fața lui.

— Întoarce-te! se răsti el, prinzând-o de braț, întorcând-o cu fața spre el și îmbrățișând-o. Nebuno, zise oftând și ea îi simți răsuflarea adâncă, așa cum stătea cu obrazul puțin mai sus de pieptul lui. Toată seara ai fost drăguță, amuzantă și extrem de seducătoare. Ea îi simțea

buzele atingându-i părul. Și dacă mi-am învins dorința de a te vedea cât mai repede în patul meu, a fost din respect pentru tine, nu fiindcă nu te doresc. Vino vineri… murmură el îndepărtând-o puțin pentru a o arde cu privirea. Ia-ți cu tine doar periuța de dinți, *agape mou.* Două zile e singurul lucru de care vei avea nevoie!

El avea dreptate: nu-i trebuia decât periuța de dinți care, din ziua aceea, deveni simbolul primei ei iubiri adevărate. Dacă el se afla în oraș, miercurea ieșeau în oraș să se distreze. Dacă era plecat, în fiecare seară îi telefona și petreceau clipe minunate discutând. În weekend făcea în așa fel încât să fie la Londra. Avea un program foarte încărcat, bănuia Jemma, văzându-l uneori obosit când ajungea la el vinerea și inima i se umplea de bucurie știind că pentru a fi cu ea străbătea orice distanță.

Într-o miercuri, cam la o lună de când începuse relația lor, când veni s-o ia, arăta foarte obosit și privirile sarcastice ale Trinei se pare că îl iritară.

— Vrei să-i spun să te lase în pace? îi propuse Jemma, când se depărtaseră destul de mult de locuința ei și se îndreptau, în tăcere, spre micul, dar excelentul restaurant la care intenționa să o ducă.

— Nu mă deranjează prea mult, dar în ultimele două zile am străbătut continentul și sunt frânt de oboseală.

Ea îl privi cu atenție și văzându-l tras la față, îi atinse ușor coapsa.

— Nu trebuie neapărat să mergem undeva, dacă n-ai chef, Leon, îi spuse încet.

El îi aruncă o privire și se strâmbă batjocoritor.

— Vrei să opresc aici și să stăm toată noaptea în mașină?

— Nu, răspunse ea surâzând la umorul lui sarcastic, dar ne putem întoarce la tine să petrecem seara... într-un mod relaxant.

El încetini viteza și câteva secunde privi în ochii ei să citească mesajul după care, fără să scoată o vorbă, își îndreptă atenția asupra drumului. Tăcând în continuare, își puse mâna peste a ei și o lăsă acolo până ajunseră acasă la el.

În seara aceea făcură dragoste, apoi ea pregăti omletă pentru cină, învârtindu-se prin bucătăria dotată cu aparatură electrică de ultimă oră, îmbrăcată doar într-un tricou de-al lui. El stătea la masă în halat de baie, urmărind-o cu priviri leneșe. Atmosfera era calmă și extrem de plăcută. După ce mâncară, uitându-se la televizorul din salon, el se întinse pe canapea și o trase lângă el. În zece minute adormi.

Jemma rămase alături ore întregi, veghindu-i somnul, iubindu-i chipul destins și felul cum dormea, cu buzele întredeschise și respirând ușor și regulat. La douăsprezece se furișă afară și luă un taxi până acasă. A doua zi dimineața el o sună la serviciu, când nici nu apucase să-și dezbrace haina.

— Ai plecat singură acasă. Să nu se mai repete.

— Dormeai și n-avea nici un rost să te trezesc când taxiul mă duce foarte bine până în fața casei, îi explică ea.

— Nu mi-ai lăsat plăcerea s-o fi făcut eu. Diseară aștept compensații. Îmbracă-te sexy, cu ceva în genul chestiei ăleia oribile pe care o purtai în prima seară când am ieșit împreună. Mergem într-un loc deosebit. Vin să te iau la opt.

Legătura se întrerupse și Jemma rămase zâmbind spre telefon. Impertinentule, murmură ea și restul zilei rămase cu surâsul pe buze, ca o toantă, fericită că el încălcase una din reguli și ieșeau în oraș și joia.

La prânz sună Cassie.

— Vrea să vorbească cu mine? o întrebă înțepată.

— Nu sunt sigură...

Jemma privi neîncrezătoare spre ușa care despărțea cele două birouri.

— Încerc să te ajut. Ce faci, Cassie? o întrebă apoi, amabilă.

— Bine, răspunse aceasta cu răceală. S-a oferit să ne întrețină, pe mine și copilul. Știai?

Jemma mormăi un nu, regretând sincer situația neplăcută în care se aflau cei doi. De când pățise necazul cu Cassie, Josh parcă era alt om. Irascibil, se învârtea prin birou ca un leu în cușcă.

— Propunerea mi-a făcut-o prin avocatul lui, continuă Cassie, încordată. O alocație de întreținere și plata garanției pentru apartament.

Jemma se înfioră.

— Îmi pare rău că s-a sfârșit așa, murmură ea, cu îndoială în glas.

La drept vorbind, nu știa pe care dintre ei îl compătimea mai mult. Situația era dramatică.

— Dacă ai nevoie de ceva, se oferi, de cineva cu care să te sfătuiești, sau pe care să-ți descarci nervii, îți stau în dispoziție.

— Nu, mulțumesc, o refuză Cassie, pe un ton ceva mai blând. Nu cred că e o idee prea bună.

Se referea, firește, la faptul că ea și Josh erau foarte apropiați și oftă în timp ce se grăbea să-l anunțe cine vrea să-i vorbească. Spre surprinderea sa, el preluă legătura, mai puțin nervos decât altă dată, când se înfuria dacă ea îl suna.

Cei doi discutară câteva minute până ce beculețul îi dădu Jemmei de înțeles că încheiasem convorbirea. Spera că, în cele din urmă, spiritele se calmaseră și ei ajunseseră să nu se mai certe.

Dar, în momentul în care văzu fața lui Josh, câteva minute mai târziu, toate speranțele i se spulberară. Arăta mai fioros ca niciodată.

În seara aceea, Leon fu ceva mai bine dispus și chiar o tachină pe Trina, micile lui ironii făcând-o, în cele din urmă, să plece din cameră.

— E plină de temperament, remarcă el cu admirație, urmărind-o

cum iese.

— Nu te mai zgâi la ea! îl preveni Jemma. Nu e liberă și nici tu nu ești!

Tonul ei arțăgos îl făcu să ridice mirat din sprâncene.

— Te pomenești că oi fi geloasă? o luă el peste picior.

Fii sigur că sunt! se gândi Jemma nervoasă, privindu-l sfidător.

— Ar trebui să fiu? îl provocă ea.

— Poate, murmură Leon dus pe gânduri. Cu, sau fără păr roșu, are toate șansele să devină o femeie fascinantă. Nu crezi?

Jemma îi întoarse spatele să-și ia geanta, abia stăpânindu-și nervii. Știa că o provoacă intenționat și totuși spumega de furie. Ieșind țâfnoasă din apartament se jură să se răzbune, măcar pentru a-i mai tăia din aroganța cu care o trata.

Ocazia se ivi mai curând decât se așteptase.

Tom MacDonald tocmai ieșea din casă când ea cobora scările.

Când o văzu se lumină la față.

— Unde-ai fost sâmbăta trecută? Parcă stabilisem să ne întâlnim. Când am sunat la ușă n-a răspuns nimeni!

— Ah, Tom... Ce rău îmi pare! exclamă ea, regretând sincer faptul că uitase cu totul de el. Instinctiv, îl prinse de umeri și-l sărută pe obraz. Cum de mi-a ieșit din minte?

— Poate fiindcă ai alte lucruri mai importante la care să te gândești, se auzi o a treia voce și Jemma roși jenată când Leon, intenționat, o prinse de încheieturi și-i luă palmele de pe umerii lui Tom. Să-ți fie rușine, scumpo, adăugă calm. Stai agățată de gâtul unui bărbat și faci dragoste cu altul.

— Nu avea prea mare importanță întâlnirea asta, rosti Tom încurcat, văzându-l pe Leon mai puternic decât el, nedorind nici măcar să-l contrazică. Nu-i făcusem decât o propunere.

— Ah, atunci... memoria ei care lasă de dorit, nu ți-a creat prea multe neplăceri.

Acum o ținea strâns doar de una din încheieturi, dar suficient de strâns ca s-o facă să țipe de durere.

— Ai noroc, iubito, îi șopti calm. Amicul tău e gata să-ți uite... întârzierea. Alții în locul lui n-ar fi atât de înțelegători.

În mod sigur, asta suna a amenințare. Jemma își ridică ochii spre el și-i întâlni privirea rece.

— Acum, urează-i noapte bună... amicului tău, zise el indiferent, dar printre dinți. Am întârziat deja.

— Ești detestabil! șopti ea, în vreme ce Leon o împingea de la spate să iasă, lăsându-l pe Tom privind încurcat după ei. Cum ai îndrăznit să-i spui că am făcut dragoste?

— Și ce, n-am făcut? o provocă el, făcând o mutră obraznică.

Ea își trase mâna.

— Dă-mi drumul. Mă doare!

— Dacă te mai prind sărutându-te cu un bărbat... zise el înfuriat... o să te doară și mai tare!

Înainte să-i dea drumul o mai strânse o dată puternic de mână.

— Acum cine-i negru de gelozie? îi ironiză ea.

El tocmai deschidea portiera. Cuvintele ei îl opriră în loc și brusc își înălță capul de parcă ar fi primit o lovitură în piept. Se simțea răzbunată. Îl privea, mușcându-și buza de sus. Își dădu seama că merse prea departe. Leon nu era omul căruia să-i spună în față care-i sunt defectele.

— Urcă, zise el și ocoli mașina să-și ocupe locul la volan.

De obicei, nu proceda așa. Una din calitățile sale, care-i compensa firea arogantă, era felul ireproșabil în care știa să se comporte. Întotdeauna se asigura că stătea confortabil și-i închidea portiera.

— Unde mergem? îl întrebă, simțind că nu mai suportă liniștea apăsătoare.

— La o petrecere. Vreau să-mi cunoști prietenii.

Oh, Doamne, își spuse disperată. Asta-mi mai lipsea acum. Să-i cunosc prietenii bogați și spilcuiți, când el e un car de nervi, iar mie-mi vine să-l strâng de gât!

CAPITOLUL CINCI

Când ajunseră, petrecerea era în toi. În camerele luminate discret era înghesuială, lumea discuta cu paharele în mână și zâmbete false pe figuri. Toți își întoarseră privirile spre ei. Bănuia că dacă ar fi venit în însoțit, Leon ar fi stârnit aceeași reacție dar, alături de el, ea deveni centrul atenției și, în ciuda privirilor ostile, se lipi și mai tare de el.

— Parcă aș fi piesă de muzeu. Sper că n-am nimerit la Muzeul figurilor de ceară al doamnei Tussaud.

El zâmbi, deși tonul ei era sarcastic.

— Te simți înconjurată de prea multe figuri celebre? o ironiză el.

— Cam, recunoscu ea. Uite-l pe Mike Williams. Luna trecută l-au arătat la TV imortalizat în ceară la „Madame Tussaud".

— Vrei să i te prezint? se oferi el.

— Nu.

Jemma îl studie printre gene pe faimosul star de muzică pop.

— Nu e genul meu.

— Dar care-i genul tău? o întrebă cu răceală în glas.

Grec impertinent! își spuse înfuriată, refuzând să-i răspundă.

— Leon, dragule!

Cu o voce siropoasă, cea mai elegantă creatură pe care Jemma o văzuse vreodată își făcu o apariție strălucitoare. Pe cât era Jemma de blondă, pe atât de brunetă era aceasta. Era îmbrăcată în tafta albă de mătase, care sclipea la fel de puternic ca șiragul din cinci rânduri de perle de la gât.

— În sfârșit, ai ajuns!

Îi încolăci gâtul cu brațele și Jemma fu despărțită de el și împinsă într-o parte de femeia aceea, care-i luă locul, agățată de brațul lui.

— Carlos e nerăbdător să discute cu tine, îi informă ea. A dat lovitura cu afacerea Pritchard. Vino să...

Jemma nu auzi mai departe, fiindcă cei doi se pierdură în mulțime, lăsând-o acolo ca pe o zdreanță!

Asta și ești, gândi cu amărăciune. În mijlocul oamenilor ăstora bogați arăți exact ca o zdreanță.

Dar „nu tot ce sclipește e făcut din aur", își spuse cu sarcasm, plimbându-și privirea peste mulțimea strălucitoare.

De la bun început fu convinsă că femeia pe care o zări la un moment dat, la o oarecare distanță, în brațele unui bărbat care mai

mult ca sigur nu era soțul ei, era Sonia Craven.

— Te-a lăsat baltă? auzi o voce veselă de bărbat, chiar în spatele său.

Se răsuci și văzu un chip străin... dar nu total necunoscut, fiindcă îi mai văzuse fața pe afișele ce împânzeau orașul, făcând reclamă ultimului său film... Îi oferea același zâmbet seducător care înnebunise femeile din lumea întreagă.

— Te-am văzut intrând cu Stephanades, își motivă el îndrăzneala.

Ochii lui albaștri, sfredelitori, o măsurată din cap până-n picioare, oprindu-se ostentativ asupra sânilor.

— Grecul ăla frumos, precis știe cum să-i țină în palme.

Jemma se crispa brusc.

— Îți bați joc de mine?

El ridică surprins din sprâncene.

— Bineînțeles că nu! De fapt, voiam să-ți fac un compliment.

— Atunci, trebuie să-ți perfecționezi stilul! îl informă ea și, întorcându-i spatele, începu să-l caute cu plivirea pe Leon, pe deasupra mulțimii.

Bărbatul râse ușor și ea îi simți răsuflarea pe spatele gol, apoi îi apăru brusc în față cu mâna întinsă:

— Jack Bridgeman, se prezentă el.

Jemma se uită la mâna lui, apoi îi întâlni privirea surâzătoare.

— Știam, zise pe un ton sec. Trebuie să fii orb sau surd ca să nu-ți dai seama.

El o privi din nou surprins, ridicând din sprâncene.

— Acum, cine de cine își bate joc? o înfruntă el.

Oftând, Jemma recunoscu în sinea sa că el avea dreptate și strânse mâna întinsă.

— Jemma Davis. Mai mult ca sigur, un nume fără rezonanță, zise aruncându-i o privire tăioasă.

El rânji.

— Hai să mergem să bei ceva, se oferi luând-o de braț.

Se lăsă condusă în altă încăpere, la fel de aglomerată, dar în care se afla un bar, la care serveau chelneri în costume albe.

Îl văzu pe Leon într-un grup vesel, ținând-o de umăr pe femeia în rochie albă. Un val fierbinte de umilință o cuprinse, pornind din capul pieptului. Uitase cu totul de ea! În mijlocul acelor oameni ea nu însemna nimic și se simțea ca un nimic.

Îl urăsc! își spuse și sorbi lung din pahar. Cocktail-ul o ameți puțin și amestecul acela de băuturi o arse pe gât, aproape sufocând-o. Lângă ea, Jack Bridgeman o studia printre gene.

— De fapt, cine a dat petrecerea? îl întrebă când reuși să vorbească.

— Ea, o lămuri Jack, arătând cu capul spre femeia care pusese stăpânire pe Leon.

Jemma își lăsă capul în jos ca să nu-i vadă privirea plină de gelozie. De ce, oare, se mai obosise s-o aducă până acolo, din moment ce prefera compania gazdei?

— Arată ca o pisicuță neagră și pufoasă, dar în realitate e ca o panteră feroce, devoratoare de bani, zise el, schițând un zâmbet. De asta nici n-ai vedea-o altfel decât în compania bărbaților putred de bogați... cum e domnul Stephanades al tău.

— Nu e *al meu,* îl contrazise Jemma, realizând, cu tristețe, că era cel mai adevărat lucru pe care-l putea spune despre legătura sa cu Leon.

— Perfect, atunci hai să dansăm, zise Jack Bridgeman.

O luă din nou de braț, dar Jemma ezită, îndreptându-și privirea îndurerată spre celălalt colț al încăperii, unde Leon discuta cu gazda.

Trebuia să-și ia inima în dinți și să-i atragă atenția. Această dorință era la fel de acută ca și sentimentul de gelozie care făcea să-i clocotească sângele în vene. În vreme ce ideea devenea tot mai obsedantă, îi văzu pe Leon îmbrățișând femeia și sărutând-o pe obraz.

Privi într-o parte, cu ochii încărcați de durere, apoi, cu un imens efort de voință, îi zâmbi veselă lui Jack Bridgeman.

— Ziceai să dansăm?

Luă ultima înghițitură și puse jos paharul.

— Hai să mergem!

El se îndreptă spre micul ring de dans.

— Bun, spuse el luând-o în brațe. Acum, povestește--mi despre tine, Jemma Davis!

Ca să nu se mai gândească la Leon, începu să sporovăiască. După două melodii începuse deja să se relaxeze și să se binedispună, reușind chiar să se amuze de umorul spumos al lui Jack Bridgeman.

Când muzica deveni mai lentă și găsi pretextul s-o strângă mai tare în brațe, el își plimbă degetele peste spatele ei gol.

— Nici nu știi cât de mult îmi doream acest lucru, Jemma Davis, ești singura femeie al cărei spate m-a tulburat înainte chiar de a te vedea din față!

— Minunat, îi ironiză ea. Ar trebui să-l iau drept un compliment din partea ta?

Îi zâmbi șmecherește.

— Nu-ți face probleme, scumpo, murmură printre dinți. Ai un spate grozav de apetisant, dar din față ești mortală!

— Te pricepi să faci aprecieri, zise ea flirtând dinadins. În ciuda imaginii tale de sex-simbol, adăugă tachinându-l.

— Sau, poate, tocmai de-asta, nu? îi sugeră el pe un ton sec.

Jenanta îi studie o clipă fața, apoi scuturâ din cap.

— Nu, spuse cu convingere. Un sex-simbol e o persoană căreia nu-i ajungi cu prăjina ia nas. Tu ești altfel și sper să nu mă înșel. Presupun

că orgoliul nu e pe măsura reputației pe care ți-ai câștigat-o.

— Ești o comoară, șopti el, intuind imediat sensul ascuns al vorbelor ei. Acordă-mi cinci minute de intimitate și îți pot dovedi că greșești!

Se opri în mijlocul ringului, și prinzând-o de încheietură, o trase spre ușă. Amuzată, încerca să se desprindă din strânsoare când... îl văzu pe Leon rezemat de ușa deschisă, fixând-o cu privirea, la nici un metru distanță. Rămase încremenită lângă celălalt bărbat.

— Ah! exclamă Jack, observând de ce amuțise. Mă înșel, sau în privirea ta înfricoșată citesc un apel disperat? o întrebă pe un ton zeflemitor.

— Ai dreptate, recunoscu ea, schițând un zâmbet nervos.

Jack deveni brusc serios.

— Nu ești obligată să pleci cu el, spuse calm. Nu trebuie decât să-i întorci spatele și gata. Stephanades nu e omul care să se dea în spectacol alergând după tine.

Asta o știa și Jemma, chiar dacă stătea acolo prinsă în duelul mut al ochilor celor doi bărbați; știa că Leon nu se va clinti să vină după ea.

— Ei? o îndemnă Jack, făcând-o să-și înalțe capul spre el și să-i întâlnească privirea malițioasă.

— Noapte bună, Jack, spuse ea, puțin tristă. Și... mulțumesc.

Ridicându-se pe vârfuri îi sărută obrazul uscățiv, cerându-și scuze din priviri, apoi se întoarse și se apropie de Leon.

— Sunt gata de plecare, dacă vrei, îi spuse înțepată.

El nu-i răspunse sau, poate, nici nu era atent la ce-i spusese, fiindcă își ațintise ochii undeva peste umărul ei - probabil asupra lui Jack, presupuse ea, altfel privirea lui n-ar fi fost atât de tăioasă.

Apoi clipi, îngustându-și pleoapele, care formară două arcuri perfecte, ușor coborâte peste ochii ce și-i aplecă asupra chipului ei îmbujorat și sfidător.

— Sunt mai mult decât gata, *agape mou,* răspunse calm și zâmbitor, spre totala ei nedumerire.

Nu era un zâmbet amenințător sau ironic, ci unul cald, chiar puțin trist și când o prinse de talie, gestul lui fu surprinzător de tandru. Trăgând-o aproape o sărută ușor pe buze apoi, dându-se un pas înapoi, aruncă o privire scurtă peste umărul ei și preț de o clipă rămase încruntat. Când se uită din nou la ea chipul lui nu exprima nici urmă de supărare.

— Să mergem.

Îl urmă fără comentarii dar, încă surprinsă de comportamentul lui, rămase la fel de înțepată. Indiferent ce punea el la cale, ea își propuse, văzându-l cu câtă bunăvoință o ajută să se urce în mașină și cu cât calm își ocupă locul la volan, să nu se lase impresionată. Dacă încerca

s-o îmblânzească înainte de a-i face scandal că-l sărutase pe Jack Bridgeman, atunci va rămâne dezamăgit! decise arțăgoasă, în vreme ce porneau la drum. Așa că răspunse monosilabic remarcilor lui inofensive și, cu cât el începea să se binedispună, cu atât ea devenea tot mai nervoasă.

— Ești supărată pe mine, conchise el, după ce încercase de câteva ori s-o înveselească.

— Ai făcut ceva care să mă supere? bombăni ea.

— Faptul că te-am lăsat baltă îndată ce am ajuns acolo e un motiv destul de serios, recunoscu Leon. Am avut de discutat afaceri, zise ridicând din umeri.

Dubioasă afacere, își spuse ea cu ironie amară, cuprinsă din nou de gelozie.

— Cel puțin, tu ai apucat să te distrezi cu Jack Bridgeman. Cum a fost dansul?

Asta-i bună, se gândi Jemma îndreptându-și spatele, gata de atac.

— Compania lui a fost cât se poate de plăcută, îi declară țâfnoasă. E fermecător, amabil și un foarte bun dansator. Dacă n-ar fi fost el, m-aș fi plictisit de moarte!

— Cu prima ocazie când voi da ochii cu el, am să-i mulțumesc, răspunse el și schimbă subiectul.

Spre surprinderea ei, Leon nu mai abordă discuția, iar săptămânile ce urmară, atunci când mergeau undeva și cineva intra cu ea în vorbă, el se arăta indiferent. Adesea o lăsa singură și se retrăgea să „discute afaceri", cum le numea el și dacă atunci când, în sfârșit, catadicsea să-i dea atenție, o vedea în compania cuiva, lucrul acesta nu părea să-l deranjeze.

Întâlnirea cu Tom, pe scări, îi dezvălui întreaga enigmă, atunci când acesta o întrebă dacă prietenului său îi trecuse criza de gelozie. Brusc, îi trecu prin minte că lui Leon nu-i convenise să i se afle micile slăbiciuni, recunoscând faptul că atunci când o surprinsese cu el, reacționase așa din gelozie. Din clipa aceea începuse să se comporte exact invers, de parcă se hotărâse să infirme orice idee că s-ar gândi la ea mai mult decât lăsa să se înțeleagă din relația lor.

Din care ce reieșea că sunt? se întreba Jemma. Amanți. Atât și nimic mai mult. Gelozia se naște din sentimente profunde, sentimente pe care Leon nu le nutrea față de ea. Poate, preț de o clipă, simțise ceva atunci când o văzuse sărutându-l pe Tom, dar nu lăsase să se observe și dacă o făcuse cu asemenea ușurință, însemna că între ei nu existau sentimente adevărate.

În săptămâna ce urmă petrecerii el fu plecat la New York. Jemma observase că întâlnirile lui de afaceri aveau loc la Londra, la New York și la sediul din Atena unde, de altfel, se ducea destul de rar, din cauza neînțelegerilor cu tatăl său, bănuia ea, deoarece Leon nu-i vorbise

niciodată despre aceste probleme. Când venea vorba despre rudele sale strângea din buze și fiindcă mai știa și de la Cassie câte ceva despre familia dezbinată, Jemma trăsese singură concluziile.

În răstimpul în care el era la New York îi întârzie ciclul. Nu se îngrijoră prea tare fiindcă niciodată nu avusese un ciclu regulat și puse totul pe seama extenuării fizice și a stresului, acumulate de când Leon apăruse în viața ei.

Apoi, el rămase la Londra câteva săptămâni și în perioada aceea se văzură foarte des. Tot atunci află și Josh despre legătura lor. Nemulțumirea și-o exprimă fățiș:

— Ai în nebunit?! se răsti la ea. Dintre toți bărbații din Londra tocmai de Leon Stephanades te-ai îndrăgostit? Nu-mi vine să cred!

— El este tot ceea ce-mi doresc, răspunse ea simplu. Și atâta vreme cât și el mă dorește, sunt fericită.

— Și când n-o să te mai vrea? o provocă el, cu brutalitate.

Jemma dădu din umeri cu nepăsare, pentru a-și ascunde durerea stârnită de cuvintele lui.

— Când o fi să fie, am să trec eu și peste hopul ăsta.

Oftând adânc, Josh puse capăt discuției.

Vineri, spre seară, când tocmai își pregătea bagajele pentru weekend, sună telefonul.

Leon avea o voce aspră și nervoasă.

— A intervenit ceva și mi-e teamă că în weekend-ul ăsta nu ne putem întâlni.

— Oh!

Dezamăgirea se citea clar în vocea ei:

— Atunci, când te văd?

— Dumnezeu știe, spuse el oftând. Luni trebuie să fiu la New York și voi rămâne acolo toată săptămâna. Vorbim la telefon.

Și închise.

Sâmbătă seara Jemma ieși cu Trina și Frew și își revăzu vechii prieteni, dar fu agitată și nu-și găsea locul. Se gândea tot timpul la Leon. Dacă el nu era acolo, nu se simțea în largul ei.

Luni se trezi simțindu-se foarte rău.

— Am o indigestie, îi spuse Trinei și se băgă din nou în pat.

Miercuri se simți ceva mai bine și se duse la serviciu.

Josh îi aruncă o privire și remarcă:

— Arăți superb.

— Mulțumesc, rosti ea tărăgănat. Complimentul tău m-a înviorat.

— Te-a ajuns oboseala, nu? o întrebă el pe un ton cinic. Trebuie să fii rezistentă ca să ții pasul cu Stephanades, nu-i așa? Știam eu. Ce nu-i mai trebuie lui îmi lasă mie.

Jemma făcu ochii mari, uimită de răutatea lui. Nu-i plăcea deloc modul urât în care privea el prietenia dintre Leon și Cassie. Acest

lucru îi dădu de înțeles că dacă vreodată existase o fărâmă de dragoste pentru femeia aceea, acum totul se sfârșise.

De cum o văzu, Leon observă că nu se simte bine și când ea se apucă să-i explice ce simte, se încruntă.

— Ești sigură că nu-i vorba decât de o indigestie? Ești palidă și parcă ai mai slăbit.

Ea nu dădu atenție întrebării.

— Știi și tu cum e. Durează mult până trece.

El își plimbă privirea asupra feței ei slăbite.

— Poate că ți-ar trebui o pauză, murmură abătut. Când ți-ai luat ultima oară concediu?

— De Crăciun, răspunse ea cu un zâmbet obosit, când am fost cu Trina în Barbados. M-am distrat grozav,

— Cu o droaie de bărbați, bănuiesc, mormăi el prefăcându-se gelos, dar acum Jemma știa că nu este... De ce? Fiindcă nu-i păsa prea mult de ea. Nu era vorba de sentimentele care deja existau, încă o mai plăcea și făcea dragoste cu destulă pasiune încât, uneori, chiar o șoca. Dar sentimente profunde nu avea pentru ea.

El rămase o săptămână la Londra, timp în care se întâlniră în fiecare seară, dar indigestia și nopțile pierdute începură să-și lase amprenta asupra ei, așa că se simți ușurată când elplecă din nou.

Ai fi vrut să-și ia un scurt concediu de la Josh, care se purta mizerabil, aversiunea față de Cassie răsfrângându-se în atitudinea față de toate femeile - inclusiv față de ea. Era brutal și irascibil tot timpul.

— Jemma, dacă nu-ți mai poți îndeplini sarcinile de serviciu, izbucni ei într-o zi, când ea rătăcise un dosar pe care el îl voia neapărat, atunci poate ar trebui să te gândești ori să termini cu Stephanades, ori să renunți la slujbă!

— A înnebunit de tot de când i-a făcut Cassie figura, îi mărturisi lui Leon la cină, într-una din zilele în care Josh se purtase oribil.

— La ce te așteptai? se răsti el, iritat. Să fii tras așa pe sfoară, după mine e cea mai infamă înșelătorie.

Ceva în tonul lui o deranja. Era ca și cum ar fi atenționat-o: „Încearcă șmecheria asta cu mine și-ai să vezi ce pățești!”

Sc înfioră și schimbă subiectul, dar în acel week-end se purtă ceva mai rece cu el. N-ar fi vrut dar, după o două luni trăise doar pentru el, își dăduse seama că relația lor nu avea nici o perspectivă. La urma urmei, tânăra grecoaică cu zestre abia aștepta ca el să cedeze presiunilor făcute de familie și să se însoare cu ea. Acum putea înțelege la ce se referise Cassie când îi spusese: „Ce șansă poate avea o englezoaică nu foarte drăguță și fără avere, care în afară de trupul său nu are nimic de oferit?” Niciuna. Așa că începuse să se întrebe dacă nu era momentul să pună capăt relației cu Leon Stephanades.

Dacă el sesizase ceva ciudat în comportamentul ei, nu făcu nici o remarcă până duminică seara când, lăsând-o în fața casei, îi spuse ceva care o surprinse:

— Înainte de plecare, aș vrea să-ți fac o propunere.

— O propunere? repeta ea, curioasă.

El dădu din cap că da. Avea o expresie crispată.

— Săptămâna viitoare voi prelua, în sfârșit, conducerea unei noi companii, pentru care am dus tratative la New York un an întreg, o informă el. Când te apuci de așa ceva n-ai timp nici să răsufli. În următoarele luni o voi aduce la standardele cerute de Leonidas Company pentru sucursalele sale. Compania e falimentară, a fost prost condusă și proprietarii au stors din ea cât au putut, încât nici o strategie de scurta durată n-ar mai pune-o pe picioare...

Făcu o pauză, privindu-i fața cu atenție.

— N-am să mai pot veni la Londra atât de des ca până acum, îi explică mai departe. Poate nu va fi așa tot timpul, dar acum... sunt atât de aglomerat...

— Încât...

Cu un efort de voință, Jemma reuși să-și păstreze tonul calm. În felul ăsta îți iei la revedere de la mine, presupuse ea. Atât de mult încercase să-și înăbușe sentimentele pe care le avea față de el, încât nici nu observase că același lucru i se întâmpla și lui.

Răspunsul lui o surprinse.

— Nu, o contrazise el și, apropiindu-se o luă în brațe și o sărută apăsat pe gură. De unde ideea asta?

Vocea lui părea atât de șocată, încât Jemmei îi dădură lacrimile.

— Tot weekend-ul te-ai purtat rece cu mine, iar acum insinuezi că, de fapt, eu sunt cel care te-a ținut la distanță.

— Nu m-am simțit bine, găsi ea cea mai nepotrivită scuză pentru felul în care îl tratase.

El dădu scurt din cap și o sărută din nou.

— Crezi că n-am observat, sau că nu mi-a păsat? Ți-am zis că vreau să-ți fac o propunere și asta are legătură și cu starea sănătății tale și cu faptul că nu intenționez să te părăsesc. Vino cu mine. Săptămâna viitoare va fi ultima pe care îți pot promite că o vom petrece împreună aici, la Londra. Dacă vii cu mine la New York, te asigur că vom fi împreună fiecare clipă din timpul meu liber!

— Eu... eu... la New York, se bâlbâi ea, nevenindu-i să creadă. Dar c... casa și s... slujba?

Se ridică și, făcând câțiva pași, încercă să-și adune gândurile.

— Tu singură ai spus că Tanner a devenit imposibil, continuă el. Nu va fi nici o nenorocire dacă îți dai demisia... cu excepția banilor, firește, adăugă când o văzu aruncându-i o privire piezișă. Nu-ți cer doar să vii cu mine la New York, ci să te muți cu mine, să fii amanta

mea. Să-ți ofer tot ce ai nevoie, singura ta grija fiind aceea de a te face frumoasă pentru mine.

Își trecu degetele prin părul ei și o prinse de ceafă.

— Te doresc, am nevoie de tine acolo, *agape mou,* murmură el. Vii?

Te duci? se întreba și ea pentru a suta oară în noaptea aceea. Stătea întinsă în patul ei îngust, tânjind după el, după căldura și mirosul trupului strâns lipit de al ei, după respirația lui ușoară atunci când dormea.

Te duci? Poți renunța la tot aici, pentru bărbatul pe care îl iubești, știind că el nu te vrea decât fiindcă îți mai dorește încă trupul?

Leon nu le-ar fi considerat motive plauzibile pentru a nu-i fi dat un răspuns pe loc.

— Ce trebuie să te gândești atât? o întrebase, când ea îi ceruse timp de gândire. Vrei sau nu să fii cu mine? E simplu ca bună ziua!

— E chiar atât de simplu? îl ironizase ea, apoi oftase adânc. Îmi ceri să las în urmă totul pentru tine, Leon! Ar însemna că sunt nebună dacă nu m-aș gândi foarte bine înainte de a lua o asemenea decizie!

— Sau, nu destul de nebună după mine, să simți că acolo unde sunt eu vrei să fii și tu, insinuase el, ofensat.

— Și câtă vreme crezi că aș putea rămâne acolo? îi replicase ea. Eu las aici totul, pe când tu îți schimbi una din nenumăratele adrese pe care le ai. Ce se va întâmpla cu mine când te vei plictisi și vei găsi pe altcineva în locul meu?

— Asta e valabil pentru amândoi, nu? Nu sunt atât de sigur pe mine, încât să nu văd că te mai atrag și alți bărbați.

— Nici eu, încât să nu observ că te mai uiți și la alte femei.

— Nu sunt un flușturatic, spusese el supărat.

— Eu, nici atât.

— Știu că nu ești, recunoscuse el, oftând. Nu vreau să ne despărțim. Crezi că dacă intenționam, îți făceam asemenea propunere?

Rămăsese pe gânduri, trebuind să recunoască faptul că el avea dreptate. Leon se purta cât se poate de corect. Nu i-ar fi cerut să-și schimbe întreaga existență pentru el, dacă nu s-ar fi gândit să-i ofere, în schimb, ceva mai bun.

Oftase și ea pentru a-și calma nervii.

— Așa e. Scuză-mă că te-am acuzat pe nedrept, dar trebuie să înțelegi, adăugase repede, înainte ca în ochii lui negri să se întețească sclipirea de triumf, că îmi trebuie timp să chibzuiesc.

El replicase prompt:

— Până săptămâna viitoare. Când mă întorc, vreau răspunsul.

Începuse s-o sărute cu tandrețe și Jemma fusese gata să cedeze, dar ceva o împiedicase, nici ea nu știa ce.

Ceva asemănător o făcuse să ezite de a-i povesti Trinei discuția și se întreba dacă nu era vorba cumva de același „lucru” din cauza căruia

tărăgăna răspunsul.

Oftând își aranjă mai bine perna sub cap. Degeaba se gândea ce să facă, din moment ce, la drept vorbind, știa foarte bine că răspunsul pe care i-l va da va fi afirmativ. Niciodată nu fusese în stare să-l refuze.

Săptămâna aceea se petrecură însă două evenimente care o făcură să se răzgândească. Irevocabil.

Primul avu loc miercuri dimineața când Josh intră bine dispus în birou, ca în zilele lui bune. În loc s-o salute morocănos, ca de obicei, se opri în fața ei și lovi vesel cu pumnul în birou.

— A scăpat de el, o anunță victorios.

— A scăpat de ce? Cine? întrebă ea încruntându-se.

— Cassie! urlă el. A scăpat de el, iar cu mă simt în al nouălea cer.

Nu știa nici ea de ce, dar, profund dezgustată, sări în picioare. Simți că vede roșu înaintea ochilor și se repezi să-i dea o palmă.

— Ticălosule! izbucni ea, făcându-l să se dea un pas înapoi, uimit. Egoist nenorocit ce ești! Cum îndrăznești să apari în fața mea plutind de fericire în loc să stai ascuns și să plângi de rușine? Mi-e greață de tine!

Și chiar îi era, fiindcă imediat se repezi în baie, înainte de a apuca să vomite în fața lui. Când se întoarse, Jack nu mai era acolo și trântise ușa între birouri. Fără să mai stea pe gânduri, Jemma își strânse lucrurile și ieși. Nu mai putea lucra pentru un om care se comporta execrabil. Depășise toate limitele bunului simț.

Când intră în casă, Trina ajunsese deja și își dădea în cărți la masa din bucătărie.

— Mi-e rău, îngăimă Jemma. Mă duc să mă culc...

Dezgustată de comportamentul lui Jack, nici nu-i venea să-i povestească Trinei ce se întâmplase. Dar aceasta n-o lăsă în pace.

— Doamne, Jemma! se răsti nervoasă. Nu crezi că e momentul să recunoști deschis? Dacă o mai ții așa, când va fi prea târziu s-ar putea ca șocul să-ți provoace un dezechilibru psihic.

— Care șoc? o întrebă uimită. Ce să recunosc, pentru numele lui Dumnezeu?

Trina o privi cu o expresie tragicomică.

— Ei, haide, scumpo, zise ea oftând. Doar nu ești chiar atât de bolnavă! Dacă nu ai grijă o să observe și atunci ce-ai să te faci?

Să observe! repetă ea, în gând. Ce să observe?

În clipa aceea începu să tremure și se prăbuși pe un scaun, îngrozită.

— Doamne! bâigui și-și ascunse fața în palme.

Era însărcinată. Deci ăsta era acel „ceva” care-o îndemna să tergiverseze luarea unei hotărâri și același „lucru” mititel o făcuse să nu-i vorbească încă Trinei despre propunerea lui, același care-o îmboldise să reacționeze violent față de Josh.

Era însărcinată. Atât trupul, cât și subconștientul ci recunoscură semnalele - numai ca refuzase să accepte realitatea. Nu îndrăznise pentru ca știa exact care aveau să fie consecințele în relația ei cu Leon.

— Oh, Doamne! șopti din nou și ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, Jemma! oftă Trina, așezându-se lângă ea apoi, nemaiputându-se abține, izbucni: Ce altceva credeai că ți se întâmplă când de două luni n-ai mai avut ciclu?

— O lună, replică Jemma.

— Ba două, insistă Trina, apoi continuă pe un ton blând: Scumpa mea, de când ești cu Leon n-ai avut niciun ciclu. Ia gândește-te, sunt mai bine de două luni de atunci!

— Două... două luni?

Se uita în ochii neliniștiți ai Trinci nevenindu-i să creadă, apoi izbucni în plâns. Avea dreptate! Iar ea ignorase situația în care se găsea, de parcă așa ar fi putut scăpa. Ei bine... nu scăpase!

Doamne! Ce avea să facă?

*

* *

— Când ai să-i spui? o întrebă Trina calmă, mai târziu, când Jemma se mai potolise în urma șocului și reușise s-o dezbrace și s-o urce în pat.

— N-am să-i spun, zise ea, cu vocea înecată de plâns. Cum să-i spun, Tri? După întâmplarea cu Josh și Cassie o să creadă că am făcut-o intenționat!

— Dar nu e aceeași situație cu ce s-a petrecut între nebunii ăia doi!

— De ce nu?

Jemma nu vedea nici o diferență.

— Parcă știam că ține foarte mult la tine, motiv pentru care ai și acceptat să te culci cu el pentru prima dată. N-am dreptate? întrebă Trim, supărată. Uită-te la tine cum arăți, zise oftând, privind-o pe Jemma a cărei față palidă și umflată de plâns se zărea de sub mormanul de pături. Cu inima sfâșiată de durere și însărcinată. Mai rău nici că se putea!

— De ce nu spui lucrurilor pe nume? murmură Jemma, simțind că din nou o înecă lacrimile. Îl iubesc, Tri, nu pot să-i fac una ca asta, șopti ea.

— Bine... bine.

Oftând, Trina se așeză lângă ea pe marginea patului și își trecu degetele prin părul ei ciufulit.

— Și atunci, ce vei face?

— Nu știu încă.

Încercând să se concentreze, se ridică în capul oaselor și își încolăci brațele în jurul genunchilor.

— Acum nu pot să mă gândesc... Cum de-am fost atât de proastă încât să nu dau atenție la ce se întâmplă cu mine?

Își lăsă capul în jos și părul lung și des îi acoperi fața.

— Poate nu este ce credem, îi sugeră Trina. S-ar putea să mă fi înșelat eu.

Jemma își ridică privirea, cu ochii strălucind de lacrimi și o expresie ironică.

— Chiar crezi ce spui?

— Nu.

Trina oftă ridicând din umeri, la fel și Jemma, apoi, câteva minute nici una nu mai spuse nimic.

— De fapt, cum naiba s-a întâmplat? o întrebă Trina, brusc. Bănuiesc că v-ați protejat.

— Ne-am protejat, dar prima oară, eu... noi...

Se opri, roșind, apoi continuă repede.

— După aceea a folosit ceva...

— Vrei să spui că... desfrânatul ăla s-a culcat prima oară cu tine fără prezervativ?! sări Trina ca arsă, profund dezgustată.

Chiar de mai multe ori, o corectă Jemma în gând, neputându-și ascunde un zâmbet la amintirea primei nopți de dragoste nebună petrecută în brațele lui. Într-atât își pierduseră capul, încât uitaseră cu totul să se protejeze

— În cazul ăsta se schimbă treaba, Jem! spuse Trina însuflețită. Sunteți la fel de vinovați amândoi și n-are cum să nege.

Jemma pufni, încruntându-se brusc.

— N-am să-l pun în fața unei situații pe care nu și-o dorește, spuse hotărâtă.

— Te referi la căsătorie? Păi, e singurul lucru de care ai nevoie acum.

— Oricare ar fi situația, nu o căsătorie și copii își dorește Leon de la mine, zise ea tristă.

— Cu toate astea, te-a invitat să stai eu el la New York, insistă Trina. Înseamnă că ține totuși la tine, nu?

— Dar asta nu înseamnă că am să-l păcălesc făcându-i un copil, replică ea, încăpățânată.

Oricum, se bucura că mai avea aproape o săptămână să hotărască ce are de făcut.

CAPITOLUL ȘASE

Josh telefonă a doua zi dimineața, întrebând pe un ton răstit dacă Jemma mai vine sau nu la serviciu. Trina îi răspunse că nu, iar el nu comentă în nici un fel demisia, promițând că-i va trimite salariul prin poștă. Jemma bănuia că după câte îi spusese și-i făcuse cu o zi în urmă, se simțea și el ușurat că scăpase de ea.

Ca de obicei, Leon suna la telefon în fiecare seară. Jemma profită de acest lucru și începu să se poarte distant, fapt pe care Leon îl sesiză imediat. Ea îi vorbea rece, politicos, și schimba vorba când el aborda vreun subiect prea intim.

Joi, Leon îi spuse pe un ton categoric:

— Mă întorc mâine după-amiază, la cinci. Te aștept la ora obișnuită, sau nu?

Sarcasmul lui o duru, deși o merita din plin.

— Bineînțeles, răspunse, mușcându-și buza pentru a-și stăpâni lacrimile care-i înecau vocea. Vin la șase.

Vineri luă hotărârea definitivă: să termine totul într-un mod cât se poate de elegant. Din fericire, în ziua aceea se simțea mult mai bine, fizic vorbind, fiindcă în sinea ei avea senzația că se fărâmă în bucăți.

Neintenționând să rămână, nu-și luă nimic cu ea.

Sună la ușă și Leon îi deschise. Imediat el îi observă privirea sumbră și în vreme ce i făcea loc să treacă, se întunecă și el la față.

Jemma nici nu apucă bine să-și dea haina jos, că el intră direct în subiect.

— După cum te-ai comportat întreaga săptămână, înțeleg că ai hotărât să rămâi la Londra.

Ea tocmai își dezbrăca impermeabilul, dar se opri în loc, simțind în suflet o durere atât de puternică încât preț de o clipă i se opri respirația. Îl dorea cu patimă pe acel bărbat superb, puternic, dar atât de insensibil. Făcuse duș și avea părul umed și lucios, dat peste cap, iar în locul costumului își pusese o cămașă obișnuită din bumbac și pantaloni gri, largi, cu pense în talie. În privirea lui întunecată nu văzu reflectată decât propria sa stare de încordare, iar gura lui încleștată îi dădu de înțeles că, aidoma ei, se pregătise pentru acea confruntare.

Brusc, o cuprinse disperarea și s-ar fi repezit să-l îmbrățișeze, să-i aline supărarea ce i se oglindea pe chip. L-ar fi făcut să zâmbească, să

râdă, să o ridice în brațe, să o strângă la piept și să o sărute lung și pasionat, așa cum se întâmpla, de obicei, în acele momente.

Dar totul se rezumă la un „da” gâtuit de emoție și-l urmări cu privirea cum se crispează la față și intră în bibliotecă să toarne ceva tare de băut, pentru amândoi.

Refuză paharul, dar nu-i putu susține privirea când se opri în fața ei studiindu-i chipul palid, în vreme ce sorbea din pahar.

— Ți-ai găsit pe altcineva?

— Nu.

Jemma își ridică surprinsă capul. Răspunsul era sincer dar, mai târziu, se gândi că poate ar fi fost mai bine dacă, drept scuză, ar fi invocat o minciună. Dar așa, situația devenea din ce în ce mai complicată.

— Leon... știi că săptămâna trecută nu eram prea, entuziasmată la ideea de a lăsa în urmă o situație sigură și a pleca la New York cu tine, îi aminti ea cu voce emoționată. Am chibzuit îndelung și am ajuns la concluzia că aș face o greșeală.

— De ce? o întrebă el, scurt.

Jemma își simți gâtul uscat și iritat. Înghiți în sec. El nu făcea nimic s-o ajute.

— Acolo n-am nici un viitor, zise ea cu voce înăbușită.

El rămase pe gânduri, cu privirea inexpresivă, apoi strânse din buze și rosti pe un ton rece:

— Dacă aștepți vreo cerere în căsătorie, vei rămâne dezamăgită. Nu am nici o intenție să mă dezic de principiile mele, indiferent despre cine ar fi vorba.

Cuvintele lui aprinseră scântei în ochii Jemmei. Îl privi înfuriată.

— Nu m-am gândit o clipă la varianta asta, izbucni ea, cu acea sinceritate pe care el niciodată n-ar fi fost în stare s-o aprecieze. Dar nici pregătită să joc rolul de amantă nu sunt! Momentan suntem împreună, continuă ea pe un ton mai calm, iar eu am o slujbă, o casă și acel grad de independență care îmi permite să nu mă compromit și să-mi pierd demnitatea. Cuvântul „amantă” e oribil, Leon, dar exprimă exact ceea ce aș deveni dacă te-aș urma la New York.

Se lăsă o liniște apăsătoare, care-o învălui pe Jemma ca o presimțire sumbră. În timp ce-l urmărea cum se duce să-și mai toarne ceva de băut, fu cuprinsă de disperare, fiindcă știa că făcuse exact ce intenționase: să rupă relația cu el.

— Deci, asta era, fură singurele lui cuvinte.

— Da, răspunse ea, ca o voce scăzută. Fără obligații, Leon, îi aminti ea, simțind parcă nevoia să atingă punctul sensibil, spre binele amândurora. Doreai încredere și sinceritate. Și...

Trase adânc aer în piept. Tremura toată și abia mai putea vorbi.

— Ți-am do... dovedit fi.. fidelitatea mea, acum vreau să-ți

dovedesc că sunt și sinceră.

Mincinoaso, își spuse în gând. Îl minți cu nerușinare!

— Țin f... foarte mult la t... tine, dar...

— Nu destul ca să te lași în grija mea, sfârși el în locul ei.

Ea încuviință din cap și ochii i se umplură de lacrimi. Leon lăsă jos paharul și se apropie de ea.

— Nu, șopti, luând-o în brațe. Nu lua în seamă vorbele mele. Sunt un ingrat. De fapt, cu timpul, când am să înțeleg de ce ai luat o asemenea hotărâre... În mod sigur am să te admir pentru asta, spuse pe un ton intenționat mai vesel. Dar, oftă aplecându-și capul să i sărute urma lacrimilor, momentan nu văd decât sfârșitul unei perioade importante din viața mea. De asta te-am și rănit, iar lacrimile tale îmi dovedesc că așa este.

El o rănea, pe când ea ar fi dorit să-l strângă în brațe, până i-ar fi trecut supărarea. Îl prinse de mijloc și îi simți sub degete căldura cărnii tari și, pentru ultima dată, își ascunse fața în scobitura gâtului lui, neputând rezista ispitei.

— Ah, Jemma, murmură el cu greutate, ești sigură că nu te pot face să te răzgândești?

Ea dădu din cap că nu, dar îl strânse mai tare în brațe, făcându-l să râdă ușor.

— Nu crezi că ar fi plăcut dacă măcar m-ai lăsa să încerc? insinuă el.

Își înălță capul și-i privi cu atenție chipul palid și trist, apoi își apropie gura de a ei și își uniră buzele Într-un sărut pasionat, plin de dorințe și așteptări, un sărut aproape disperat.

Își împreunau limbile și își frecau trupurile, atrași parcă de o forță mai puternică decât rațiunea. Era ceva mult mai tulburător decât dorința pur fizică. Gândul despărțirii definitive și emoția provocată de aceasta îi dădea senzația că fiecare terminație nervoasă îi țâșnește la suprafață pentru a absorbi în ea fiecare părticică din trupul lui.

Suspină înăbușit și Leon gemu, ascunzându-și buzele fierbinți în părul ei.

— Răzgândește-te, murmură el, gâfâind. Nu suntem pregătiți să ne despărțim.

Jemma coborî vertiginos de pe culmile extazului, cuprinsă de un fior care-i străbătu tot corpul.

— Nu.

Clătină din cap și făcu un efort să-și desprindă degetele de pe talia lui.

El își plimbă palmele în sus pe spatele ei și o strânse, nelăsând-o să se îndepărteze.

— Atunci, măcar weekend-ul ăsta să-l mai petrecem împreună, o rugă el. Să ne simțim bine pentru ultima oară, Jemma, înainte de a ne

despărți.

Ideea o tenta enorm. Îl dorea, se doreau. Pentru sufletul ei chinuit ar fi fost ca o mană cerească, dar nu avea curajul să-i cedeze. Avea certitudinea, că, în acea ultimă săptămână de când acceptase starea în care se afla, transformările care se petreceau în corpul ei erau prea evidente pentru a se expune riscului ca el să le observe și, în ultimă instanță, să tragă concluzia corectă.

— Nu, rosti ca, făcând pasul decisiv, care avea să-i despartă definitiv. Îmi pare rău, Leon, dar nu pot.

— Nu poți, sau nu vrei? o ironiză el, schimbând tonul cald cu unul caustic, drept răspuns la refuzul ei.

— Nu pot, Leon... nu pot! răspunse ea cu voce sufocată, apoi se smulse din brațele lui.

Cu lacrimi în ochi își luă haina, nerăbdătoare să dispară cât mai repede din fața lui, înainte de a izbucni în plâns.

— Jemma!

Era deja la ușă când vocea lui aspră o opri pe loc. Rămase cu spatele și clipa de liniște care urmă o făcu să se înfioare. Se ruga în gând să o lase să plece până mai avea puterea s-o facă.

— Ai grijă de tine, mai spuse el, încet și cu o voce atât de blândă, încât simți că i se face rău.

Ținând capul aplecat, făcu semn că da.

— Și tu, șopti și ieși fără să mai privească înapoi.

El nu încercă s-o oprească și pentru asta îi fu recunoscătoare. Avea inima sfâșiată de durere și, dacă ar mai fi rămas o clipă acolo, ar fi fost imposibil ca el să nu observe ce se petrece cu ea.

*

* *

Jemma stătea la masa din bucătărie răsfoind ziarul de dimineață și mușcând dintr-o felie de pâine prăjită, când auzi soneria.

— Mă duc eu! strigă Trina din hol și Jemma răsufla ușurată, fericită ca orice femeie gravidă ca, în primul rând, dimineața, să mănânce, dar stând cât mai liniștită și străduindu-se să nu vomite tot ce reușise să înghită până atunci.

Majoritatea femeilor, după trei luni de sarcină, scăpau de acea indispoziție atât de neplăcută, dar Jemma era deja în luna a cincea și tot mai avea grețuri. Îi venea să vomite dimineața, la prânz și seara. Într-un cuvânt, suferea îngrozitor.

Începe, își spuse, strâmbându-se, simțind în stomac deja binecunoscuta bolboroseală. În comparație cu o femeie gravidă perfect sănătoasă, arăta înfiorător, fiindcă nu reușea să asimileze decât jumătate din cantitatea de hrană pe care o mânca.

Era mai slabă decât la începutul sarcinii. Deși părul blond nu-și

pierduse strălucirea și medicul o asigurase că acesta este semnul cel mai concludent al unei sănătăți bune, în rest, cu excepția burții, era slabă și trasă la față.

„Ghemotocul, cadoul de adio al lui Leon", așa îi spunea, fiindcă el nu aflase încă nimic despre darul pe care i-l făcuse.

Palidă și încercănată, dacă s-ar fi putut, nici n-ar mai fi trecut prin fața oglinzii, iar evidenta stare de slăbiciune îi punea la încercare voința de a suporta, zilnic, toate astea.

Nu era cinstit.

După ce se despărțise de Leon, colac peste pupăză, mai făcuse și o gripă sâcâitoare. Se gândise că, dacă era vorba de un virus pe care nu-l mai avusese până atunci, situația era de două ori mai complicată. Trina dăduse vina pe boală pentru tot stresul emoțional prin care trecuse Jemma, iar aceasta nu o contrazisese. Avusese impresia că, din ziua în care își luase inima în dinți și-i spuse lui Leon că nu este pregătită să renunțe pentru el la viața pe care o dusese până atunci, toate necazurile ei aveau să ia sfârșit. Se înșelase. Faptul că permanent se simțea rău o ținea încordată, în așteptarea următorului acces de vomă. Teama pentru sănătatea copilului o făcea să se târască, precum o infirmă, de teamă să nu avorteze din cauza eforturilor pe care le făcea ca să vomite. Și dacă doctorul n-ar fi asigurat-o că nici gripa și nici starea de rău nu afectaseră sănătatea copilului, probabil că ar fi zăcut în pat așteptând să-și dea duhul.

Se simțea înfiorător. Și-i era dor de Leon. Își făcea rău gândindu-se la el tot timpul și totuși, nu renunța, deși îi înrăutățea starea în care se afla.

De câteva ori, săptămâna aceea, coloanele ziarelor informaseră că el preluase conducerea unei uriașe companii de navigație, cânta osanale magnatului grec pentru reușita, într-un timp atât de scurt, de a o aduce din starea de faliment la o poziție competitivă. În dimineața aceea în articol scria:

> *Leon Stephanades, brațul de fier al Corporației Leonidas, a făcut minuni din vechea companie. Cu uriașe investiții și o bombă pusă la fundul celor care se credeau în posturi călduțe sub vechea conducere, a reușit să asigure contractele, fapt ce a stârnit controverse chiar în sânul propriei familii. Aseară, chiar în timpul oficierii căsătoriei celui de-al doilea fiu, tatăl său și-a găsit timp și ne-a mărturisit: „Leon are fler și nu riscă decât atunci când știe că e în avantajul lui". Ceea ce Dimitri Stephanades a omis intenționat să adauge, este faptul că acest succes s-a produs în ciuda obstrucționărilor din ultimul an, refuzând să-i dea* carte blanche *pentru această afacere riscantă. Ne punem întrebarea dacă această hotărâre s-a*

dovedit înțeleaptă, sau dacă, nu cumva a sosit momentul ca tatăl să predea ștafeta fiului mai mare.

Jemma citise și recitise articolul, doar pentru că în acest fel afla amănunte despre care Leon nu-i vorbise niciodată. Cum ar fi faptul că există cineva mai puternic decât el, care-i limita acțiunile, și că mai avea un frate.

— Oh, ghemotocule, se adresă ea, în șoaptă, burții ușor întărite, tăticul tău e un tip tare șmecher. Nici nu mă mir că am ajuns să-l părăsesc dacă asta și-a dorit.

Se uită la cele două fotografii luate din avion, în care o zonă întinsă a docurilor din New York era imortalizată, comparativ, „înainte" și „după". În prima, dotările erau aproape pustii, iar mărfurile și oamenii nu se zăreau decât ici-colo. În cealaltă, întreaga zonă părea animată de o activitate febrilă.

— Jemma...

Trina dorea să-i spună ceva.

— Poftim! spuse ea, ridicând privirea din ziar.

— Avem probleme, o anunță Trina cu voce sumbră punându-i în față un plic.

Jemma se uită la el și simți un fior pe șira spinării. Ca și Trina, recunoscu imediat scrisul apăsat. Într-adevăr, asta era o problemă.

— Fir-ar să fie, mormăi ea.

Trina își trase un scaun și se așeză.

— Ce-o vrea?

— Habar n-am.

La drept vorbind, nu se aștepta să primească vești de la Leon. Era șocată.

— N-ar fi mai bine s-o deschizi, să aflăm ce vrea?

N-ar fi deloc mai bine, se gândea Jemma abătută, în același timp desfăcând scrisoarea cu degete tremurânde. Râmase cu ochii ațintiți asupra celor câteva rânduri scrise în grabă și, abia după aceea, începu să citească:

„*Vineri voi fi la Londra. Vreau să te văd. Cinăm împreună? Te sun la opt. L*".

Inima îi bătu o dată puternic, apoi începu să-i palpite atât de repede încât abia mai putea respira. Își simți buzele uscate și-i venea să plângă de dor, numai la gândul că el avea să vină la Londra și că va fi atât de aproape. Imediat își reveni. În viața ei nu mai era loc pentru astfel de porniri.

— Ce scrie? întrebă Trina.

— Nimic, zise ea, întinzându-i biletul.

Trina îl citi rar. Pe chipul ei, de obicei foarte expresiv, nu se putea

citi nimic.

— Părerea mea e să te duci.

— Sper că glumești! o ironiză Jemma, rezemându-se de speteaza scaunului și așezându-și ostentativ palmele pe abdomenul rotund.

— Nici gând. Vorbesc serios. Cred că trebuie să te întâlnești cu el... A sosit momentul să-i ceri să te ajute.

— Nu fi tâmpită! izbucni Jemma.

Vru să se ridice de la masă, dar Trina o opri prinzând-o de mână.

— Stai și ascultă-mă! insistă ea, încercând s-o calmeze. Jem, sarcina asta ți-a creat mai multe probleme decât ți-ai închipuit. Sănătatea ta lasă de dorit! Nu te poți angaja nicăieri...

— Eu am renunțat la serviciu, fiindcă nu suportam să fiu tracasată, dar asta nu are nici o legătură cu starea mea!

— Toate au legătură cu starea ta. Știi bine că te simți atât de prost încât au fost nevoiți să te dea afară.

— Asta nu înseamnă că trebuie să mă întâlnesc cu Leon!

— Ba da, atunci când nu trăiești decât din ajutorul social.

— Mulțumesc, mormăi Jemma, gândindu-se la toate lipsurile pe care le îndura pentru a-și putea plăti partea sa de întreținere. Hai, critică-mă în continuare.

— Nu încerc să te critic! țipă Trina. Jem, Leon are datoria să te ajute!

— Nu are nici un fel de datorie față de mine, se răsti ea și ieși din bucătărie.

— Când o să încetezi să te mai încăpățânezi? o întrebă Trina, urmând-o cu pași hotărâți. Cu ce drept stabilești tu ce vrea sau nu vrea el? N-are nici un rost să te furișezi în baie în speranța că n-am să mă mai țin după tine! o atenționă. Ești la capătul puterilor și, dacă Leon vrea să te ajute, nu-l refuza!

Jemma se întoarse cu fața spre ea și în ochii ei albaștri se aprinseră scântei, așa cum de luni întregi nu se mai întâmplase.

— De când ți-a devenit atât de dragă persoana lui? o întrebă pe un ton batjocoritor. Aveam impresia că-l socotești vinovat pentru toate necazurile prin care trec!

— Așa și este și rămân la aceeași părere, dar asta nu schimbă cu nimic situația. E tatăl copilului tău și tocmai asta mă frământă.

— O auzi ce zice, ghemotocule? spuse Jemma cu ironie privindu-și burta. Mătușica Trina te pune la încercare!

Trina râse fără să vrea.

— Aș vrea să nu mai vorbești cu lucrul acela de parcă ar fi viu, protestă ea, pe un ton sec.

— E viu, accentuă Jemma. Și asta e treaba mea.

Își acoperi burta cu palma într-un gest posesiv.

— Numai a mea.

— Nu-i adevărat, o contrazise Trina. Ghemotocul ăsta are și el un tată. Chiar vrei să-l privezi de acest drept?

Jemma tăcu. Nu avea nici un răspuns sau, mai bine zis, era același care o chinuia de când ea și Leon făcuseră greșeala aceea de neiertat.

— Nu am de gând să mă întâlnesc cu el, zise ea, răsfrângându-și buza de jos cu încăpățânare. Las-o baltă, Tri! Nu mă mai toca la cap! șopti ea și, întorcându-se, în durmitor și încuie ușa, lăsând-o pe Trina fără replică.

Când ieși din cameră Trina plecase deja la serviciu. În bucătăria de o ordine desăvârșită, chiar în mijlocul mesei fusese pus, ostentativ, biletul lui Leon. Jemma se așeză pe scaun și trase bucata de hârtie mai aproape.

O citi rar, așteptând să găsească mai multă căldură în cele câteva rânduri, deși știa că e o absurditate. Prieteni. Ne-am despărțit prieteni - sau, cel puțin, nu dușmani, își spuse ea abătută, amintindu-și cum fugise din casa lui. „Ai grijă de tine”, îi atrăsese el atenția, așa ca între prieteni. Biletul acela nu exprima decât dorința cuiva care aflându-se în oraș își anunță un prieten că ar vrea să-l vadă.

Refuzul ei, probabil, îl ofensase.

— Îmi pare rău, șopti ea și lacrimi fierbinți îi împăienjeniră ochii. Puse hârtia în plic și ridicându-se murmură: Regret, ghemotocule, dar nu pot s-o fac.

Când Trina se întoarse după-amiază, târziu, Jemma tocmai pregătea o salată în bucătărie.

— Sunt frântă de oboseală, îi spuse, trântindu-se pe un scaun. Azi a trebuit să facem lună un apartament cu șase camere. Știi și tu cum arată căsoaiele alea vechi. Au tavane înalte și niște cornișe intenționat făcute să adune tot praful.

Se întinse obosită și își roti umerii, crispându-se de durere.

— Mâine atârnăm perdelele - care sunt mari, grele și au volane - dar, cel puțin, știm că e ultimul lucru pe care-l avem de făcut.

Sorbi cu poftă din cana cu ceai.

— Asta nu-i casa de lângă Grosvenor Square? o întrebă Jemma, veselă. De când renunțase la slujbă, preluase munca de birou a Trinei și, în ultimele două luni, se familiarizase cu registrul clienților firmei *„Maids in Waiting”*.

Trina nu răspunse. Lăsă cana de la gură și o privi pe Jemma cu atenție. N-avea de gând să se lase dusă de nas; știa exact ce intenții avea Jemma, care scoase o scrisoare din buzunar și o puse pe masă.

— Mâine e vineri și vreau să fiu sigură că o să-i parvină lui Leon, altfel aș fi trimis-o azi, prin poștă. Vrei să i-o duci tu... te rog, Trina!

Trina nu se grăbi să-i răspundă. Avea o expresie greu de descifrat în vreme ce își plimba privirea de la fața palidă și obosită a Jemmei la plicul închis și înapoi.

Jemma ridică din umeri, încurcată.

— Aș fi dus-o eu, murmură stânjenită, numai că mâine trebuie să merg la spital și...

Ridică din nou din umeri; Trina știa cât durau și cât de obositoare erau acele drumuri.

— Bine, zise, luând scrisoarea. O duc eu, acceptă ea, dar expresia ei dezaprobatoare o făcu pe Jemma să se simtă și mai prost.

Chiar devenise o pacoste pe capul Trinei? se întrebă brusc, înfiorându-se de teamă. Fără ea nu știa cum s-ar fi descurcat!

În seara aceea Trina ieși în oraș cu Frew. La întoarcere, Jemma încercă să-i vorbească lui Frew, dar acesta fu neobișnuit de tăcut și răspunsurile lui erau laconice, așa că se duse la culcare bănuind că cei doi se certaseră, lăsându-i să se împace.

A doua zi, Trina plecă la serviciu înainte ca Jemma să se trezească și nu ajunsese încă acasă când, după-amiază, ea sosise de la spital. Trina îi lăsase un mesaj pe robot, atrăgându-i atenția că se întâlnea cu Frew și să n-o aștepte în seara aceea. Nu era ceva neobișnuit. Era vineri și Trina rămânea peste noapte la el să-și petreacă în continuare weekend-ul împreună. La fel ca ea, când era cu Leon, își aminti cu tristețe.

Afară era cald și aerul anormal de umed pentru luna septembrie. Se anunța furtună. Nu-i era foame, așa că-și pregăti limonadă proaspătă într-un vas, apoi bău însetată un pahar, după care se duse să-și pregătească baia, să zacă în cadă, sperând că va scăpa puțin de tensiunea care-i ținea tot corpul încordat. Cei de la spital erau mulțumiți de evoluția sarcinii, dar părea îngrijorați de starea sănătății ei. O programaseră pentru un nou control săptămâna următoare, asigurând-o că nu este nimic grav, doar câteva teste de rutină. Dar ea era neliniștită când era vorba de ceva neobișnuit ce avea legătură cu fătul. Deși ea nu reușea să se îngrașe, medicii erau surprinși de mărimea sarcinii. În ciuda faptului că nu se simțea bine deloc, se hrănea foarte bine.

Oftă, deschise robinetul să curgă apa și intră în cadă. Rămase în picioare și dădu drumul la duș. Câteva minute rămase sub jetul de apă rece, apoi își turnă în palmă șampon să se spele pe cap.

Șase și jumătate, observă când intră în dormitor, înfășurată într-un prosop alb și pufos. Stătuse în baie o oră și jumătate și nici măcar o singură dată nu se gândise la Leon! Acum trebuia să-și umple cu ceva restul timpului.

Se hotărî, brusc, să iasă în oraș. Se va duce la un film. La ultimul cu Jack Bridgeman, care rula la cinematograful din cartier și care promitea să fie bun. Oricum, orice altceva era mai bine decât să stea în casă și să viseze la un bărbat care trăia într-o lume mai inaccesibilă chiar decât cea a unui faimos star de cinema. Își puse în grabă lenjerie

curată, apoi își trase pe ea o pereche de colanți albi și un tricou bleumarin, larg, să nu i se vadă burta. După ce își prinse părul la spate cu o agrafă din baga își dădu discret cu fard de pleoape bleu și se rujă, apoi își luă geanta. Dacă se grăbea, mai putea prinde ultimul spectacol, își spuse hotărâtă, deschizând ușa.

Apoi, încremeni.

CAPITOLUL ȘAPTE

— Pleci undeva? auzi o voce gravă, caldă și cu un accent impecabil. Ce noroc să te mai prind acasă.

Jemma stătea încremenită. Cu o mână strângea clanța atât de tare că i se albiseră articulațiile degetelor, iar cealaltă îi rămase suspendată în aer, ținând bareta gențiii, pe care tocmai se pregătise să și-o pună pe umăr. Era șocată... speriată, deși ochii ei, larg deschiși, îi absorbiră privirea și începu să palpite de dorință când îl recunoscu. Era îmbrăcat în alb, cu cămașă fără mâneci și pantaloni din stofă subțire, care-i scoteau în evidentă pielea smeadă. Înalt și slab, avea o virilitate provocatoare și un aer amenințător.

Amenințător. Cuvântul o puse în gardă. Categoric, așa era. Un bărbat periculos care-i zâmbea, sfredelind-o cu privirea.

Clipi uimită și înghiți în sec, încercând să-și revină.

— Ce... ce cauți aici? se auzi întrebând prostește. N-ai primit biletul meu?

— Ce bilet? Ah, da... l-am primit, îi confirmă el după care, pe chipul lui până atunci amenințător, citi o furie oarbă. Intră în casă, se răsti, prinzând-o de încheietura mâinii și obligând-o să-și desprindă degetele de pe clanță. Apoi o împinse înăuntru.

Ușa se trânti cu zgomot. Jemma începu să tremure. Ținând-o strâns de încheietură, Leon o împinse în salon, după care o întoarse cu fața spre el și o luă de umeri.

— N-ai de gând să-mi spui? o întrebă printre dinți.

Ea trase scurt aer în piept și expiră, simțind cum inima i se zbate cu putere în piept.

— N... nu știu la ce te referi! bâigui ea, sufocată.

— Nu? întrebarea fusese pusă cu atâta calm, cu o voce atât de blândă încât, pentru prima dată, se înfioră de groază.

El își ridică palmele de pe umerii ei și le așeză pe abdomenul umflat. Gestul lui de o intimitate ostentativă o făcu să geamă. El se întunecă la față.

— Al cui e?

— Eu...

Încercă să se retragă, dar el îi răsuci mâna la spate.

— A... al meu, șopti cu greutate. Copilul e al meu.

— N-are tată? o întrebă pe un ton batjocoritor. Te pomenești că oi

fi fecioară?

Sarcasmul lui o făcu să roșească, dar strânse din buze cu încăpățânare și își coborî privirea. El nu se dădu bătut. Aștepta răspunsul, prelungind tăcerea care se lăsase între ei, dându-i Jemmei impresia că aude inima copilului bătând sub palma lui. Probabil că el se gândea la același lucru, fiindcă își mișcă palma încet, cu un gest tandru, vrând parcă să liniștească micuțul care se agita. Drept răspuns, copilul lovi cu piciorușul și Leon suspină retrăgându-și mâna.

— Îl simți? o întrebă cu voce gâtuită de emoție.

Ea încuviință, înghițind în sec.

— Vorbește cu tăticul lui, *agape mou*. Mai pierdem vremea cu minciuni, sau ești și tu o dată sinceră cu mine?

— Sinceră? răbufni ca, ridicându-și bărbia provocator. Vrei sinceritate, Leon?

Înfuriată, îi dădu mâinile la o parte.

— Atunci, ca să fiu sinceră, nu vreau să mă atingi!

— Nu te-am atins pe tine, ci copilul nostru!

— Copilul meu, al meu! izbucni ea. Copilul este, greșeala mea, deci responsabilitatea mea. Nu ți-am cerut să vii aici. Și nu știu de ce-ai făcut-o! Dar dacă ai gând să-mi spui că am greșit lăsându-l, e prea târziu.

Îl privea sfidător, cu îndrăzneala amenințătoare a femeii care își apără copilul încă nenăscut.

— Fără un diagnostic medical plauzibil, nu pot fi supusă unui avort.

— Avort? întrebă el cu glas înăbușit, încruntându-se. Despre ce naiba vorbești? Nici n-am pronunțat cuvântul ăsta!

— Așa e, recunoscu ea, simțind că-i vine să vomite, dar asta numai pentru că nu ți-am dat ocazia! Eu nu sunt Cassie și nici un bărbat nu va dansa de fericire că mi-am pierdut copilul!

— Cassie? zise el uluit. Ce legătură are ea cu povestea asta?

— N... n-are, se bâlbâi Jemma, trecându-și degetele tremurânde prin păr.

Era atât de tulburată de apariția lui, încât nici nu-și dădea prea bine seama ce spune.

— Și nici nu te oblig cu ceva, Leon! Așa că n-ai nici un drept să vii aici, să te fâțâi prin casă și să-mi spui mie ce trebuie...

— Cassie a avortat? o întrerupse Leon, surprins.

— Da, șopti ea, simțind că-i tremură picioarele.

— Și ai impresia, accentuă el vorbind rar, de parcă ei i-ar fi fost greu să priceapă ce spune, că aștept să faci același lucru?

— Nu! Oh, Doamne... nu! își spuse ea, înfiorându-se de groază.

Cum o putuse duce mintea la gânduri atât de josnice? Cum să-i aducă asemenea acuzații? Știa... *știa* că el nu poate face așa ceva!

— Iartă-mă, se scuză în șoaptă. Firește că n-am crezut asta despre tine.

El respira întretăiat.

— Tot e bine, mormăi, săgetând-o cu o privire disprețuitoare.

— Iartă-mă, șopti ea din nou, simțindu-se atât de vinovată, încât îi venea să intre în pământ de rușine.

— Ah… stai jos! își aminti el și, doar atunci când el o luă de braț ajutând-o să se așeze pe un scaun, Jemma își dădu seama cât de tare tremura.

— Doamne, Dumnezeule! murmură el, abia te mai ții pe picioare. Cum naiba de-ai ajuns în halul ăsta?

— Am fost bolnavă, murmură ea surprinsă.

— Falsele iluzii te-au îmbolnăvit, zise el pe un ton rece.

— Cine… cine ți-a vorbit despre copil?

Întrebarea o frământa de la sosirea lui, fiindcă nu păruse surprins când o văzuse că era gravidă.

El privi în jos și, o clipă, Jemma avu impresia că evită răspunsul, dar ridicându-și ochii spre ea îi spuse rânjind:

— Colega ta de apartament, cine altcineva?

Jemma păli. Trădătoarea!

— Trebuia doar să-ți dea biletul, șopti ea, abătută.

— Asta a și făcut, confirmă Leon, întâmplarea a făcut să prind o cursă mai devreme și să ajung acasă tocmai când suna la ușă. Restul, ne privește pe mine și pe ea. Un singur lucru mai vreau să adaug. Nici nu meriți o prietenă atât de bună. Neapărat o s-o invităm la nuntă.

Jemma tresări privindu-l uimită.

— Nu mă pot mărita cu tine, Leon! strigă ea.

— De ce nu? întrebă el, cu impertinență. Îmi mai ascunzi ceva? Mai ai vreun păcat nemărturisit?

Ea se îmbujora la față.

— Nu, crede-mă, dar…

— Atunci, de ce te îngrozește atât de tare ideea acestei căsătorii? o provocă el. Poate că prietena ta nu mi-a spus totul? O fi vorba de ceva legat de bărbatul cu care intenționai să te vezi în seara asta. Prea ai rămas uimită de venirea mea.

Un bărbat… ce bărbat? Se încruntă. Habar n-avea despre ce vorbea Leon.

— Bărbatul despre care menționai la bilet, o lămuri el. Cel cu care spuneai că ai o legătură.

Ah, asta era, se gândi Jemma, aprinzându-se la față și lăsând ochii în pământ. Uitase cu totul de minciuna invocată pentru a nu se întâlni cu el.

— Nu cumva, zise el mânios, bărbatul acela este tatăl copilului? Cine-i tipu'? Îl cunosc? Face dragoste mai bine decât mine? De-asta l-

ai preferat în locul meu? Ținând cont de situația în care te afli, presupun că te întâlneai cu el cu mult înainte de a ne despărți!

O privi printre gene.

— N-o fi vecinul de bloc despre care bănuiam eu ceva?

— Încetează, țipă ea, nemaisuportând. Știi bine că nu fac chestii de-astea! Cu ce ocazie ți-am lăsat impresia că sunt așa?

— Cum? Nesinceră? Mincinoasă și perfidă?

Se făcu albă ca varul la față și simți că-i vine să vomite.

— V... vreau să pleci, șopti, abia ținându-se pe picioare.

— Nu-ți convin acuzațiile mele? Te ofensează la fel de mult ca pe mine atunci când mă învinovățești?

Deci, asta era. Îi făcea vânt la modul cel mai ordinar.

— Ți-am spus că-mi pare rău. Ce altceva mai vrei să auzi de la mine?

— Mi-ai putea spune, de exemplu, al cui e copilul?

— Al tău! țipă ea disperată, apoi se întoarse și se repezi spre ușă.

Acum îi mai dădea și satisfacția de a o vedea umilindu-se în fața lui, văzând-o în halul în care era, împiedicându-se de el în graba cu care se năpusti spre baie. Când o ajunse din urmă o văzu sprijinindu-se de vasul WC-ului și, după o clipă, fără să scoată o vorbă, se întoarse și plecă de acolo.

Când reveni, Jemma stătea, fără vlagă, pe marginea căzii. Tăcut și cu o expresie încordată, el luă buretele și, umezindu-l la robinet, îi șterse fața încinsă și gâtul transpirat.

— Ai slăbit, remarcă el. Cum poți slăbi fiind gravidă?

Ea scutură din cap, neputând să vorbească. Starea aceea de rău n-avea să se mai termine niciodată. N-o ajuta cu nimic faptul că el era acolo, lângă ea. Dimpotrivă, căldura trupului și mirosul discret de after-shave o amețeau din nou.

— De ce ai procedat așa, Jemma?! izbucni el. Ce ți-am făcut de n-ai încredere în mine?

— Nu în tine n-am avut încredere, ci în relația noastră.

El îi ridică bărbia cu un deget, ațintindu-și privirea în ochii ei obosiți.

— Deși ți-am oferit mai mult decât oricărei alte femei. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Câtă impertinență din partea ta, rosti ea cu dispreț. Mi-ai cerut să-ți devin amantă, apoi ai dispărut, ca să-mi fie clar care ți-e părerea în privința căsătoriei și a femeilor care rămân gravide ca să pună mâna pe bărbați!

Nervoasă, îi dădu mâna la o parte și luă un prosop să-și șteargă fața.

— Nu prea mai am de ales, nu?

El nu răspunse, dar expresia lui îi dădu de înțeles că-l pusese pe

gânduri.

— De ce ești palidă și ai slăbit în halul ăsta? o întrebă trecând, dintr-o dată la alt subiect.

— Când nu-ți convine ceva, schimbi vorba! observă. Ți-am mai spus că am fost bolnavă. Am avut gripă.

Cu mâna tremurând își atinse obrazul slăbit.

— Sunt cam trasă la față, dar acum mi-e mai bine.

El o măsură din priviri.

— Și copilul? Gripa ta nu i-a afectat?

Ea zâmbi pentru prima dată, un surâs trist, pe care Leon nu-l înțelese.

— Nu, răspunse, el n-a avut de suferit.

Chipul lui se destinse pentru o clipă, dar mai mult decât atât ea nu putu descifra pe figura lui. Punând deoparte buretele, rămase încurcat, neștiind ce să mai facă.

— Acum te simți mai bine? N-ar trebui să stai întinsă?

— Nu. Mi-e bine, îl asigură pe un ton placid. Mulțumesc.

El se încruntă.

— Atunci, de ce-ai rămas aici de parcă ai fi prins rădăcini?

Jemma îl privi nervoasă.

— Fiindcă nu mă pot ține încă pe picioare, de-aia!

— De ce nu spui așa?

O luă în brațe și ieși din baie.

— Unde te duc? o întrebă, oprindu-se în hol.

— În bucătărie, spuse ea, enervată că se simțea neputincioasă. Vreau să beau ceva rece.

Mișcându-se încet și cu grijă, el o duse în bucătărie și o așeză pe un scaun.

— Stai aici. Îți a aduc eu.

Se duse la frigider și-i aduse o sticlă cu suc de portocale.

— Vrei din asta?

Ea încuviință din cap și el căută un pahar pe care i-l puse în față, apoi îi turnă.

— Scârboasă băutură, zise el privind cu neîncredere conținutul sticlei.

— Mie-mi place.

Nu mai adăugă faptul că era singura băutură pe care o suporta.

— Te deranjează dacă eu am să-mi fac o cafea?

— N-ai decât, numai să nu-i simt mirosul.

— Ai stomacul atât de sensibil?

Luând ibricul se uită înăuntru să vadă dacă are apă.

— Doar atunci când râd, glumi ea simțind, în sfârșit, cum mușchii i se destind.

El se întoarse făcând o strâmbătură.

— Ți-e chiar atât de rău?

— Depinde ce înțelegi tu prin rău. Trina zice că e oribil. Cred că, văzându-mă pe mine, s-a răzgândit să mai facă vreodată copii!

— Ah, Trina, mormăi el, punându-și în ceașcă două linguriță de nes. Îți e o bună prietenă. Una din cele mai bune.

Jemma se așeză comod pe scaun și-l privi printre gene.

— Parcă ați fi înființat societatea admirației reciproce, murmură ea, amintindu-și felul în care Trina, nescăpând nici o ocazie, i-l ridicase în slăvi cu o zi în urmă. Țin minte vremea în care vă scoateți ochii!

— Amândoi urmărim același scop, se apără el. Lucrul acesta poate apropia doi oameni cu opinii diferite.

— Destul de mult cât să-l trădeze pe al treilea, care le e prieten.

— Să-l trădeze?

Se uită la ea dus pe gânduri, apoi se întoarse să-și toarne apă peste nes.

— Trina nu te-a trădat nici o clipă. Mai degrabă, aș spune că s-a sacrificat încercând să dovedească faptul că ți-e o adevărată prietenă.

Își luă ceașca și venind cu ea la masă, ațintă privirea asupra Jemmei.

— Știai că a refuzat cererea în căsătorie făcută de contabil, doar fiindcă e prea îngrijorată ce s-ar întâmpla cu tine dacă ai rămâne singură?

În clipa aceea, Jemma avu senzația că se fărâmă în mii de bucăți.

Leon sorbi calm din ceașcă, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

— Acum să vorbim despre căsătorie, Jemma.

Ea clipi repede, de câteva ori, cu ochii ațintiți asupra feței lui care exprima hotărârea.

— A noastră, nu a prietenei tale. Să nu o mai amestecăm și pe ea în treburile noastre.

Cuvântul „noastre” îl rostise doar ca s-o flateze, se gândi ea, dar exprima un adevăr. Trina, probabil, se simțea ca împărțită în două. Pe de o parte, era îngrijorată de boala și sarcina ei, compătimind-o, iar pe de alta, încercând să-l convingă pe bărbatul care dorea să se însoare cu ea, să mai amâne căsătoria.

Nu era de mirare că acceptase să se ducă la Leon. Era singura ei salvare.

Înghiți în sec, văzându-se exact cum, probabil, o considera Trina. O povară. Devenise o pacoste pe capul prietenei sale.

Își ridică încet privirea spre Leon.

— Ce vrei să fac? întrebă, iar el dădu o singura dată, scurt, din cap, de parcă replica aceea ar fi ridicat-o cu mult în ochii lui.

— Vreau să-ți faci bagajele și mâine la prânz să fii gata de plecare, spuse el dându-i instrucțiuni de parcă s-ar fi adresat unui subaltern -

pe un ton calm, dar categoric. Când vin să te iau, să ai deja pregătită o scrisoare către prietena ta, în care nu numai să o convingi că a făcut bine venind să mi se destăinuie, dar și că îi rămâi datoare pentru asta. Să-i mai scrii cât ești de fericită și îndrăgostită, apoi îi mulțumești frumos că s-a purtat cu tine ca o adevărată prietenă, îi urezi mult noroc și îți iei la revedere. Să nu cumva să te dai de gol că știi ceva despre amânarea căsătoriei ei, o preveni el. Și-ar da seama imediat că ți-am spus pentru a te constrânge și asta ar supăra-o și s-ar simți vinovată, lucru pe care noi nu-l dorim. Nu-i așa, Jemma?

Ea dădu din cap, cu vocea prea înecată de lacrimi ca să mai poată vorbi.

— Bine, zise el și se ridică. Acum ieșim undeva, să mâncăm, o anunță, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu pot, șopti ea.

Numai gândindu-se la mâncare și stomacul i se întorcea pe dos.

— Ba ai să poți.

O prinse de braț și o ridică de pe scaun.

— O să mănânci.

O privi fix în ochi.

— Plecăm acum, chiar de-ar fi să te târăsc până acolo cu găleata sub nas. Ți-e clar?

Da. Înțelesese foarte bine. Tocmai devenise una din proprietățile lui, trebuind să i se supună.

În mod surprinzător, nu mai simțea senzația de vomă. După ce trase de câteva ori în piept aerul cald și umed de afară, se urcă în Mercedesul argintiu. De zile întregi nu se mai simțise atât de bine.

De săptămâni... de luni! auzea în minte o voce batjocoritoare dar în clipa aceea n-avea chef să se gândească la asta.

La zece și jumătate Leon o aduse acasă.

— Nu intru, o anunță el după ce opri motorul. Du-te și te culcă, o sfătui, ridicând mâna să-i aranjeze o șuviță de păr căzută pe obraz. Și nu-ți mai face probleme, *agape mou.* Te asigur că nu sunt o partidă chiar de lepădat.

Ea îl privi fix în ochi.

— Mă întreb dacă te-ai fi lăsat prins în cursă, dacă momeala n-ar fi fost atât de „grasă”.

— Te referi la situația în care mă aflu?

— Nu înțeleg de ce o faci. Nu ți-am cerut să te însori cu mine, Leon, și nici nu mă aștept la asta din partea ta!

— Ai prefera să te instalez într-un apartament semidecomandat dintr-o suburbie a Londrei și să-ți ofer o pensie de întreținere pentru a-mi crește copilul?

— Aș prefera să mă lași în pace, să-mi trăiesc viața așa cum vreau eu! izbucni ea, drept replică la tonul lui disprețuitor.

— Viața ta! se răsti el înfuriat. Ce are de-a face viața ta, sau a mea, cu a lui?

Se întoarse cu fața spre ea, încercând încă o dată să-i pună mâna, într-un gest posesiv, pe burtă.

— Asta e singura viață care contează acum, Jemma.

Privirea lui înflăcărată părea uimitor de sinceră.

— Ceea ce tu, sau eu, ne dorim pentru propria noastră mulțumire, de acum cade, este pe planul doi. Copilul are nevoie de ambii părinți, ceea ce se va întâmpla chiar de-ar fi să te duc de păr în fața altarului.

Se răsuci brusc și, așezându-se drept la volan privi afară prin parbriz, de parcă întreaga lume i-ar fi devenit dintr-o dată ostilă.

Promisiunile ce urmară nu-i lăsară Jemmei posibilitatea de a-și expune în fața lui nobilele intenții. Acelea de a-i reda libertatea, luptându-se să-și crească, de una singură, copilul.

Parcă citindu-i gândurile, el își întoarse capul să o privească și-i spuse cu voce calmă, dar categorică.

— Am încheiat discuția. Totul e hotărât.

Făcând o pauză, se aplecă peste ea să-i deschidă portiera.

— Mâine la douăsprezece vin să te iau. Să fii gata.

*
* *

A doua zi îl aștepta cu bagajele făcute. Când intră în casă, el îi privi în fuga rochia ușoară, de vară, din bumbac bleu, dar nu făcu nici o remarcă.

Ce-o fi văzut la ea de se uita atât de ciudat? Devenise, oare, doar umbra acelei femei pe care, altădată, o strângea în brațe cu atâta pasiune?

— Ești gata? o întrebă, văzând valizele așezate lângă perete.

Ea încuviință din cap.

— Nu mai iei nimic altceva?

Părea surprins și Jemma făcu eforturi să vorbească.

— Am lăsat câteva cutii cu lucruri în camera mea. Niște fleacuri pe care le pot lua și altă dată.

Ridică din umeri dând de înțeles că nu-l pasă de ele.

— Le luăm acum, zise ei pe un ton hotărât. Aici n-ai să te mai întorci niciodată, Jemma.

Sc înfioră. Cuvintele avură asupra ei un efect mult mai puternic decât dacă s-ar fi gândit la ele o noapte întreagă.

CAPITOLUL OPT

— Nu, refuză Jemma, privind cu groază camera în care el îi adusese valizele. N-am să dorm cu tine, Leon!

Întorcându-se, coborî scările și intră în salon, unde rămase privind furioasă pe fereastră. Ce tupeu! Se aștepta să împartă patul cu el, de parcă n-ar fi fost de ajuns că, direct de acasă, o dusese la o clinică particulară și stătuse lângă ea în timp ce unul din cei mai buni ginecologi londonezi o supusese unui examen cât se ponte de stânjenitor pentru o femeie.

— Te urăsc, șopti, fără să se întoarcă atunci când îl auzi intrând. Cum poți fi atât de insensibil?

— Intenționezi să discutăm cum vom dormi, sau despre faptul că am insistat să fiu de față când ai făcut controlul?

Vocea lui era calmă, dar rece.

— Despre amândouă! răbufni ea. Te amesteci în viața mea intimă, ceea ce mi se pare dezgustător!

— Nu faptul că mă amestec în viața ta intimă ți se pare dezgustător, ci acela că o fac, în general!

Vru să nege, dar strânse din buze și nu mai spuse nimic. Se simțea umilită, constrânsă, prinsă în capcană, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, Leon îi luase până și dreptul de a hotărî singură ce are de făcut! Și abia începuse să înțeleagă ce înseamnă să intri sub stăpânirea lui Leon Stephanades. Mână de fier în mănușă de catifea! numea ea felul lui de a se purta, calm, dar autoritar și împotriva căruia nu putea lupta.

— Puteai măcar să ai bunul-simț să nu fi stat lângă mine! îi spuse ea, nervoasă,

— Atunci, dreptul meu de viitor tată, de a mă interesa și a avea grija de starea ta și a copilului, unde e? Crezi că pe mine nu mă emoționează la fel de mult ca pe tine, să văd cum mișcă... cum trăiește în pântecele tău? Da… șopti el, când vorbele lui o surprinseră făcând-o să se întoarcă și să-l privească în față. Când pe scanner a apărut imaginea copilului nostru perfect dezvoltat, m-am uitat la chipul tău, *agape num,* L-am văzut strălucind de mândrie și fericire, când medicul ne-a asigurat că totul e bine. Crezi că eu n-am trecut prin aceleași emoții, că nu sunt în stare să am asemenea sentimente?

— Nu la asta mă refeream!

— Chiar așa?

Se îndreptă spre ea și cu un gest hotărât își puse palmele pe abdomenul ei.

— Suntem o familie, trei părți care formează un întreg, uniți de existența copilului nostru - al nostru! repetă el, cu înflăcărate. Obișnuiește-te cu ideea și va fi bine pentru toată lumea!

Va fi bine? El chiar credea că va putea trăi liniștită alături de un bărbat care poate părăsi o femeie și care se întoarce la ea când află că va deveni mama copilului său?

— Asta nu include și obligația de a dormi în același pat! zise ea, încăpățânată.

— Dacă ne dorim o căsnicie fericiră trebuie s-o faci, spuse el cu seriozitate.

— Încă nu suntem căsătoriți!

— În două zile vom fi!

Un alt șoc amenința să zdruncine mintea Jemmei, și așa tulburată.

— Indiferent unde te-ai culca, de acum încolo dormim împreună.

Nu glumea. Scânteile aprinse în ochii lui îi dădeau de înțeles că, într-adevăr, nu glumea, iar sentimentul de frustrare care-l măcina, o lăsase fără replică. Totuși, încercă să aibă ultimul cuvânt.

— Măcar dă-mi răgaz să mă obișnuiesc cu ideea că suntem ca înainte...!

El deja clătina din cap, încruntat și impasibil. Jemma suspină, simțind lacrimile oprindu-i-se în gât.

— Atunci, îți repet că ești o brută insensibilă!

— S-ar putea, admise el, mai mult cu tristă ironie decât supărat, când o simți că cedează.

Luându-și palmele de pe abdomenul ei îi cuprinse umerii, apoi o mângâie pe gât și își trecu degetele prin părul ei. Prinzând-o de ceafă, cu degetul mare îi ridică ușor bărbia pentru ca ea să-i vadă zâmbetul care-i îmblânzea privirea. Inima Jemmei tresări și în corp i se redeșteptară vechile dorințe.

— *Agape mou,* sunt convins că n-ai uitat cât de bine ne simțeam când dormeam împreună.

— Nu-mi amintesc să fi dormit prea mult! răbufni ea, încercând să i se împotrivească și să-și domine senzațiile pe care nu reușea să le reprime.

Leon râse ușor.

— De data asta va fi altfel, îi promise, adăugând cu părere de rău: Asta numai fiindcă medicul ți-a prescris multă odihnă și nici un fel de abuzuri!

Luând-o prin surprindere, o sărută pe vârful nasului și-i dădu drumul.

— Acum, schimbă el vorba, vreau să-ți aflu părerea despre bărci.

— Despre bărci? Îl privi uimită. Ce legătură au bărcile cu asta? îl întrebă nedumerită.

— Dacă îți plac, au o foarte mare legătură. Doar să nu ai rău de mare. Suferi destul ca să te mai chinuiești și din caua mea.

Jemma își feri privirea și nu-i destăinui că de când revenise în viața ei nu se mai simțea deloc rău. Medicul îi sugerase că grijile și stresul sunt cauza acelor stări, iar ea începuse să creadă că avea dreptate.

— Ai?

— Ce să am?

În vârtejul gândurilor, pierduse șirul conversației.

— Rău de mare, îi repetă el cu răbdare, de parcă ar fi vorbit unui copil.

— Nu. În adolescență am fost membră a unui club nautic. Anul trecut de Crăciun, când am fost în Barbados, am făcut o scurtă călătorie pe ocean împreună cu Trina și n-am avut nimic. Dar nu văd...

— Atunci e bine, o întrerupse el, fiindcă eu am un... iaht. Medicul ți-a recomandat pentru următoarele săptămâni, până ce-ți revii complet, odihnă, să te hrănești bine și să nu faci excese. O croazieră în insulele grecești este cel mai bun remediu. Ce zici?

Ce să zică? Pentru prima dată de când el revenise în viața ei, se simțea într-adevăr fericită.

— Nu sună rău deloc, dar...

— Fără nici un „dar”, o întrerupse el. Marți luăm iahtul din Corfu și ne continuăm voiajul spre sud, în Insulele Ionice - o alegere excelentă pentru luna de miere. Nu crezi?

Luna de miere? Jemma amuțise. Totul i se părea o ipocrizie.

— Nu-i nevoie să-ți complici restul vieții cu mine, Leon, spuse gâtuită de emoție. Și așa mi-e teamă că ți-am încurcat prea mult... programul!

— Să-mi încurci programul, murmură el îngândurat. De fapt, asta cam așa e, recunoscu el. Totuși, indiferent cum ar fi, hotărârea e luată. Acum, mi-e foame. Hai să vedem ce avem de mâncare.

La fel ca odinioară, mâncară în bucătărie și Jemma chiar se miră cât de repede își reluau vechile obiceiuri. În timp ce strângeau masa, oboseala acumulată peste zi își spuse cuvântul și căscă obosită.

— Treci la culcare, îi ordonă el, arătându-i scările. Sus există cinci dormitoare, *agape mou.* La alegere.

Pentru Jemma, asta era o mică victorie pe care o acceptă cu un zâmbet obosit deși, în sinea ei, se simțea dezamăgită.

— Ia-ți ce vrei pentru noapte, dar lasă-ți valizele acolo unde sunt până mâine. Eu mai am ceva de lucru, așa că mă culc mai târziu. Îți spun de-acum noapte bună.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze.

Ea nu se feri, nu putea, deși își blestema în gând momentul de slăbiciune. Când Leon își retrase capul, ea strânse din buze și oftă scurt, fremătând de dorință. Deschise ochii, dar mai bine nu i-ar fi deschis, fiindcă se trezi uitându-se într-ai lui, în care putea citi că Leon știa foarte bine ce se petrece cu ea. În clipa aceea nu-și dorea decât să nu fi fost atât de vulnerabilă.

— Aș vrea să te pot urî, șopti ea, disperată.

— Chiar vorbești serios?

Un surâs straniu îi apăru pe buze, de parcă ideea ca ea să-l poată urî n-ar fi fost imposibil de imaginat.

— În sfârșit, murmură el, plimbându-și privirea asupra chipului ei palid și slab. În seara asta n-am să-ți dau motiv să mă urăști. Du-te la culcare și fii liniștită.

*

* *

Era, într-adevăr, liniștită, își spunea Jemma, două săptămâni mai târziu, lenevind pe puntea scăldată la soare a luxosului iaht, cu o mână făcându-și umbră la ochi și în cealaltă ținând scrisoarea pe care tocmai o adusese șalupa care făcea curse în fiecare dimineață, aducându-i lui Leon de pe țărm ultimele ziare de afaceri care îl interesau.

O surprinsese faptul că până atunci el nu manifestase nici cea mai vagă intenție de a se întoarce la viața agitată a lumii mondene. Dacă existau destule lucruri pe care le aflase despre Leon, cel mai surprinzător era acela că lui îi plăcea să trândăvească. Dar și muncea, firește. Un om cu răspunderile lui nu putea, pur și simplu, să tragă obloanele și să plece, dar își limitase timpul pe care și-l petrecea încuiat în cabina lui, amenajată cu tot ce trebuie, la câteva ore în fiecare dimineață și după-amiază, când ea se odihnea pentru a-și recăpăta forțele. În rest, lenevea, era foarte sociabil și devenise o companie fermecătoare, dornic să-i satisfacă toate poftele. Stătea ore întregi lângă Jemma pe puntea însorită, fără să se miște, sau o ducea cu șalupa până la cea mai apropiată insulă, unde ea își demonstra performanțele în înotul subacvatic, scufundându-se în jurul stâncilor - sport căruia, mai nou, îi prinsese gustul.

Starea sănătății ei se ameliorase uimitor. Nu mai avea grețuri, se hrănea cum trebuie, iar bronzul auriu al pielii și chipul ei înfloritor nu mai aminteau deloc de gravida sfrijită și cu ochii duși în fundul capului.

Chiar din primele ore de când ajunsese pe iaht încetase să se mai gândească la trupul ei deformat de sarcină, încercând să ignore felul în care arăta topită de căldură și aerul obraznic cu care Leon se apropiase de ea când o văzuse stând la soare, pe punte, îmbrăcată într-

unul din tricourile ei lungi și largi pe care le purta de obicei, murind de căldură, în vreme ce se întreba, dacă să îndrăznească să se furișeze la răcoarea din cabina ei - mai elegantă decât un apartament dintr-un hotel de lux, cu baie alături și aer condiționat – ascunzându-se de soarele dogoritor. Dar Leon avusese altă idee. Pur și simplu, întinsese mâna și cu un calm desăvârșit îi trăsese tricoul peste cap! Apoi, în timp ce stătea, roșie de rușine și încremenită în fața lui, doar în colanții de bumbac, el își plimbase privirea asupra trupului ei, studiind-o amănunțit, și mersese atât de departe încât o prinsese de încheieturi, dându-i brațele în lături când încercase să se acopere.

— Acum, fiindcă am depășit acest scurt moment stânjenitor, îi spusese el în cele din urmă, tărăgănând cuvintele, poate vom începe să ne relaxăm și să ne bucurăm de această croazieră, așa cum ne-am propus!

Începând de atunci, nu mai stătuse decât în bikinii cumpărați de Leon, uneori fără sutien, sau într-o fustă subțire din bumbac, când pielea i se înroșea din cauza soarelui.

Locuiau, mâncau și dormeau pe iaht și rareori coborau pe țărm. Leon o dusese să viziteze un golf pustiu, unde făcuseră un picnic în doi, original. Era mai mult decât liniștită. Era fericită, măcar că asta se limita doar la acel mic univers, cât un balonaș, în care trăia pe moment.

De aceea, poate, se uita la scrisoarea Trinei fără să o citească. Îi era teamă ca prietena ei să nu-i fi scris ceva care să spargă balonașul, amintindu-i de realitatea pe care reușise s-o uite.

Citește-o, se îndemna ea, străduindu-se să-și fixeze privirea asupra literelor scrise în grabă și apăsat.

Ia ghicește! M-am măritat! Și dacă mai susții că în ce te privește ai făcut o imprudență, citește în continuare.

Jemma zâmbi și se așeză comod cu scrisoarea în față. Frew o dusese pe Trina în Barbados pentru câteva zile și se căsătoriseră pe plajă! De o săptămână se întorseseră la Londra și de atunci Trina căuta înnebunită o locuință.

Apartamentul lui Frew e prea mic pentru amândoi, de când mi-am dus acolo toate hârțoagele. Trebuia să ne fi gândit la asta înainte de a ne muta acolo. E mai aproape de serviciul lui, dar în vechiul apartament, transformasem dormitorul tău în birou. Acum e prea târziu fiindcă am lichidat totul acolo și ne căutăm o locuință mai mare.

Apartamentul se dusese. Jemma era puțin tulburată. Nu mai avea casă, nu mai avea nimic la Londra care s-o îndemne să se întoarcă

acolo. Se simțea ciudat, fiindcă realiza faptul că depindea în întregime de Leon.

Zgomotul pașilor o făcu să cadă aproape din șezlong. Tocmai se aplecase să-și ia de jos pălăria de soare ca să și-o îndese repede pe cap.

Leon o găsi întinsă în șezlong de parcă nu s-ar fi mișcat din poziția aceea de ore întregi.

Se așeză lângă ea și-i întinse tăcut un pahar cu apă de la gheață și două pilule. Făcând o strâmbătură, Jemma se ridică în capul oaselor, luă paharul și pastilele și-i înmâna scrisoarea, după care începu să-l studieze pe furiș, pe sub borul pălăriei de soare.

Nu purta decât un șort vechi, cenușiu-închis - singura îmbrăcăminte în care îi plăcea să stea când se afla pe iaht. Era înalt, suplu iar părul negru și des de pe piept îi cobora până pe abdomenul plat, dispărând sub elasticul șortului.

Jemma își mută repede privirea într-o parte. Niciodată nu-și va putea potoli dorința care-o cuprindea numai uitându-se la el, constată nemulțumită, iar simțurile mereu îi vor sta treze în prezența lui.

Până atunci nu mai ridicaseră problema dormitului. În afara timpului în care făceau plajă împreună, respectau cu scrupulozitate intimitatea celuilalt.

Ar fi fost ceva cu totul ieșit din comun dacă s-ar fi abătut de la această regulă.

Totuși, medita ea, relația aceea avea și părțile ei bune. Sexul fiind exclus, deveniseră, în schimb, foarte buni prieteni, cu toate că uneori ea se trezea în miez de noapte cu trupul încordat și înfierbântat de dorința care, de cele mai multe ori, o aducea până în pragul disperării. Niciodată mai mult ca atunci nu se gândise să se lase pradă sentimentelor și să intre în camera și în patul lui Leon. Constatase, cu tristețe, că el nu dădea nici un semn că ar fi dorit-o. Flirturile și felul în care o tachina erau în genul acelora care se fac între prieteni și nimic nu-i dădea de înțeles că o dorea ca un iubit.

Nici nu-l acuza pentru asta. Făcând o strâmbătură își privi burta, acolo unde copilul lor lovea, din când în când, cu piciorușele. Devenise aproape respingătoare!

— E de la Trina? întrebă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Da, confirmă Jemma. Dacă vrei poți s-o citești, continuă ea, apoi își puse pe limbă cele două pilule și le înghiți cu apă.

În ultimele săptămâni devenise un ritual obișnuit și deja o făcea în mod automat, fără să se mai gândească. Dacă nu Leon, unul din stewarzii de pe iaht tot stătea lângă ea până își lua doza zilnică de fier.

— Nu te deranjează?

Jemma ridică din umeri.

— Nu-mi destăinuie nici un secret. Vorbește doar despre căsătorii și

apartamentele prea mici...

Se opri, îngândurată, fără să-și dea seama că Leon îi privea cu atenție chipul mohorât.

— Pare fericită prietena ta, *agape mou,* mormăi Leon după ce termină de citit.

— Mmmm, replică Jemma, absentă, ridicându-se în capul oaselor și îmbrățișându-și genunchii îndoiți.

— Ce-a scris de te-a întristat atât de tare?

— Întristat? repetă ea. Nu m-am întristat. Doar că...

Oftă și nu mai spuse nimic.

Leon se încruntă și o studie, dus pe gânduri.

— Ai fi vrut să te duci la nuntă? insistă ci.

Jemma clătina din cap.

— Nu mergea. La o nuntă romantică în Caraibe nu-ți inviți prietenii!

Leon se uită la bucata de hârtie pe care o ținea în mână, recitind atent rândurile scrise în grabă, sperând că va descoperi motivul pentru care Jemma se posomorise.

— A lichidat apartamentul, șopti Jemma brusc. Acolo am petrecut cei mai frumoși ani din viață. A fost casa mea și, pare o prostie, dar parcă aș fi rămas pe drumuri.

— Dar avem o casă la Londra, îi aminti Leon. Nu văd de ce-ți faci probleme.

— E casa ta.

Îl privi peste genunchii îndoiți.

— Știu, dar nu e... același lucru - voia să-i spună, dar renunță când văzu expresia nedumerită. El nu putea înțelege ce senzații încerci când realizezi că ai pierdut totul… că nu mai ai nimic ce să-ți aparțină, chiar dacă era vorba de un amărât de apartament, dintr-un cartier ieftin, cu ferestre înguste și robinetele din baie stricate. Și niciodată nu va mai avea o prietenă atât de bună. Acum Tina era a lui Frew, așa cum ea îi aparținea lui Leon.

Privindu-l îngândurată, se întreba dacă explicându-i ar înțelege, apoi își spuse că merita măcar să încerce.

— Când eram mică, ani de zile m-am mutat dintr-o casă în alta, din oraș în oraș, fiindcă părinții mei n-au avut o căsnicie fericită. Când își găseau câte o combinație, dispăreau pe rând de acasă, o lună sau două. De la o săptămână la alta, nu știam cu care din ei urma să locuiesc. N-am avut niciodată timp să-mi fac prieteni de vârsta mea, fiindcă mereu mă mutam de la unul la altul. Ei ziceau că este un nou început, spuse pe un ton batjocoritor. Ceea ce însemna un alt oraș, o altă școală, un alt părinte... o altă casă. Când au murit și am venit la Londra să caut o slujbă, am răspus unui anunț din ziar și așa am cunoscut-o pe cunoscut-o pe Trina, care își căuta o colegă de

apartament. Ea și apartamentul acela micuț mi-au dat sentimentul stabilității. Patru ani am știut că am un loc al meu, alături de cineva căruia îi păsa de mine.

— Crezi că eu nu-ți pot oferi acest sentiment și pentru mai mult timp?

— Știu eu?

Ridică din umeri și răsucindu-se își lăsă picioarele în jos, pe puntea încălzită de soare.

— Ne-am căsătorit din cauza copilului, nu fiindcă vreunul din noi ar fi dorit-o în mod deosebit... din cel mai serios motiv pe care se întemeiază o căsnicie trainică. Oricum, nu despre asta voiam să-ți vorbesc acum, conchise ea, ridicându-se. Încercam să-ți explic de ce apartamentul acela și Trina au fost atât de importante pentru mine și de ce le simt atât de mult lipsa.

Se întoarse să plece, dar Leon o prinse de mână.

— Astea nu ți-au fost luate, Jemma, au fost doar înlocuite cu altceva.

Cu ce? se întrebă ea, neliniștită.

— Mă duc să mă odihnesc, îi spuse zâmbindu-i și, retrăgându-și mâna dintr-a lui, se îndepărtă.

Când se trezi din somn auzi motoarele trepidând sub podea.

Se dădu jos din pat, își trase repede pe ea o pereche de pantaloni albi și largi, din bumbac subțire și un tricou bleu, tot din bumbac, apoi ieși să-l caute pe Leon, nerăbdătoare să afle încotro se îndreptau.

Îl găsi la umbră, pe covertă, așezat la masă, răsfoind ziarele de afaceri și sorbind dintr-o ceașcă cu cafea grecească. Se schimbase și el într-o pereche de pantaloni subțiri și își pusese o cămașă albă cu mâneci scurte, care-i acoperea pieptul foarte bronzat.

Își înălță privirea, îi zâmbi văzând-o cum se apropie și se ridică făcându-i loc să se așeze.

— Unde mergem? întrebă ca curioasă.

— Un moment și am să-ți spun, zise el ridicându-se să-i comande de băut ceva răcoritor.

De când se aflau pe iaht își luase această sarcină, care devenise obișnuință, deși exista un echipaj numeros și competent, dar Jemma nu prea vedea oameni în jur deoarece, la fel ca acasă, la Londra, Leon prefera cât mai multă liniște. Servitori, personal de serviciu, echipaj - indiferent cum i-ar fi spus - îl enervau și Jemma bănuia că pentru a nu fi deloc deranjat, ar fi fost în stare să-și conducă singur iahtul.

El se întoarse cu o tavă pe care era așezată cana cu suc proaspăt de portocale și un pahar cu gheață. O găsi sprijinită de parapetul vasului, admirând peisajul.

— M-am gândit că-ți va face plăcere o schimbare, răspunse el întrebării pe care i-o pusese ceva mai devreme, așa că acum ne

îndreptăm spre Fiskárdo, un sat pescari, la nord de Kefallinia, cea mai mare dintre Insulele Ionice. Vom petrece tot restul zilei ca doi turiști obișnuiți, cutreierând prăvăliile, iar diseară mâncăm într-o cârciumioară. Ce zici, *agape mou?*

— E o idee fantastică!

Își ridică spre el ochii strălucind de bucurie.

— Bine, încuviință el și-i făcu semn să privească în jur.

Se strecurau cu grijă printr-o strâmtoare care despărțea două fâșii lungi de pământ și unde apa era de un albastru foarte intens.

— Ce e acolo? întrebă ea curioasă.

De când aterizaseră, cu trei săptămâni în urmă, pe aeroportul din Corfu, se îmbarcaseră imediat pe iaht și în afară de insulițele rareori vizitate de turiști, ea nu mai văzuse nimic.

— Kefallinia, în stânga și Ithaki, sau Ithaca, cum mai e cunoscută, la dreapta.

— Ithaca! Insula din *Odiseea* lui Homer. Ce surpriză!

Îl privi cu un aer nostalgic.

— Ce fericit ești că aparții acestor locuri de legendă, pline de vrajă. Mă faci invidioasă, îi mărturisi ea.

— În cazul ăsta, mai pot îndrăzni să ți destăinuiesc ceva? Aici m-am născut.

— În Ithaca?

— Nu.

Dădu din cap cu părere de rău.

— Nu-ți pot face o confesiune atât de romantică. Sunt kefallinian, îi explică el. Să nu uiți, o atenționă el, fiindcă celor din Kefallinia nu le place să le spui că sunt greci.

— Dar e o insulă grecească! protestă ea.

El nu negă, dar spuse mai departe:

— Și irlandezii sunt irlandezi, scoțienii - scoțieni, galezii - galezi. Eu sunt kefallinian.

— Nu grec, îl ironiză ea pe un ton serios, dar în ochi îi sclipeau luminițe jucăușe.

— Nu grec, îi confirmă el, pe același ton.

— Deci, nu m-am măritat cu un magnat grec.

— Te-ai măritat cu un magnat kefallinian, o corectă el.

— Leon Stephanades, magnat kefallinian. Parcă nu mai sună atât de incitant.

El făcea eforturi să rămână serios.

— Vrei să zici că ai făcut o greșeală măritându-te cu mine?

— Păi...

Jemma se întoarse și își rezemă coatele pe parapet, nedându-și scama de grația cu care își aplecase trupul deformat de sarcină...

— O fată trebuie să se gândească foarte bine la poziția ei socială.

N-am dreptate? Cam cât valorează un magnat kefallinian?

— Cel de față valorează... suficient, răspunse el, zâmbind.

— Suficient să ce? întrebă ea, tachinându-l.

Leon râse, un sunet cald și profund și o prinse de bărbie, scuturând-o în glumă.

— Să-ți ofere o viață luxoasă și fericită, spuse el și o sărută.

Răspunsul lui o surprinse atât de mult încât își lăsă buzele sărutate și îl privi cu ochi măriți de uimire.

— Acum ești mulțumită? Ți-a dispărut dorul după casa ta?

— Da, îl asigură ea zâmbind. Am avut câteva momente de slăbiciune, dar acestea au trecut.

În timp ce-i studia chipul, ochii lui străluceau în lumina soarelui, apoi îi spuse încet:

— Ai încredere că fac ce e bine pentru amândoi: Acum eu sunt casa și familia ta. Nu vreau să te părăsesc și nici să mă prefac.

— Am încredere, zise ea, surprinsă de faptul că într-adevăr o spunea cu convingere. Și iartă-mă dacă starea mea sufletească te indispune.

— Nu mă indispune, ci mă preocupă foarte mult.

Îi ridică mâna și-i mângâie părul de la tâmplă.

— Se prea poate ca această căsătorie s-o fi făcut din cauza copilului, dar întotdeauna voi ține la tine, Jemma. Să nu uiți asta!

Cuvintele lui îi stârniră o senzație de căldură interioară. Își ridică privirea spre el zâmbindu-i și asigurându-l:

— N-am să uit.

Era adevărat că ținea la ea. Destul cât să-i ceară să locuiască împreună la New York și cât să accepte să se însoare cu ea când se întorsese și o găsise însărcinată cu copilul lui. Ținea la ea destul cât să-și petreacă ultimele câteva săptămâni supraveghind-o îndeaproape să-și refacă sănătatea, în modul cel mai plăcut posibil. Dar...

Dar ce? se întrebă neliniștită, îndreptându-și din nou privirea asupra peisajului.

Nu era de-ajuns numai atât, își răspunse tot ea, posomorâtă. Dar, poate, pe moment, i-ar fi pretins prea mult, fiindcă devenise cu totul și în întregime dependentă de el.

CAPITOLUL NOUĂ

Fiskárdho se afla situat la capătul strâmtorii înguste, ale cărei ape de un albastru intens erau străjuite, de o parte și de alta, de munți. Din cauza dimensiunilor iahtului fură nevoiți să arunce ancora în afara golfulețului și îndată ce membrii echipajului coborâră la apă șalupa rapidă, Leon o ajută să se îmbrace și se grăbiră să ajungă în mica localitate cu casele vopsite în alb și acoperișuri din șindrilă roșie. În golfuleț era aglomerație; iahturi de toate formele și mărimile se legănau unul lângă celălalt de-a lungul malurilor. Leon își făcu loc între un iaht cu catarg înalt și un vaporaș elegant, apoi strigă după un bărbat scund, cu părul alb, care veni cu pași mărunți să prindă frânghia pe care i-o aruncă Leon. Cei doi vorbiră grecește în timp ce ancorau șalupa, apoi, cu o surprinzătoare ușurință, Leon o ridică pe Jemma în brațe și o așeză ușor pe chei, după care din două sărituri fu lângă ca.

Jemma își dădu jos pălăria de soare, care-i rămase spânzurată pe spate de șireturi. Așa putea să privească mai bine în jur. Grecul cel pirpiriu se uită la părul ei și-i spuse ceva lui Leon care râse și-i răspunse, iar bărbatul încuviință din cap, scuturându-i mâna.

— Ce-a zis? îl întrebă ea, curioasă.

— Că nu am gusturi rele.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că sunt kefallinian și că e normal să nu am gusturi rele.

— Înfumuratule!

Leon nu dădu atenție replicii ei.

— Ce-ai vrea să faci acum?

— Să nu mă mai clatin pe picioare, zise ea pe un ton jalnic. Parcă aș fi tot pe apă!

— O să-ți ia ceva timp până îți recapeți echilibrul, o atenționă el. N-ai vrea să ne așezăm să bem ceva pană îți revii?

— Nu.

Ea deja arunca în jur priviri curioase.

— De săptămâni întregi n-am mai intrat într-un magazin. Asta vreau să fac.

— Îmi închipuiam eu că așa o să spui, zise el oftând. Haide, o luăm de la un capăt la celălalt. Oh, își aduse el aminte, astea sunt ale tale.

Scoase din buzunar un sul de bancnote și i-l întinse.

— Sunt drahme. Dacă vrei să faci cumpărături, vei avea nevoie de ele.

Jemma își mușcă buza, nehotărâtă dacă să ia banii, sau nu.

— Asta-i bună! oftă Leon, citindu-i foarte clar gândurile. N-am mai pomenit o a doua femeie ca tine, care să refuze un mic dar din partea soțului ei. Ia-i... ia-i, insistă el, îndesându-i banii în mână.

— Câți sunt? întrebă ea, precaută.

Părea o grămadă de bani.

— Echivalentul a câteva lire englezești, o liniști el, privind-o cum îi pune în buzunarul pantalonilor. Acum putem merge? o întrebă ironic.

O concluse prin mulțimea adunată pe chei spre prăvăliile înșirate pe cealaltă parte a străzii. Dând cu ochii de suvenirurile expuse la vânzare, uită repede de stânjeneala pe care o simțise când el îi dăduse banii.

Colindară micile magazine improvizate pentru sezonul turistic în camerele din față ale locuințelor și care, așa îi spuse Leon, în lunile de iarnă își recăpătau destinația inițială. Mărfurile erau frumoase și de bună calitate. Rămase extaziată când, intrând pe ușa îngustă a unei prăvălii, fu efectiv învăluită în dantele lucrate de mână, lucruri croșetate și minunate broderii. Se pierdu de Leon, rătăcindu-se în labirintul materialelor care atârnau pe suporturi. El o găsi în cele din urmă, pipăind o păturică pentru nou-născuți, minunat croșetată. Își dădu imediat seama ce era aceea, iar Jemma roși fiindcă, deși se căsătoriseră din cauza copilului, rareori discutau despre el.

— Vrei s-o cumperi? o întrebă, încet.

Jemma încuviință din cap.

— Îmi ajung drahmele pe care mi le-ai dat? E lucrată de mână și pare foarte scumpă...

Leon deja se întinsese să ia în mâini obiectul acela atât de delicat. Palmele lui păreau mai mari și mai bronzate pe lângă materialul alb și vaporos. I-l puse cu grijă în brațe, ca și cum copilul ar fi fost deja înfășat în el, apoi se dădu înapoi și o privi atât de intens, încât Jemma își ținu răsuflarea, iar copilul, parcă simțindu-i valul de emoție care-i străbătu corpul, protestă, zbătându-se în burtă.

— Știai că ești frumoasă? murmură el răgușit și se aplecă să o sărute.

Plăti cu cecul de călătorie și primi pachetul într-o pungă de plastic pe care i-o dădu Jemmei, cu un aer solemn. Ea se îmbujoră la față, simțindu-se dintr-o dată extrem de rușinată.

Între ei părea că se naște un nou gen de intimitate. În timp ce colindau magazinele, Leon o ținu aproape tot timpul de mână, iar Jemma simțea o nevoie acută să se lipească de el și, după privirea lui, își dădu seama că aceeași senzație o încerca și el.

În jurul orei opt, când afară se lăsase deja întunericul, se hotărâră

să intre într-una din cârciumioarele din port. Se așezară pe niște scaune incomode, la o masă veche și șubredă, și Jemma se trezi studiindu-l curioasă, în vreme ce el comanda pește proaspăt și tradiționala salată grecească. Deși nu avea deseori ocazia să se afle într-o situație ca aceea, adică să se comporte ca un turist, în ciuda aerului său aristocratic, el integra foarte bine în atmosfera locului.

Li se aduse mâncarea, alături de un coș cu pâine proaspătă cu coajă crocantă și de vasul cu salată peste care fusese rasă brânză, turnat ulei și presărate plante aromate, din care Leon ciuguli cu degetele și-i dădu în gură, cu un gest cât se poate de natural. Băură împreună o sticlă de vin - adică Jemma un pahar și Leon restul. Vorbiră în șoaptă, ea cerându-i amănunte despre insulă, el răspunzându-i cu mândrie, fapt care-o impresionă mai mult decât cuvintele. Priviră vilegiaturiștii care-și făceau plimbarea de seară pe faleză și luminițele care dansau pe luciul apei din port. Traseră cu urechea la conversația celor din jur, râzând la glume, și dacă ea nu înțelegea limba respectivă, Leon îi traducea, cunoștințele lui de limbă italiană, franceză și chiar cele superficiale de limbă daneză, surprinzând-o și măgulind-o, în același timp.

Fiskárdho era o stațiune maritimă, așa că oamenii vorbeau mai mult despre călătorii pe mare. Majoritatea remarcaseră iahtul mare și luxos, ancorat dincolo de golf, făcând-o pe Jemma să roșească, iar pe Leon să zâmbească pe sub mustață, cu presupunerile lor privind proprietarul acestuia, ajungând până la rostirea unor nume de șeici arabi și din mafia italiană.

Leon era surprinzător de atent cu ea, aruncându-i priviri înflăcărate și ținând-o de mână peste masă.

Când, în cele din urmă, terminară de mâncat, se făcuse târziu. Leon îi propuse să se întoarcă pe iaht, în privirea lui plină de promisiuni putându-se citi că acea nouă intimitate ce se născuse între ei nu se va sfârși o dată cu întoarcerea la bord. Tremurând puțin la gândul acesta, se lăsă ajutată să se ridice de pe scaun. Privirile li se încrucișară și se sărutară ușor, apoi el o luă de umăr și ea îl prinse de mijloc, îndreptându-se în tăcere spre locul în care-i aștepta șalupa.

Grecul cel cărunt și mărunțel ținu frânghia până ce Leon sări în barcă și o luă în brațe, ajutând-o să coboare. În frecare, trupul Jemmei fu cuprins de mistuitoare scântei de dorință și gemând încet își feri privirea de ochii lui sfredelitori, ascunzându-și valul de căldură care-i îmbujorase obrajii.

Tot drumul până la iaht, Jemma tremură. Doi membri ai echipajului, care-i așteptau, luară șalupa în primire și-i ajutară să urce la bord. Încălcând regulile stabilite, Leon o conduse până în cabină unde, de obicei, venea singură să se culce, în timp ce el mai rămânea pe punte.

Când auzi ușa închizându-se încet în urma lui, Jemma simți un val de căldură inundându-i corpul și se întoarse cu fața spre el.

— Îți m... mulțumesc pentru m... minunata...

Mai voia să spună „seară”, dar privirea lui o amuți. Se uită într-o parte, căutând ceva în jur, orice care să pară că o interesează, pentru a evita cât mai mult timp posibil o confruntare față în față își văzu cămașa de noapte trântită pe pat și se repezi s-o ia de acolo. Strânse la piept materialul moale, dar Leon o prinse de încheietură și o întoarse cu fața spre el.

— În seara asta, nu, *agape mou*, murmură el, luându-i-o din mână și aruncând-o într-o parte. În seara asta nu.

Apoi îi cuprinse fața în palme, trecându-și degetele prin părul ei, obligând-o să-l privească. Ochii lui întunecați erau tulburător de expresivi, sugerându-i Jemmei care-i erau intențiile, înainte ca el să-și aplece capul. Sărutul lui, nicidecum rece, ci pasionat și devorator, cerea un răspuns pe măsură, pe care îl primi înfometat, când ea își ridică palmele și-l trase spre sine, șoptindu-i cu buze fierbinți că dorea același lucru.

La asta se gândiseră întreaga seară. Ea știuse tot timpul, deși încercase cu greu să se prefacă. Dar acum, când el o îmbrățișa strâns, renunță la prefăcătorii.

Leon dorea să facă dragoste cu ea. De ce alesese tocmai ziua aceea să schimbe starea de lucruri, nu știa, dar ceva intervenise în relația lor, făcând-o să-l simtă pulsând puternic de dorință.

O dezbrăcă încet, cu mișcări lente, desfăcându-i nasturii și plimbându-și tandru degetele peste gâtul ei, peste sfârcurile catifelate și, în jos, peste abdomenul tare, răspunzând gemetelor ei înfundate prin sărutări devoratoare.

Își strecură palmele sub elasticul chiloților ei, dându-i la o parte cu o încetineală chinuitoare. Când o atinse intim, ea se înfioră, inundată de o plăcere crescândă, care-o făcu să se arcuiască și să-și dea capul pe spate, gemând încet, în extaz.

Gura lui îi găsi sânii și-i trezi la viață, excitându-i dureros. Ea începu să gâfâie aproape sufocată.

— Te doare?

Leon își înălță capul și o privi intens, cu îngrijorare.

— Nu. Doar m-am excitat.

Apoi, gemu din nou:

— Doamne, Leon, nu te opri!

Rugămintea ei îl incită și, respirând zgomotos, îi cuprinse gura și-i dezveli umerii. Tricoul căzu pe jos, urmat de cămașa lui. Rămaseră goi, cu trupurile lipite, înfierbântate și tremurând. O trase spre pat și cu mâini nerăbdătoare o dezbrăcă de restul lucrurilor și se dezbrăcă și el. Jemma îi încolăci gâtul cu o mână, iar cealaltă și-o puse pe șoldul

lui musculos, trăgându-l spre ea. Îşi înlănţuiră picioarele şi începură să se mişte cuprinşi de o dorinţă arzătoare şi o senzualitate provocatoare, care nu mai suportau amânare.

Gura lui umedă îi căută sânii şi mângâierile tandre o excitară.

— N-o să te doară? o întrebă nerăbdător, simţind că nici unul din ei nu mai rezistă dacă plăcerea nu este consumată până la capăt.

— Nu, şopti ca, cu convingere.

Era pregătită, iar corpul ei vibrând de dorinţă devenise maleabil. Leon se aşeză peste ea, sprijinit în braţe dar, în timp ce o penetra încet, cu grijă, Jemma mormăi nemulţumită şi-l trase în jos, lipindu-l de trupul ei. Dorea să-i simtă tot corpul contopindu-se cu al ei, fierbinte, cu acea pasiune de care îi fusese dor atâta vreme.

Asemenea unui vulcan în erupţie, plăcerea atinse punctul maxim, purtând-o cu repeziciune spre culmile mistuitoare ale extazului. Leon îşi potrivi mişcările cu ale ei şi-l auzi gemând ca şi ea, în vreme ce trupurile lor înfierbântate vibrau potrivindu-se perfect.

Când totul se sfârşi, Leon rămase lângă ea, strângând-o în braţe, nelăsând-o să se mişte, mângâindu-i cu buzele obrazul care dogorea. Rămaseră tăcuţi, părând că nici nu doresc să-şi vorbească. Doar atunci când ea încercase să se mişte, îi şoptise răguşit:

— Şşşt. Stai lângă mine, *agape mou.* Aici este locul tău.

Din nou o strânsese în braţe, nelăsând-o să-i răspundă.

Probabil că, se gândi ea, melancolia ce o cuprinsese mai devreme îl impresionase atât de mult încât simţise nevoia să se manifeste, dar nu prin cuvinte, ci prin felul în care, de altfel, se comportase întreaga după-amiază. Mult mai afectuos şi, fizic vorbind, mai apropiat ca de obicei. Asta observase din modul în care-o atinsese – cu priviri şi mângâieri tandre. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că simpla prietenie din ultimele săptămâni nu era suficientă pentru a-i oferi deplină siguranţă, aşa cum dorea ea. Nu cumva acesta să fi fost şi motivul pentru care făcuse dragoste cu ea, atunci? Ca o dovadă de netăgăduit că îşi aparţin unul altuia? Ar fi fost proastă să nu-şi fi dat seama că plăcerea o împărţiseră, de fapt în mod egal.

Apoi, un alt gând i se strecură în minte, un gând care-i încălzi sufletul, ceva ce până atunci nu îndrăznise să spere. Leon îi repetase în ziua aceea că ţine la ea. Mersese mai departe, tocmai pentru a-i dovedi acest lucru? Încercase să-i dea de înţeles că nu era vorba doar de atât, că nu doar ţinea la ea, asemenea unui bărbat resemnat, care vrea să-şi facă viaţa cât mai plăcută.

Era, oare, posibil ca el să se fi îndrăgostit măcar puţin de ea?

Jemma oftă abătută şi în câteva clipe adormi, cuibărită în braţele lui Leon.

*

* *

În zori fură treziți de un zgomot. Leon tresări și sări gol din pat. Se uită prin hublou, trase o înjurătură și se îndreptă spre baie.

— Ce e? întrebă Jemma, somnoroasă.

— Nimic, mormăi ei. Culcă-te la loc.

Dispăru în baie, purtarea lui ciudată lăsând-o nedumerită. Zgomotul deveni mai puternic și ea recunoscu zbârnâitul elicei unui elicopter. Îl auzea ca prin vis cum se învârtește deasupra iahtului, cum se îndepărtează și revine pentru a ateriza undeva, nu prea departe.

Leon ieși din baie cu un prosop legat în jurul mijlocului. Fără să o privească se aplecă să-și adune lucrurile împrăștiate pe jos.

— Elicopterul a adus pe cineva care vrea să te vadă?

— Da, veni scurt și tăios răspunsul.

— Pe cine? insistă ea.

În afară de șalupa care aducea zilnic ziarele pe iaht, nu-i vizitase nimeni până atunci.

— Nu știu încă, zise el, dar avea o expresie încordată.

Când, în cele din urmă se uită la ea și-și dădu seama că pare la fel de încordată, se așeză lângă ea pe pat și-i spuse oftând:

— Știai că dimineața arăți foarte bine?

— Nu schimba vorba făcându-mi complimente! zise ea îmbufnată. Vreau să știu ce se petrece.

— Când am să știu, am să-ți spun, o asigură el, apoi o sărută pe gură.

Mirosea a pastă de dinți și a săpun.

Apoi se ridică și își îmbrăcă pantalonii șifonați și cămașa mototolită.

— Nu te scula încă, îi spuse el peste umăr. E încă devreme, așa că încearcă să adormi din nou. Dacă nu poți, cere să-ți aducă micul dejun aici.

Se răsuci și privind-o cu o expresie hotărâtă, adăugă pe un ton care nu admitea nici un fel de replică:

— Vreau să nu ieși de aici, *agape mou.* Până nu scap de... intrus.

— De ce? întrebă ca uimită.

— Fiindcă asta ți-o cere soțul tău, îi răspunse el autoritar.

— Ăsta nu-i un motiv destul de serios, replică ea. Și de unde știi că e cineva care vrea să te vadă pe tine? Doar nu ești singura persoană importantă de pe insula asta. Poate a venit să...

Tăcu când auzi cum șalupa rapidă este coborâtă la apă. Leon o privi eu subînțeles, ca și cum zgomotul acela ar fi explicat totul, apoi se aplecă și o sărută din nou.

— Te rog, fă așa cum ți-am spus. Pentru mine e important să rămâi aici.

— Bine, consimți ea, deranjată însă de faptul că se ferea de ea.

— Îți mulțumesc.

Leon zâmbi și o sărută pe vârful nasului, apoi ieși din cabină trântind ușa în urma sa, lăsând-o supărată și nedumerită.

În mod surprinzător, adormi din nou. Nu intenționase așa ceva dar, în timp ce asculta sunetele de afară, simți cum i se închid ochii. Ultimul zgomot pe care-l pricepu fu acela al elicopterului care se rotea deasupra iahtului.

Se trezi confuză și încercă să-și adune gândurile, apoi sări din pat, se îmbrăcă și porni în căutarea lui Leon.

Îl găsi în salonul principal, privind prin hublou, cu o ceașcă de cafea în mână.

— Bănuiesc că acum am voie să ies din cabină, mormăi ea pe un ton sarcastic.

El nu-i răspunse și nici nu se întoarse s-o privească, iar Jemma rămase în prag, alarmată.

— Leon! Ce s-a întâmplat? îl întrebă, neliniștită.

El se strădui să pară cât mai calm. Se întoarse și-i răspunse zâmbind:

— Nimic. De fapt, am fost invitați la o petrecere.

— La o petrecere?

Clipi uimită și derutată. Ceva o avertiza că Leon era furios dar că, paradoxal, ceea ce-l supărase îi crease, în același timp, și o stare de liniște.

— Da, mai precis, e vorba de aniversarea unei zile de naștere. Ai luat micul dejun? schimbă el vorba.

Ea clătină din cap că nu.

— Atunci am să-ți comand ceva.

Se duse la telefon și formă numărul care făcea legătura cu bucătăria.

— Mănânci aici, sau pe punte?

Îl privi uimită și dădu din cap, încurcată.

— Păi... cred că aici, se hotărî ea, distrată, făcând eforturi să înțeleagă ce se petrece.

Era convinsă că se întâmplase ceva.

— A cui zi de naștere? întrebă, încruntată.

El nu-i răspunse imediat, făcându-și de lucru cu receptorul și descurcând firul telefonului.

— A tatălui meu, răspunse el în cele din urmă.

A tatălui lui? Un gând îi trecu prin minte și-l întrebă:

— Leon, ta... tatăl tău ș... știe despre mine? Știe c... că n... ne-am căsătorit și că sunt gra... gravidă?

Nici de această dată nu-i răspunse imediat.

— Nu, nu știe nimic despre tine... sau despre copil.

Zâmbi, crispat.

— Așa că diseară îi vom face o surpriză plăcută. Nu crezi?

Halal surpriză! Jemma se așeză greoi pe un scaun. Era îngrozită. Își aminti ce-i povestise Cassie despre tânăra și bogata grecoaică. În nici un caz tatăl lui nu va fi plăcut surprins. Dimpotrivă.

— Eu nu merg, zise ea, abătută.

— De ce? Credeam că vrei să-mi cunoști familia. Uite în seara asta vei avea ocazia, zise el pe un ton sec.

Dar Jemma scutură din cap și repetă:

— Nu. Nu în felul acesta. Nu fără să-i fi anunțat. Nu ar fi corect din partea ta să le faci una ca asta, și nici mie. Du-te singur, dacă ții neapărat. Eu rămân aici, pe iaht, dacă nu te deranjează.

— Ba mă deranjează, replică el.

Atmosfera deveni încordată și el o trata cu acea ostilitate pe care și-o manifestase de câteva ori față de ea. Jemma își ridică privirea spre el și văzându-i chipul neînduplecat, inima îi tresări în piept. El stătea în picioare, rezemat de rama hubloului, dar foarte bine ar fi putut sta într-un birou, la o masă, în orice colț al lumii, atât de mare era distanța dintre ei.

— Acum ești soția mea, Jemma, îi aminti el. În această calitate mă vei însoți acolo, unde am să te prezint.

— Femeia cu care voia să te însori va fi și ea acolo?

Leon rămase o clipă surprins, apoi înțelese.

— Cassie, bănuiesc că ți-a vorbit de ea. Ai dreptate, zise el oftând. S-ar putea să nu fie o seară tocmai plăcută. Orice s-ar întâmpla, *agape mou,* pentru noi nimic nu se va schimba.

— Ești atât de convins? îl întrebă neliniștită, așteptând parcă asigurări. Dacă te va da pe ușă afară că te-ai însurat cu una ca mine?

Leon izbucni în râs.

— Văzându-te, te asigur că va fi ultimul lucru la care se va gândi.

CAPITOLUL ZECE

Atunci, de ce mă simt ca un miel dus la tăiere? se întreba Jemma, câteva ore mai târziu, înfășurată în halatul de baie, uitându-se la superbele rochii de seară pe care i le adusese Leon. Nu o atrăgea niciuna. Parcă m-aș duce la propria-mi înmormântare, murmură ea.

— Ai spus ceva?

Leon apăru în ușa întredeschisă, deja îmbrăcat. Purta un costum elegant din stofă bej și o cămașă crem, descheiată la gât, ce lăsa să i se vadă pielea foarte bronzată. Arăta atât de distins, încât Jemmei i se uscă gura și simțurile ei făcură un viraj periculos, exact ca în ziua în care-l văzuse prima dată.

— Nu te-ai îmbrăcat încă! constată el un fapt cât se poate de evident.

— Nu mă încape nimic, răbufni ea, nervoasă. La ce-mi folosesc toate minunățiile astea...

Făcu un semn disprețuitor cu mâna spre lucrurile ce fuseseră aduse pe iaht doar cu o oră în urmă...

— …când sunt gravidă în șase luni și arăt ca un balon?

— Ai probat vreuna?

În comparație cu vocea ei stridentă, a lui era calmă și blândă.

— De ce să mă mai ostenesc?

Se așeză pe un taburet și rămase cu ochii ațintiți la picioarele goale pe care le întinse în față.

— Știu că nu mi se potrivește nimic.

Leon o privi o clipă cu atenție, dar nu văzu în fața lui decât o femeie gravidă, încăpățânată și capricioasă. Când de fapt, ea era mai mult speriată. Pur și simplu nu voia să meargă. I se făcuse atât de frică încât tremura ca o frunză în vânt.

— *Agape mou*... Leon intră în cabină... Lucrurile acestea au fost aduse special de la Atena...

— Știu, răspunse ea cu dispreț.

Îmbrăcăminte elegantă de la celebre case de modă, cu etichete lipite în interior, aduse de la Atena la Argostólion prin curier special, cu unul din avioanele personale ale familiei Stephanades! Până nu sosiseră toate lucrurile acelea, nici nu știuse că aveau și avioane personale. Așa cum nu realizase - ca o proastă ce era – până când nu văzuse ce senzație creaseră când în după-amiaza aceea se duseseră la

Argostólion, în ce familie bogată intrase.

— Asta nu înseamnă că mi se și potrivesc, repetă, ea cu îndărătnicie.

— Sunt rochii create special pentru gravide, o luă el cu binișorul.

— Poftim?

Își ridică bărbia din piept ca să-l poată plivi în ochi.

— Oi fi cu nepriceput, zise el batjocoritor, dar la atâta lucru m-a dus și pe mine mintea. Lucrurile astea au fost făcute pentru femeile aflate în situația ta.

Ba se pricepe al naibii de bine, își spuse Jemma, țâfnoasă, în vreme ce își plimba privirea asupra celor patru rochii atârnate pe umerașe. Nici nu-ți dădeai seama că sunt pentru gravide. Una era albastră, dintr-un material care se mula pe corp și părea lungă până în pământ. Următoarea era scurtă, strâmtă, neagră și, mai mult ca sigur, fără spate. Cea roșie, à la Ginger Rogers, era dintr-un voal foarte fin aplicat peste un furou din satin. Ultima, cea albă, era scurtă, fără bretele, dintr-un material special, moale și ușor ca un fulg. În ea ar fi arătat ca strânsă într-o față elastică - scoțându-i în evidență toate formele.

Categoric, nici una nu i se potrivea!

— Nu zic că n-or fi pentru gravide, dar mai degrabă mă îmbrac în una din cămășile tale.

— Bine, bine, zise Leon, intenționat ca s-o calmeze, bănui ea. Dacă te simți mai bine așa, pune-ți una din cămășile mele.

Ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat.

— Hotărăște-te, însă, mai repede, fiindcă în zece minute vine mașina să ne ia.

— Cu șoferul personal, bănuiesc, îl luă ca peste picior.

— Jemma! Ce-i cu tine? Toată după-amiaza m-ai ironizat! Ce ți-am făcut de te porți așa cu mine?

— Nimic, mormăi ea.

Nu-i făcuse nimic - sau aproape nimic. Se purtase cu ea cât se poate de drăguț și atent, dar când îi vorbise despre petrecere, toată liniștea i se spulberase. Oftă resemnată și se uită din nou la rochii.

— Alege tu. Eu sunt prea nervoasă și nu mă pot hotărî.

El încercă să riposteze, enervat de capriciile ei, dar citindu-i spaima din priviri oftă adânc.

— Jemma, ai încredere în mine. N-am să-i las să te atingă nici măcar cu un deget.

— Dar n-ai să-i poți opri să nu se uite la mine ca la o vacă jigărită care și-a făcut mendrele cu taurul lor campion.

— Taur, zici?

Leon rânji zeflemitor și printre buzele senzuale i se zăriră dinții de un alb strălucitor. În cazul ăsta ar fi mai bine să te îmbraci în roșu, decise el.

Jemma se uită la rochie și scutură din cap.

— E lungă și afară sunt peste treizeci de grade. O să mor de cald în ea.

— Atunci, nici rochia albastră nu e potrivită. Au mai rămas cea neagră și cea albă.

— În negru nu mă îmbrac. Chiar că parcă m-aș pregăti de înmormântare! Iar cea albă e prea strâmtă și s-a observa imediat de ce te-ai însurat cu mine!

Urmă un moment de liniște. Spusese, oare, ceva care îl deranjase? Dintr-o dată Leon devenise tăcut și se schimbă la față. Răspunsul îl află imediat.

— Nu cumva ți-e rușine că ești însărcinată? o întrebă, pe un ton insinuant.

— Nu! Firește că nu!

— Atunci, ți-e rușine cu mine! îi sugeră el.

— Nu fi prost, Leon! De ce să-mi fie rușine cu tine?

— În cazul ăsta, de tine ți-e rușine, conchise Leon și se apropie de ea atât de furios, încât Jemma sări în picioare.

— Nu mi-e rușine cu nimeni și de nimic! izbucni ea, când Leon o apucă de brațe.

— Asta-i bine, fiindcă soției mele nu trebuie să-i în rușine de nimic. Înțelegi? O scutură ușor. Și nici nu trebuie să-ți ascunzi sarcina de parcă ai fi stigmatizată!

Vorbele lui tăioase o făcură să tresară vizibil, dar nu putea nega că ele conțineau o fărâmă de adevăr.

Dându-i drumul, Leon se îndepărtă cu pași hotărâți.

— Dacă în zece minute nu ești gata de plecare, vin și te îmbrac eu.

Până la urmă își puse rochia albă și constată cu surprindere că în loc să-i scoată în evidență formele rotunde ale corpului, dimpotrivă, i le ascundea. Părul și-l lăsă liber, pe spate, mai mult fiindcă șuvițele lungi și ondulate atingându-i umerii bronzați îi dădeau un sentiment de siguranță dar, pentru orice eventualitate, își mai luă și un șal mare, alb, cu franjuri de mătase.

Îi găsi pe Leon în salon, privind concentrat prin hublou, în noaptea neagră ca smoala. Când îi auzi pașii se întoarse și rămase nemișcat, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Frumos, spuse scurt și cu palmele făcu un gest care însemna „ce să mai zic?”, compliment care-i umplu Jemmei inima de bucurie.

Apoi, se apropie de ea, arborând brusc o expresie serioasă.

— Am un lucru pe care vreau să-l porți, murmură el și scoase din buzunar o cutie îmbrăcată în catifea. Se așteaptă să-l vadă la gâtul tău, îi explică și deschise capacul.

Jemma își cobori privirea și simți că-i îngheață inima. Înăuntru se afla un pandantiv, neobișnuit de mare și bătător la ochi, din diamante

uriașe înconjurate de rubine de un roșu aprins. Avea probabil o valoare inestimabilă. Nici nu-i punea la îndoială autenticitatea, dar ei nu-i plăcea și văzându-l se înfioră. Se liniști doar atunci când Leon spuse pe un ton sec:

— Știu că e oribil, dar a fost al mamei și ei se așteaptă să-l vadă la tine... deși știu foarte bine că nici ei nu-i plăcea.

Mama lui. Cuvântul acela o făcu să privească cu alți ochi bijuteria aceea urâtă.

— Tatăl tău i l-a dăruit?

— Da. Asta spune mult despre gustul lui, nu? A fost prima lui mare gafă publică și nu-i va plăcea deloc să-ți amintească de ea când îi va vedea la tine... dacă îl vei purta.

— Îți place să-l enervezi, nu-i așa? observă ea pe un ton sarcastic.

— La nebunie, recunoscu el. Vezi tu, cu mama s-a însurat pentru a pune mâna pe averea familiei Leonidas. I-a făcut viața un calvar până în clipa morții.

Oh, Doamne! În mintea ei totul începea să se clarifice. Deci Leonidas Company aparținuse familiei mamei, nu a tatălui. Niciodată nu se întrebase de ce apăreau două nume diferite.

— Și fratele tău? Are vreo legătură cu toate astea?

— Frate vitreg, o corectă el. Nico s-a născut la opt luni după ce tatăl meu s-a recăsătorit, la șase luni după moartea mamei.

— Tu câți ani aveai?

— Opt.

O umbră de durere și înăspri trăsăturile.

— Anthia a fost amanta tatălui meu înainte și în timpul căsniciei cu mama, zise el, apoi continuă pe un ton placid. Și a dorit tot ce i-a aparținut mamei… până și acest pandantiv.

— Am să-l port, spuse Jemma, primind sărutul lui pe frunte în semn de mulțumire pentru înțelegere.

— Întoarce-te și ridică-ți părul.

O făcu fără tragere de inimă, înfiorându-se când pandantivul, rece și greu, îi atinse pielea fierbinte. Își coborî privirea și văzu pietrele strălucind în lumina de deasupra capului.

— Mă simt ca un pom de Crăciun, se plânse ea.

Leon îi sărută ceafa.

— Cu prima ocazie am să-l înlocuiesc cu ceva mai de bun gust, îi promise el, lăsându-i părul să cadă din în nou pe umerii bronzați. De fapt, continuă el, întorcând-o cu fața, până acum nu ți-am dăruit nimic în schimb pentru tot ce mi-ai oferit tu.

Strâmbă din gură, cu tristețe, parcă acuzându-se pentru această neglijență.

— Îți sunt dator, *agape mou.* Eu...

— Mi-ai dăruit cel mai frumos cadou, îl întrerupse ea, cu blândețe.

Nu l-aș înlocui cu altceva pentru nimic în lume.

Luându-i mâna i-o puse tandru peste abdomen, acolo unde se dezvolta copilul lor.

Emoționat, o strânse în brațe și o sărută, iar Jemma simți că îi dau lacrimile, fiindcă o impresionase.

— Nu te merit, murmură el, îndepărtându-se.

— Îhî, îl aprobă ea, tachinându-l cu priviri jucăușe.

Dar, în loc să-l facă să zâmbească, Leon se încruntă brusc și o strânse cu putere de umeri.

— Jemma... spuse, abătut. Eu...

Se opri, strângând din buze.

— Hai să mergem.

O porni cu pași hotărâți, conducând-o spre capătul pontonului, acolo unde îi aștepta o limuzină neagră.

Un șofer în uniformă albă se repezi să le deschidă portiera. După ce o ajută să urce, Leon se așeză lângă ea, arborând masca distantă pe care ea nu i-o vedea decât în prezența altora.

Rămaseră tăcuți, iar Jemma își concentră atenția asupra imaginilor care i se derulau prin fața ochilor: cârciumioare slab luminate, care parcă te îmbiau să le calci pragul și baruri unde, la mese, stăteau turiști sumar îmbrăcați, bronzați, fericiți și relaxați.

Așa cum, probabil, arătaseră și ei cu o seară în urmă, se gândi ea cu tristețe, dorindu-și ca în clipa aceea să se afle la Fiskárdho, îmbrăcată lejer, ca un turist oarecare și luând o cină simplă într-o bodeguță.

Seara trecută fusese una dintre cele mai frumoase din viața ei și asta datorită, în primul rând, lui Leon. Seara aceea promitea să fie tocmai opusul celeilalte.

Părăsind centrul se îndreptară spre periferie, apoi, cerul înstelat începu să se distingă un peisaj de țară. În dreapta, sub lumina lunii, marea sclipea învolburată ca o mătase neagră. În depărtare, abia se zărea linia curbată, ca o spinare de elefant, a malului ce împrejmuia golful Argostólion.

— Lassi, murmură Leon când ajunseră într-o zonă populată. Este principala stațiune turistică a insulei, renumită pentru plajele sale cu nisipul fin.

— Pare foarte animată, remarcă ea pe ton ce nu voia să fie trist.

— Hmmm, mormăi el. Vila tatălui meu nu e departe de aici.

Vorbele lui o neliniștiră din nou și rămase tăcută alături în vreme ce mașina părăsea șoseaua principală, luând-o pe un drum îngust, pe sub coroanele copacilor. Era întuneric beznă și afară nu se zări nimic până nu trecură de bolta din piatră a porții. Jemma simți că îi crește tensiunea în momentul în care văzu șirul de limuzine pe aleea largă, la capătul căreia se înălța o clădire cu două etaje, ce semăna mai mult cu un hotel de mărime mijlocie, decât cu o reședință particulară.

Mașina opri în fața treptelor ce duceau spre intrarea cu arcadă, în fața căreia doi servitori în cămăși albe, primeau invitații.

Șoferul sări din mașină să le deschidă portiera, dar, când Jemma vru să coboare, Leon îi puse o mână pe braț și scutură din cap.

— Așteaptă, îi spuse și, deschizând portiera din dreptul său, se dădu jos și veni s-o ajute chiar el să coboare.

Gestul lui curtenitor o emoționă, dar n-o ajută să depășească starea de tensiune nervoasă. Picioarele îi tremurau îngrozitor în timp ce urca scările.

Recunoscându-l imediat pe Leon, cei doi portari îl întâmpinară ceremonios, dar el nu le dădu atenție, tratându-i cu acea impertinență care de atâtea ori o scosese din sărite. Abia acum începea să înțeleagă că, de fapt, aceia era pentru el un mijloc de apărare.

Leon nu era nici pe departe atât de calm pe cât dorea să pară, observă ea, în timp ce își potrivea pașii cu mersul lui degajat și-i simțea palma fierbinte ținând-o de talie.

Holul de la intrare era mare și elegant, pardosit cu marmură albă, iar mobila neagră, în stil modern, contrasta cu pereții albi. Holul făcea legătura cu partea din spate a clădirii și faptul că toate încăperile erau pustii îi dădu Jemmei de bănuit că petrecerea avea loc undeva, afară, ceea ce se dovedi adevărat când Leon o conduse dincolo de ușile deschise, spre grădina de unde se auzea zumzet de voci.

Întârziaseră. De asta Jemma își dădu seama în cele câteva secunde cât rămaseră în prag să cuprindă cu privirea grădina luminată discret unde, la prima vedere, estimă că se aflau cam o sută de invitați, așezați la mesele întinse pe suprafața asfaltată din jurul unei piscine.

Nu foarte târziu, dar destul de târziu, realiză ea, observând pe mese ceștile de cafea și paharele cu lichior. Și intenționat, bănui, după cum citi pe fața lui Leon.

Parcă ghicindu-i gândurile, el murmură:

— Cred că am picat la țanc.

Dar, înainte ca ea să priceapă sensul ascuns al cuvintelor, o femeie le remarcă prezența și exclamația ei de surpriză făcu să se întoarcă toate capetele în direcția lor.

Jemma încremeni de spaimă. Își strecură palma sub haina lui Leon și strânse în pumn materialul moale al cămășii.

— Calmează-te, îi murmură ei, printre dinți, dar Jemma îl simțea la fel de încordat ca și ea.

— În sfârșit, ai binevoit să apari!

Pe Jemma n-o surprinse tonul aspru și furios, ci faptul că vorbele fuseseră rostite în limba engleză.

Bănui că este tatăl lui Leon, fiindcă bărbatul care tocmai se ridicase în picioare era, deși mai în vârstă, copia fidelă a celui de lângă ea. În dreapta lui stătea o femeie superbă, cu ochi negri și cea mai rece

privire pe care Jemma o văzuse vreodată. Alături de aceasta, aplecat, ședea un bărbat care nu putea fi altcineva decât fratele vitreg al lui Leon, fiindcă și acesta semăna uimitor de mult cu ea, cu excepția buzelor subțiri. Părea indispus și avea aceeași privire rece ca a mamei lui.

Văzu apoi cele două locuri libere din stânga tatălui și, bănuind că le fuseseră rezervate, simți că intră în pământ de rușine.

— La mulți ani, tată! îi ură Leon, dând ușor din cap.

Acesta strânse nervos din buze.

— Doar atât ai să-mi spui?

— Nu.

Leon o împinse pe Jemma să facă un pas în față, dar ea se împotrivi. O strânse mai tare de mână, obligând-o să se urnească din loc. Se trezi îndreptându-se spre masă, abia ținându-se pe picioare.

— Îți mai doresc fericire și multă sănătate, adăugă politicos.

Emoționată, Jemma simțea toate privirile ațintite asupra ei. Nimeni, încă, nu observase că era gravidă, fiindcă toți ochii erau îndreptați asupra oribilului pandantiv ce se zărea strălucind dintre franjurile șalului.

Ce diversiune! se gândi înfricoșată, strângându-l pe Leon și mai tare de cămașă, în timp ce un murmur de voci străbătu grădina. Femeia care stătea lângă tatăl lui Leon se uită la gâtul Jemmei cu o privire îngrozită, iar fratele lui vitreg se îndreptă în scaun. Nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă până ce Leon, strecurându-se printre mese, ajunse în fața tatălui său, ținându-și tot timpul brațul în jurul umerilor ei care tremurau.

Bărbatul în vârstă, care și el rămăsese cu ochii ațintiți asupra pandantivului, își înălță privirea spre fiul său - interogativă și, în mod ciudat, emoționată, lucru pe care Jemma nu-l înțelese. La fel i se păru și vocea.

— Este...?

Fu întrerupt, dar nu de Leon, ci de femeia așezată în dreapta sa.

— Te așteptam la șapte, Leon, îl critică ea, ridicându-se în picioare.

Era înaltă, incredibil de suplă și avea un aer atât de aristocratic, încât Jemmei îi inspiră teamă. Își aținti ochii asupra pandantivului, apoi își îndreptă privirea dură spre Leon.

— E trecut de nouă!

Urmă un nou moment de liniște, timp în care, plimbându-și privirea de la tată la fiu, Jemma intui că ochii lor continuau să-și trimită mesaje ciudate, apoi Leon întoarse capul spre femeie.

— Anthia, ești frumoasă ca întotdeauna.

Aceasta nu-i luă remarca drept un compliment și trăsăturile i se înăspriră. Doar atunci Jemma realiză că avea în jur de 60 de ani.

— După câte văd, intenționat ai încercat să strici aniversarea

tatălui tău. Nu crezi că ar trebui să-ți ceri scuze pentru această impolitețe?

Leon se aplecă ușor înainte, susținându-i privirea.

— Dar tu, nu crezi că și femeia care mă însoțește merită scuze fiindcă până acum ați ignorat-o în mod intenționat? i-o întoarse el pe un ton cât se poate de calm.

Jemma deveni rigidă ca o scândură.

Și din nou, ochii femeii se fixară asupra pandantivului de la gâtul ei, o umbră de panică reflectându-se în privirea ei lipsită de viață. Imediat însă, își recăpăta controlul.

— Fiindcă ai făcut impolitețea de a întârzia, cred că… prietena ta va înțelege de ce prezentările se amână până după ce se termină totul aici.

Făcu un gest larg cu mâna, cuprinzând întreaga asistență.

— Cum bine știi, continuă ea înțepată, tatăl tău urmează să facă un anunț important și ți-am fi recunoscători cu toții dacă ai avea bunăvoința de a ne lăsa să-l ascultăm.

Din nou se lăsă tăcerea, Leon susținându-i privirea mânioasă.

— Ai dreptate, Anthia, cedă el brusc, în fața acelei confruntări ce tindea să ia amploare. Tata o să vorbească, dar mi-e teamă că, din nou, voi fi nepoliticos insistând să spun eu primul câteva cuvinte. *Agape mou,* murmură el, trăgând-o pe Jemma mai aproape. Ți-l prezint pe tatăl meu, Dimitris Stephanades. Tată, continuă el calm, ea este soția mea, Jemma.

Liniștea deveni apăsătoare. Jemma își simți urechile țiuind și gura i se uscă. Își ridică îngrozită privirea spre Dimitris Stephanades, dar Leon o strânse mai tare de umăr, încurajând-o. Înghiți în sec și își trecu limba uscată peste buze, în timp ce întindea mâna tremurândă bărbatului mai în vârstă.

Intenționat sau nu, Jemma nu avea să afle niciodată cum s-a întâmplat, chiar în clipa în care ea ridica mâna, Leon îi agăță cu brațul șalul și mătasea fină îi alunecă de pe umeri și, cu un foșnet, căzu la pământ.

Un murmur străbătu grădina și toți ochii se mutară de la gâtul Jemmei, la abdomenul ei. Cineva lovi, din greșeală, un pahar, care se sparse cu zgomot. Altcineva hohoti nervos, dar sunetul se frânse la fel de brusc cum izbucnise. Jemma rămase ca paralizată, expusă privirilor, în vreme ce tatăl lui Leon, cu ochii la pântecele ei, se făcu alb ca varul.

Leon îi șopti pe un ton de comandă:

— Ia-i mâna, tată, și întâmpin-o ca pe propria-ți fiică.

Dimitris Stephanades își întoarse din nou ochii spre fiul său. În ei Jemma citi indignarea, dar în privirea aceea mai exista ceva, mult mai subtil, greu de descifrat. Bărbatul spuse ceva în grecește și Leon

încuviință din cap.

— Este al meu, fără discuție, zise cu convingere. E copilul meu. *Fiul* meu! adăugă, triumfător. L-am văzut cu ochii mei cum respiră și se mișcă.

Pe Jemma, șocul o lovi din plin. Închise ochii, de pe față îi dispăru și ultima urmă de culoare și își coborî mâna întinsă pe lângă corp, strângând din pumn. Avea un fiu, iar Leon știa acest lucru. Imediat, gândul o purtă la ziua în care fuseseră împreună la medic și Leon îi vorbise acestuia între patru ochi, în timp ce ea se îmbrăca. Medicul îi întrebase dacă vor să cunoască sexul copilului, dar ea refuzase categoric, dorind să fie o surpriză.

Iar acum, Leon stricase totul, dezvăluind secretul în fața celor o sută de persoane. Știa că este mânios pe tatăl său dar, nu cumva această furie, această cruzime o folosi pe ea drept mijloc de apărare și care în acel moment crea o puternică reacție în lanț în rândul celor care comentau în șoaptă, îi va distruge pentru totdeauna încrederea în el?

Ai fi vrut să se întoarcă și să fugă de acolo, departe de oamenii aceia și de jocurile meschine ale puterii - fiind convinsă că la mijloc era vorba de o asemenea luptă - dar nu se putea clinti din loc. Dacă Leon n-ar fi ținut-o de mijloc, s-ar fi prăbușit.

Se auzi vocea stridentă a Anthiei, care încerca să spună ceva, dar tatăl lui Leon îi făcu semn să tacă și ea se așeză din nou pe scaun, greoi, privindu-i îngrozită. Apoi, Dimitris Stephanades se uită stăruitor la fiul său, dar Leon rămase neclintit și impasibil.

— Parcă aveai să le spui ceva, îi reaminti el. Fă-o acum după aceea va trebui să discutăm.

Până și Jemmei, care era complet dezorientată, i se păru foarte ciudat tonul lui vehement, evident imperativ. Leon impunea condiții, ca un adevărat învingător față de cel înfrânt, dar în ochii bătrânului Stephanades se aprinse brusc o scânteie pe care ea nu o putu, descrie decât ca pe un semn de satisfacție.

— Sigur, acceptă el și, aproape supus, se întoarse spre mulțimea tăcută.

— După cum prea bine știți, începu el, pe un ton, destul de calm, astăzi am împlinit șaizeci și cinci de ani. Medicii m-au sfătuit să abdic de la tron și să mă apuc de viticultură.

Hohote de râs nervoase străbătură grădina.

— Să nu credeți că după o muncă de o viață mi-e îi ușor să accept că sunt prea bătrân pentru a mai putea menține controlul asupra companiei. Nu mi-e deloc ușor dar, pentru sănătatea mea... și pentru binele corporației Leonidas... am decis să predau frâiele unor brațe... mai viguroase.

Din tonul lui se observa că n-o spunea cu plăcere.

— Am doi fii, de care sunt mândru, amândoi la fel de capabili să conducă în locul meu. A trebuit să aleg; ori să scindez compania și să cedez fiecăruia câte o jumătate, ori să procedez ca orice om de afaceri cu scaun la cap, păstrând-o puternică și unită. Am optat pentru a doua variantă, drept care, acum câteva săptămâni am redactat și legalizat actul în care stipulam condițiile în care unul dintre ei avea dreptul să preia conducerea. Una dintre ele și cea mai importantă este, firește, continuarea afacerilor Stephanades. Dar am indus și o clauză...

Făcu o pauză și trase adânc aer în piept.

— Anume ca, cel dintâi care îmi va dărui un nepot, să devină președintele companiei Leonidas. În linii mari, asta doream să vă spun, dar... după cum vedeți, fiului meu, Leonidas, îi revine deja acest drept. Așadar...

Își îndreptă privirea rece și scrutătoare asupra invitaților, apoi ridică paharul cu șampanie din fața sa...

— Vă rog să vă sculați în picioare și să închinați paharul pentru Leon și soția sa... Jemma.

Numele ei îl rosti pe un ton afectat.

— Și fiindcă Leon m-a informat că voi avea un nepot, iar eu nu i-am pus niciodată la îndoială cuvântul, vă anunț că el este de-acum succesorul meu. *Yássas!* încheie el și bău din pahar.

În liniștea apăsătoare, zgomotul făcut de cele o sută de persoane care se ridicau în picioare fu ca o explozie și exact în momentul în care ridicau paharele, strigând „Yássas!”, Jemma își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Jemma își reveni, treptat, în vacarmul vocilor din jur. Își aminti vag cum Leon o purtase în brațe până în casă și o întinsese cu grijă pe ceva neted și moale. Altceva nu-și mai aducea aminte - sau nu voia.

— E o nebunie, Dimitris! auzi deodată o voce ascuțită. Nu știm nimic despre femeia asta și... despre copil. Poate nici nu e al lui Leon!

— Insinuezi că sunt nebun, Anthia? De undeva, de foarte aproape, vocea lui Leon suna calmă, dar hotărâtă.

— Nu. Doar că te-ai preta la orice pentru a pune mâna pe întreaga putere!

— Inclusiv să pretind ca fiind al meu copilul altui bărbat!

— De ce nu? E destul de convenabil! În fond, cine e ea? Ce hram poartă? De ce n-am știut nimic până acum despre ea?

— Este soția mea, replică Leon, scurt. Restul nu vă privește!

— Ba ne privește, atâta vreme cât, în mod intenționat, ți-ai dezmoștenit fratele.

— Vrei să spui, fratele vitreg, o corectă el. O diferență esențială. Compania Leonidas a aparținut mamei mele și el nu are nici un drept asupra ei.

— Ajunge, se auzi o voce gravă. Terminați cu discuțiile! Leon, nu uita că Leonidas Company este a mea, indiferent cui a aparținut inițial. Iar tu, Anthia, să nu mai insinuezi că Leon e un escroc. Este fiul meu și niciodată nu i-am pus la îndoială loialitatea.

— Până în seara asta, nu se putu abține să nu adauge soția lui Dimitris.

Oh, Doamne, se gândea Jemma, câtă ură și înverșunare! Simțea ca i se face rău, că i se întoarce stomacul pe dos. Și ea, ce căuta acolo?

Făcu o mișcare, încercând să se ridice în capul oaselor și își duse palma rece la frunte.

— Jemma!

Într-o clipă, Leon fu lângă ea și se așeză pe vine, uitându-se îngrijorat la fața ei palidă. În spatele lui, Jemma văzu, în celălalt colț al camerei, micul grup ostil.

— Te-ai rănit? Te doare ceva? Când ai leșinat te-am prins imediat în brațe. Ți-ai revenit repede.

Încruntându-se, întinse mâna să-i ridice o șuviță de păr de pe obrazul rece ca gheața.

— Am fost îngrijorat, așa că am chemat medicul. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Îți păzești bine „comoara”, nu-i așa, Leon? zise ea batjocoritor, dându-i mâna la o parte.

El doar strânse din buze și nu răspunse provocării.

Cineva aduse un pahar cu apă și Jemma vru să-l refuze, dar o voce blândă de femeie îi spuse:

— Bea, o să-ți facă bine.

Ridicându-și privirea văzu în fața ei chipul cel mai amabil pe care-l întâlnise în seara aceea. Mai în vârstă decât ea, femeia îi zâmbea încurajator. Jemma luă paharul, dar mâna îi tremura atât de tare încât nu-l putu duce la gură. Femeia o ajută să bea. Prezența acesteia era binevenită, mai ales fiindcă, stând în fața ei, nu mai vedea ce se petrece în cameră și privirile nu-i mai erau atrase de bărbatul ghemuit în fața ei.

Câteva înghițituri de apă rece o ajutară să-și revină. Îi mulțumi femeii cu un zâmbet și aceasta. Îi luă paharul din mână.

— Jemma...

— Tu să taci din cură! se răsti ea.

Femeia rămase surprinsă, nevenindu-i să creadă că, cineva îndrăznea să-i vorbească lui Leon Stephanades pe un asemenea ton.

— Ți-ai găsit nașul! mormăi ea, batjocoritor.

— Și asta nu-i nimic, spuse el, schițând un zâmbet. De două ori pe săptămână îmi dă bătaie cu coada măturii.

— Ai grijă să nu te transform în șarpe, izbucni Jemma.

Femeia și Leon începură să râdă, dar pentru o clipă privirea lui se înnegură, ceea ce însemna că înțelesese foarte bine aluzia ei. Apoi oftă și își lăsă capul în jos.

— Ticălosule! șopti ea, printre dinți.

— Așa e, recunoscu el.

Medicul apăru tocmai atunci, rugându-i pe toți să iasă din cameră, în afară de Leon, care-i strânse mâna și se retrase în spatele canapelei pe care stătea Jemma. Era un bărbat scund și plinuț, grec get-beget, dar vorbea fluent engleza, cu un accent impecabil și numai după ce-i puse Jemmei o serie de întrebări, aceasta își dădu seama că aproape nici unul din invitați nu vorbise grecește în seara aceea.

Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi vorbit, se gândea ea, în timp ce medicul o consulta, iar Leon urmărea atent vreun semn de durere pe fața ei. Dacă n-ar fi înțeles nimic, nici nu și-ar fi dat seama ce se întâmplă.

Dar auzise tot și înțelesese foarte bine că Leon se însurase cu ea dintr-un singur motiv. Aceia de a-și atinge scopul.

Asta o durea atât de mult încât, privindu-l, se simțea distrusă.

— Totul e bine.

Medicul își puse stetoscopul în trusa neagră.

— Voi doi n-aveți motive serioase de îngrijorare, zise el și chicoti de propria-i glumă.

Dar Jemma nu o gustă deloc. Își aranjă rochia și se ridică în capul oaselor, nedându-i atenție lui Leon care întinsese mâna s-o ajute. Nici nu mai voia să-l vadă în fața ochilor.

— Dar, continuă medicul, cum afară e îngrozitor de cald - chiar și pentru noi, grecii - vă sfătuiesc, doamnă Stephanades, să o lăsați mai ușor cu petrecerile, iar pe soțul dumneavoastră, lămuriți-l că trebuie să se abțină, măcar câteva zile.

O nouă glumă, un alt surâs, la care aștepta să i se răspundă. Leon n-avea decât s-o facă, dar ea își lăsă capul în jos.

— Vă aștept la cabinetul meu vineri și am să vă fac un consult mai amănunțit.

Leon plecă să-l conducă, lăsând-o singură în camera aceea elegantă, decorată în tonuri stinse de crem și gri, ce păreau la fel de mohorâte ca și starea ei sufletească. Simți copilul zbătându-se și zâmbi, cu tristețe. Poate că viața ei nu era atât de searbădă pe cât părea, recunoscu în sinea ei, punându-și palma, tandru, pe abdomen.

Ușa se deschise și, încruntată, își ridică privirea, îndreptându-și umerii, dar și-i încovoie din nou văzând că nu Leon se întorsese în cameră, ci femeia care-i aducea încă un pahar cu apă.

— Petrecerea continuă, iar Leon discută cu medicul, așa că m-am gândit să-ți țin de urât.

Cu pași domoli, cum îi era și firea, străbătu camera și se așeză lângă Jemma.

— Cum te simți? o întrebă.

— Nu mai rău decât mă așteptam! răspunse ea ironic, nedorind să comenteze motivul real din cauza căruia leșinase. Oricum, ar fi fost inutil, deoarece femeia aceea nu se deosebea cu nimic de ceilalți.

— Familia aceasta este foarte puternică și fiecare membru luat în parte reprezintă o forță ce nu poate fi ignorată. Se luptă între ei fără milă, așa cum luptă împreună în afaceri.

— Și toți vorbesc limba engleză, murmură Jemma.

— Ce, nu știai? Dimitris este englez. Adică s-a născut în Anglia, din părinți greci, se corectă femeia. După o serie întreagă de eșecuri, în cele din urmă au emigrat și au început aici o nouă viață. El gândește în engleză, deși vorbește foarte bine și limba greacă. În prezența lui, însă, indiferent de naționalitate, toți vorbesc englezește, cum e de așteptat.

— Se pare că știi o mulțime de lucruri despre familia lor. Faci parte din clan? întrebă Jemma, circumspectă.

— Ah, nu! o asigură ea, amuzată din cine știe ce motiv. Cred că e timpul să facem cunoștință fiindcă am impresia că în seara asta bunele

maniere au lăsat de dorit. Îi întinse mâna. Eu sunt Melva Markopoulos... o foarte veche prietenă a lui Leon.

În privirea surâzătoare a femeii apăruse o sclipire pe care Jemma n-o putea descifra - o urmă de ironie și încă ceva, dar ea nu înțelegea.

Jemma îi luă mâna și, timidă, spuse la rândul ei:

— Jemma Dav...

— Stephanades, o corectă o voce tăioasă.

— Ah! Melva își întoarse privirea spre bărbatul care stătea în pragul ușii. Leon, soția ta și cu mine tocmai făceam cunoștință.

— Am observat, spuse el, intrând în cameră.

Se uită la Jemma, dar ea privea în gol.

— Ți-ai mai revenit, *agape mau?*

Întrebarea o înfioră, dar răspunse cu un „da", încercând să-și fixeze privirea într-un punct anume, undeva între maxilarul lui încleștat și pielea bronzată a gâtului.

— Putem pleca?

— Sigur, consimți el. Mașina tocmai a fost trasă la scară.

— Bine, zise ea, încercând să se ridice.

Leon se repezi s-o ajute, dar îl îmbrânci, ferindu-se de atingerea lui.

— Nu! se răsti ea și Leon se dădu repede un pas înapoi.

Jemma simți schimbul de priviri între cei doi și își dădu seama că trebuia să plece cât mai repede de acolo, înainte să se prăbușească din nou. Abia se ținea pe picioare și era foarte agitată.

— Șalul. Unde mi-e șalul, murmură, privind în jur dezorientată.

— Jemma...

— Du-te și caută șalul soției tale, Leon! interveni Melva, luând-o pe Jemma de braț cu blândețe. O conduc la ieșire și ne întâlnim acolo.

Urmă o clipă de încordare, în care Leon se gândi să protesteze dar, după un nou schimb de priviri, renunță și, oftând nervos, ieși din cameră.

— Te rog, Jemma. Nu-l condamna degeaba pentru ce s-a întâmplat în seara asta. Vina nu o poartă decât tatăl lui... și, desigur, Anthia, scorpia aia hrăpăreață. De douăzeci și opt de ani așteaptă seara asta, dar nu i-a ieșit pasienă. Este vicleană, inteligentă și complet lipsită de scrupule. Dacă Leon nu și-ar fi folosit cu grijă armele, ar fi întors totul în avantajul ei.

Exact cum procedase Leon, se gândi Jemma.

— De fapt, ce înseamnă Leon pentru tine? Văd că ești de partea lui.

— Este femeia pe care tata mi-a ales-o de soție.

Leon apăruse din nou fără ca ele să-i simtă prezența.

— Dar Melva i-a dejucat intențiile la insistențele mele... nu-i așa, *agape mou?*

— N-o mai tachina pe biata fată, Leon! îl certă ea. Pur și simplu, nici unul din noi n-a vrut să se căsătorească cu celălalt.

Râzând, se îndepărtă de Jemma câțiva pași și-l sărută pe Leon pe obraz. În următorul moment făcu un gest atât de subtil încât Jemma se întrebă dacă, fiind mai puțin susceptibilă față de tot ce se petrecea în jurul ei, l-ar fi sesizat. Oricum, atunci când Melva se întoarse, șalul era în mâinile ei și, zâmbind, i-l puse cu grijă pe umeri. Gestul ei o impresionă până la lacrimi. Știind că nu vrea ca Leon s-o atingă, Melva îi scutise pe amândoi de un alt moment stânjenitor.

— Cei de pe insulă mă cunosc foarte bine. Dacă vreodată ai să simți nevoia să stai de vorbă cu o prietenă, întreabă de mine și îți vor arăta unde locuiesc.

— Eu... îți mulțumesc, bâigui Jemma, deși era convinsă că n-o va face. În fond, Melva era prietenă cu Lion deci, în nici un caz, cu ea nu putea fi.

Drumul până la iaht îi străbătură într-o tăcere apăsătoare, prezența șoferului făcând imposibilă discuția pe care neapărat trebuiau s-o aibă. Jemmei îi părea bine, fiindcă nu dorea să-i vorbească și nici să-l audă cum încearcă să justifice ceea ce făcuse.

Pentru că nu exista nici o justificare. Se folosise de ea. Din clipa în care revenise în viața ei plănuise, calculase și manipulase totul cu sânge rece, începând cu Trina, căreia îi câștigase încrederea, până la comportamentul lui din ultimele trei săptămâni, pe parcursul cărora o supraveghease, personal, să-și refacă sănătatea, tocmai în vederea serii aceleia.

Când mașina opri în fața iahtului încercă să deschidă portiera înainte ca motorul să fie oprit.

— Jemma...

Simți un fior de repulsie când el îi puse mâna pe umăr. I-o împinse la o parte, fără măcar să-l privească și, coborând din mașină, se urcă repede pe iaht.

Nu se opri decât în salon și încuie ușa în urma ei. Apoi intră în baie, dădu drumul la duș și intră sub jetul fierbinte.

Venind în dormitor, înfășurată în halatul de baie lung și alb, rămase încremenită de uimire văzându-l pe Leon în întuneric, lângă hublou.

Știind probabil ce gândește ea, el murmură, fără să se întoarcă:

— Am o cheie personală care se potrivește la toate ușile de la bordul iahtului.

Era firesc, nu? În fond, iahtul era proprietatea lui - ceea ce în filozofia lui însemna că avea dreptul să deschidă orice ușă și să dea buzna oriunde avea chef! Exact cum procedase intrând în viața ei și transformând-o pe ea în una din valoroasele lui proprietăți!

Dar gata, de-acum s-a terminat!

— Sunt obosită, îl informă pe un ton tăios. Fă-mi plăcerea și ieși!

Se întoarse cu fața spre ca, îngândurat.

— Trebuie să discutăm, îi spuse calm.

— Nu cred că mai avem ce discuta.

— Ba da, o contrazise el. Mai sunt multe lucruri pe care nu le-ai auzit și pe care trebuie să le cunoști, dacă vrei să înțelegi de ce am procedat așa în seara asta.

— Că pentru a-ți atinge scopul te-ai folosit de mine, de copil și de faptul că e băiat, îl ironiză cu dispreț.

— Trebuie să înțelegi, insistă el, ignorând remarca ei dureroasă, că în seara asta am mizat totul pe o singură carte, iar tu trebuia să fii de partea mea. Dacă te-aș fi prevenit ce am de gând să fac ți-ai fi manifestat fățiș, indignarea și disprețul.

— Și asta mi-o spui drept scuză?

— Nu, recunoscu el. Explică doar de ce nu ți-am spus nimic. Vezi tu, spuse el oftând, compania îmi aparține de drept. Și toți cei care au o legătură cu numele Leonidas, știu că ea a aparținut mamei mele și, înainte, tatălui și bunicului ei. E firesc să nu permit nimănui să-mi fure ceea ce mi se cuvine!

— Și pentru a intra în drepturi te-ai folosit de mine. Foarte corect din partea ta, n-am ce zice! spuse ea batjocoritor.

El tresări, dar nu încercă să se apere, dimpotrivă, insistă:

— Am făcut exact ce trebuia! L-ai auzit pe tata ce spunea. Stă prost cu sănătatea și de luni de zile știe că nu mai poate conduce o companie atât de mare cum e a noastră, cu același succes ca până acum. Și l-ai mai auzit spunând că îi e greu să conceapă acest lucru. E normal să nu accepte că-și pierde forțele, în vreme ce eu devin tot mai puternic! Într-o ultimă încercare de a-mi dovedi că tot el este cel puternic - eu fiind *singura* persoană capabilă să preia conducerea companiei - s-a gândit să se răzbune pentru o răfuială mai veche, însurându-mă cu Melva Markopoulos, unind astfel două din cele mai puternice familii din insulă și astfel să iasă din scenă cu fruntea sus. Dar, ca întotdeauna când a încercat să-mi impună ceva, am refuzat să mă supun! Așa că a introdus clauza. Praf în ochi! Voia să mă intimideze! Mereu mi-a făcut chestii de-astea!

Jemmei îi reveni imediat în minte articolul din ziar în care tatăl lui se declara împotrivă ca Leon să se ocupe de afacerile din New York.

— Acum cred că s-a săturat să-mi mai pună bețe-o roate și în cele din urmă va ceda. Compania are nevoie de mine și el știe foarte bine că numai eu îi pot asigura viitorul. Doar nu e prost! Dacă Anthia n-ar fi aflat despre document, până acum ar fi scos clauza. Dar, imediat, Nico și-a anunțat căsătoria și, în mod misterios, actul a fost dat publicității. Ceea ce însemna că dacă l-ar fi retractat, s-ar fi făcut de râs. A venit la mine și m-a rugat: „Însoară-te cu Melva sau cu cine vrei tu și fă repede un copil, până nu ți-o ia Nico înainte”.

— Iar eu am fost țapul ispășitor. Ce noroc pe voi că la întoarcere m-

ai găsit însărcinată! Eram soluția ideală pentru rezolvarea problemelor tale!

El o privea imens și neliniștit.

— Dacă aș încerca să neg nu m-ai crede, așa că n-am s-o fac! izbucni el. Dar te asigur că dacă această clauză n-ar fi existat, tot m-aș fi însurat cu tine, Jemma. Țin foarte mult la tine și îmi pasă ce ți se întâmplă.

— Ah, da, zise ea batjocoritor. Îndeajuns de mult ca să mă aduci pe iaht și vreme de două săptămâni să supraveghezi, personal, cum îmi refac forțele, pentru a nu arăta ca o prăpădită în seara asta!

Leon oftă văzând că n-o poate convinge să renunțe la ironii.

— Nu-i adevărat! Când te vei calma, o să constați că am dreptate.

— Deocamdată constat că tot ce-ai făcut de când ai revenit în viața mea a fost să-mi aduci o cumplită deziluzie. Absolut tot, accentuă ea și lacrimi de durere și umilință îi împăienjeniră privirea. Te-ai folosit de mine, șopti cu glas tremurat.

— Da, oftă el, neîncercând să nege. Îmi pare rău dacă te-am rănit, dar... da... Oftă din nou. M-am folosit de tine.

O durea atât de tare, încât se întoarse cu spatele ca el să nu-i vadă ochii umezi. Printre lacrimi zări pandantivul strălucind pe măsuța toaletei, unde-l pusese mai devreme. Îl smulse de acolo și i-l aruncă în piept.

— Uite, ia-ți înapoi una din armele cu care ți-ai obținut victoria. Pentru cealaltă, care a fost mult mai eficace, va mai trebui să aștepți câteva luni.

— Termină, Jemma, izbucni el cu vocea tremurând, făcând un pas spre ea. Prea dramatizezi...

— Nu te atinge de mine! strigă ea sufocată de furie.

Întorcându-i spatele și îndepărtându-se nu văzu durerea reflectată în privirea lui.

— Pleacă de aici, șopti, apăsându-și buzele cu pumnul strâns și îndreptându-și spatele, când îi auzi mormăind o înjurătură și mai apropiindu-se un pas.

Un moment el păru că ezită. Dacă ar fi putut să-l vadă Jemma ar fi citit pe figura lui neliniște și o furie crescândă.

— Bine, zise el oftând, dacă asta dorești.

Apoi îl auzi ieșind încet din cabină.

Lacrimi fierbinți de durere i se prelinseră pe obraji și o dată cu ele, răbufniră din adâncul sufletului ei toată durerea, furia și dezamăgirea.

Când se mai liniști, se urcă în pat și adormi înfășurată în halatul de baie.

Se trezi în zori, se îmbrăcă, luă banii din sertarul în care-i pusese, ieși din cabină și coborî de pe iaht. Nu spuse nimănui că pleacă și nici pe Leon nu-l căută ca să-l anunțe. Avea nevoie de un răgaz să redevină

ca însăși - să învețe să fie din nou ea însăși - nu persoana în care o transformase Leon. Așa că străbătu pontonul și ieși pe cheiul aglomerat. O luă pe prima stradă, îndepărtându-se repede de port, fără să observe că Leon stătea sprijinit de balustrada punții urmărindu-i pașii. Unul din membrii echipajului, din ordinul lui, deja se furișase pe urmele ei.

Jemma ajunse în piața orașului, un spațiu larg de jur-împrejurul căruia se găseau magazine cu suveniruri pentru turiști, și cafenele.

Într-una din ele comandă cafea, suc de portocale și o sticlă cu apă rece. Se așeză comod să privească trecătorii, încercând să-și alunge din minte toate gândurile care-o frământau.

Se simțea bine stând acolo, ca un simplu turist, luându-și micul dejun într-o modestă cafenea. Se relaxa treptat și o senzație de pace interioară îi cuprinse întreaga ființă.

Petrecu întreaga dimineață colindând orașul cu străzile sale înguste și aglomerate și micile magazine. Kefallinienii erau oameni prietenoși și amabili și atunci când observau că e gravidă, dacă se afla într-un magazin, deveneau grijulii, oferindu-i un scaun și interesându-se de sănătatea ei și a copilului. Erau oameni drăguți și sinceri, care îi aminteau foarte mult de bărbatul cu care se măritase - sau cu care crezuse că s-a măritat.

Dar acum nu voia să se gândească la Leon și să înfrunte realitatea. De fapt, nu o mințise, își zise abătută, dar se eschivase să-i spună adevărul.

Și chiar dacă ar accepta ideea că se însurase cu ea din motive personale cât se poate de serioase, tot nu l-ar fi putut ierta pentru modul în care-o înșelase în privința sexului copilului.

Ochii i se umplură de lacrimi. În fond, dacă stau bine să mă gândesc, își spunea cu tristă ironie, m-am lăsat amăgită că m-ar putea iubi!

Ce prostie!

Te joci cu focul, o atenționase cineva, odată. Și se fripsese nu o dată, ci de două ori.

Nebună de legat!

Putea, oare, trăi în continuare alături de un asemenea bărbat? Își dorea într-adevăr acest lucru?

Apoi îi atraseră atenția afișele puse în geamurile micului sediu al uncia dintre cele mai cunoscute linii aeriene britanice.

Opri în loc și imediat îi veni o idee, pe cât de nebunească, pe atât de tentantă.

Degetele îi tremurau când își duse mâna la frunte ferindu-și ochii de soare. Nici nu era de mirare, fiindcă nu-i venea să creadă că se putea gândi la un lucru de neimaginat!

Ideea o ispitea atât de mult, încât se trezi trecând cu pași nesiguri

pragul agenției de voiaj...

*
* *

Se întoarse pe iaht transpirată, frântă de oboseală și abia așteptând să facă un duș rece și să doarmă câteva ore bune. Spera să nu dea ochii cu Leon. Pe punte nu văzu decât doi membri ai echipajului, așa că reuși să se furișeze în cabină. După căldura toridă de afară, răcoarea produsă de instalația de aer condiționat era ca o adevărată mană cerească.

Se trânti extenuată pe taburetul din fața măsuței de toaletă, privind cu tristețe plicul pe care-l ținea în mână.

Asta era scăparea ei. Inima i se zbătu în piept și oftă adânc.

Deși plătise costul biletului în drahme, atunci când începuse să numere banii nu era convinsă că-i vor ajunge. Se înșelase. Leon îi spusese că sunt echivalentul câtorva lire, dar descoperise că, de fapt, era vorba de câteva sute. Mai mult decât suficient pentru a-și cumpăra un loc la o cursă spre Anglia.

Totul mersese atât de ușor încât își zise că numai soarta îi îndreptase pașii în direcția aceea.

Sâmbătă. Adică peste două zile. În plic se găsea biletul ei spre libertate. Peste două zile va fi în drum spre casă și cât mai departe de Leon. O dată ajunsă în Anglia nu știa ce va face, cum se va descurca, nici măcar unde va locui, dar era convinsă că era cea mai justă hotărâre pe care o putea lua. Nu putea accepta să mai stea lângă bărbatul care se folosise de ea într-un mod atât de josnic. Era prea umilitor.

O bătaie în ușă o făcu să sară în picioare și se întoarse, cu ochii măriți de spaimă, palidă și cu inima bătându-i atât de tare încât simți că i se face rău.

Precis era Leon. Numai el îndrăznea să bată atât de tare.

— Jemma, se auzi vocea lui calmă, dar hotărâtă.

El era. Cuprinsă de panică deschise sertarul măsuței de toaletă și aruncă înăuntru biletul și restul de bani.

— Jemma!

De această dată vocea lui nu mai era atât de calmă și bătaia în ușă fu puternică și nervoasă. Străduindu-se să pară cât mai destinsă, arboră o mască indiferentă și se duse să deschidă ușa.

Leon arăta ca de obicei, remarcă ea, cu amărăciune. Poate ceva mai obosit, dar pe figura lui frumoasă nu se citea vreo urmă de vinovăție sau remușcare. Îl privi cu răceală și-i întoarse spatele. El o urmă în cameră închizând ușa în urma sa.

— Unde ai fost? o întrebă pe un ton destul de calm.

— Pe afară, spuse ea, ducându-se repede să închidă sertarul pe

care-l uitase deschis. De ce întrebi? îl înfruntă întorcându-se cu fața spre el. Ai ceva împotrivă?

El o privi printre gene, făcându-i inima să tresară în piept. Aflase, oare, ce făcuse?

— N-am nimic împotrivă, dar ar fi fost frumos din partea ta să spui cuiva ce ai de gând să faci.

— Așa cum procedezi tu, nu? îl întrebă, ridicându-și bărbia sfidător.

El nu-i luă în seamă cuvintele.

— Medicul ți-a recomandat odihnă, iar tu ai fost plecată ore întregi. Nu ți-a trecut prin minte că aș putea fi îngrijorat?

— Pentru mine? îl întărâtă ea. Pentru mine, sau pentru copil?

— Pentru amândoi, zise el, apoi continuă nervos. Ascultă, n-am venit aici să mă cert și nici nebun nu sunt; știu foarte bine că te-am dezamăgit dar, indiferent ce crezi despre mine, sănătatea ta mă preocupă. După amiază trebuie să particip la o întrunire, dar nu vreau să plec până nu mă asigur că n-ai s-o iei fot din loc, doar așa, din răzbunare.

— N-ai decât să pleci la întrunire.

Ridică din umeri indiferentă.

— Orice-ai crede *tu* despre mine, să știi că de sănătatea copilului îmi pasă și mie, așa că azi n-am să mai cobor de pe iaht.

— Bine, mormăi el. Îți mulțumesc că m-ai liniștit.

— Ai încredere în cuvântul meu? îl întrebă surprinsă.

Leon o privi calm.

— Întotdeauna am avut, *agape mou,* spuse el cu blândețe. Ai uitat că eu sunt cel care a mințit?

Ieși din cabină zâmbind ironic. Chiar își făcea procese de conștiință? Și de ce-i spusese că o crede pe cuvânt, tocmai atunci când ea se pregătea să-i înșele încrederea?

CAPITOLUL DOISPREZECE

În ziua aceea nu-l mai întâlni pe Leon. Slavă Domnului, își spunea singură la cină, în vreme ce unul din ospătarii de pe iaht îi servea mici aperitive, în speranța că-i va stârni pofta de mâncare.

La prânz doar gustase ceva, apoi dormise neîntoarsă câteva ore, după care se plimbase agitată pe punte neștiind ce hotărâre să ia.

Deja îi simțea lipsa. Dacă acum, când era furioasă pe el și dezamăgită, i-o simțea, ce se va face când toate acestea vor trece și va fi în Anglia, departe de el?

Durerea nu-i va trece niciodată, își răspunse tot ea, suindu-se în pat pe la ora zece. Leon încă nu apăruse. Cum ar putea să-i treacă dacă simțea mereu copilul mișcându-se, și când mereu își amintea cum se folosise de ei?

Copilul lor. Fiul lor. De fiecare dată când îi veneau în gând aceste cuvinte, ochii i se umpleau de lacrimi. Nu va fi o fată cu ochi albaștri, gură senzuală ca a mamei sale și păr auriu sau, poate, cu figura exotică a tatălui, ci un băiat, cu ochii negri și firea independentă a lui Leon. Va moșteni ceva și de la ea, sau va fi un adevărat grec - un Stephanades - puternic și neîndurător?

Începu să tremure, simțind că i se face rău. Ceva se petrecea cu ea, dar nu știa prea bine ce. Fată sau băiat, ce conta, atâta vreme cât copilul era sănătos? Dar...

Parcă ceva se rupsese în ea, ca și cum cineva i-ar fi smuls fără milă din suflet cel mai pur sentiment pe care îl poate nutri o mamă.

Asta o durea cel mai mult, motiv pentru care se și hotărâse să-l părăsească. Îi furase ceva ce nu-i mai putea înapoia vreodată și pentru asta nu-l putea ierta.

Adormi imediat, un somn lung și adânc, iar dimineața se trezi greu, cu capul zvâcnindu-i de durere. Amintindu-și că trebuia să meargă la medic, coborî din pat și intră în baie, strâmbându-se în oglindă când își văzu fața palidă și somnoroasă. În ultimele douăzeci și patru de ore dispăruse orice urmă a celor două săptămâni de convalescență.

Ceea ce îi confirma un singur lucru, acela că în loc să-i redea sănătatea, prezența lui Leon mai mult o îmbolnăvea.

Lăsă apa călduță să-i curgă îndelung pe cap și pe corp, sperând ca astfel să scape de durerea de cap.

Abia după un sfert de oră, când se întoarse în dormitor, înfășurată

în prosop și cu părul strâns într-un turban, simți legănarea iahtului și, încruntată, se repezi să privească prin hublou.

Nimic. Tresări șocată. Ar fi trebuit să aibă în fața ochilor apa limpede a golfului Argostólion și dealurile înverzite, pierdute în ceață, ce străjuiau orășelul Lixoúrion. Dar nu vedea nimic altceva decât apa în care scânteia u razele soarelui.

— Nu, murmură ea, începând să tremure. Nu! Dacă ar fi pornit peste noapte, ar fi auzit motoarele! Ar fi trezit-o mișcarea iahtului! Iar ea avea oră la medic! Leon nu-i putea face așa ceva!

Alergă la dulapul cu haine și își trase pe ea primul lucru care-i căzu în mână - un tricou larg, lung până la genunchi. Înainte de a ieri pe ușă își aminti să-și pună chiloții.

Urcă pe punte și rămase cu ochii ațintiți în zare, căutând la orizont o geană de pământ. Inutil. Se întoarse și nu se opri decât în pragul salonului, să-și tragă răsuflarea.

Leon era acolo, așezat pe una din canapelele elegante, aplecat, cu coatele pe genunchi. Îmbrăcat doar în pantaloni scurți, remarcă ea, cu un aer îngrijorat.

— U... unde suntem? îl întrebă, abia respirând.

El își înălță capul și o privi întristat.

— Nicăieri, spuse el uitându-se într-o parte și din nou în jos, ridicând din umeri, indiferent.

În următorul moment, Jemma zări împrăștiate pe măsuța joasă de lângă el pașaportul ei, portofelul, cu câteva lire englezești, drahmele, lucrul cel mai important - plicul cu biletul de avion.

— Mi-ai scotocit în sertar! spuse ea pe un ton acuzator.

— Nu te puteam lăsa să pleci, Jemma. Oricât m-ai urî, ai nevoie de mine. Nu te puteam lăsa să pleci, repetă enervat.

Simțind că-i tremură picioarele, Jemma căută un scaun și se așeză încet pe el.

— Cum... cum ai descoperit?

— Am pus pe cineva să te urmărească, dar nu putea intra în agenția de voiaj să întrebe la ce cursă ți-ai cumpărat bilet, fără să nu atragă atenția asupra noastră. Numele de Stephanades e prea cunoscut pe insulă. Dacă s-ar fi aflat că soția mă părăsește, îți imaginezi ce vâlvă s-ar fi creat.

— Așa că ai așteptat să adorm și mi-ai cotrobăit prin lucruri.

— Și știi ce-am descoperit, o ironiză el, țintuind-o cu o privire sardonică. Că am așteptat degeaba să adormi, fiindcă biletul nu l-ai rezervat pe numele de Stephanades. Nici n-aveai cum, fiindcă n-ai apucat să-ți schimbi pașaportul. Între timp ar fi trebuit să realizezi cine ești, *agape mou,* adăugă cu cinism. În situația asta, dacă ți-ai fi menționat adevăratul nume, ai fi obținut pe loc rezervare la prima cursă spre Anglia, fără să mai fii nevoită să aștepți două zile.

— Numai că eu nu vreau să mai am de-a face cu numele ăsta, replică ea.

— Prea târziu. Așa o să te cheme până la sfârșitul vieții.

— Și dacă mă răzgândesc? Mai există și divorțuri, ai uitat?

— De mine n-ai să divorțezi.

— Vrei să zici, până nu-ți pun copilul în brațe!

Se duse la frigider să-și ia o sticlă cu apă rece.

— În fond, ăsta-i singurul motiv pentru care mă aflu aici!

— Nu-i adevărat, o contrazise el.

— Ba da, zise ea, încercând să desfacă dopul sticlei. Din momentul în care medicul ți-a spus sexul copilului, n-ai urmărit decât un singur lucru. Ei, fir-ar să fie, nu pot să-l deschid!

Îi întinse sticla, înciudată că trebuia să apeleze la ajutorul lui. Leon se ridică în picioare, răsuci ușor dopul și-i turnă apă în pahar.

Rămase lângă ea, privind-o cum bea însetată, apoi spuse pe un ton calm:

— Nu l-am întrebat pe medic nimic despre copil. Doar despre starea sănătății tale.

— Atunci, cum de știi că e băiat? îl întrebă fixându-l cu privirea.

— Nu știu. Am mințit.

Jemma încremeni, nevenindu-i să creadă.

— Poftim? șopti ea.

— Am mințit, repetă el. Numai așa puteam scăpa de Anthia și de Nico. După aceea de-abia mi-am dat seama ce efect îngrozitor a avut asupra ta minciuna pe care le am spus-o.

Jemma începu să tremure.

— Nu te cred!

— Nici nu mă așteptam. De-asta nici n-am încercat să-ți spun până acum. În fond, de ce m-ai crede, după tot răul pe care ți l-am făcut?

Jemma își ațintи privirea pe figura lui, căutând adevărul în ochii negri ca tăciunele, apoi scutură din cap.

— Minți. Atunci spuneai adevărul. N-ai fi îndrăznit să faci o asemenea afirmație fără să ai o certitudine, fiindcă există posibilitatea să nasc o fată și atunci ai pierde compania.

Leon izbucni în râs.

— Aici greșești. Personal, puțin îmi pasă dacă e fată sau băiat, atâta vreme cât copilul e sănătos. Leonidas Company îmi aparține deja. Ieri, într-un cadru oficial tata a confirmat prin semnătură... pot spune, cu ușurare, fiindcă l-am scos dintr-o situație delicată, fără să se facă de râs. Numai la gândul că Nico i-ar putea lua locul și noaptea avea coșmaruri. Și Nico fiind deopotrivă fiul lui, nu dorea să-i rănească sentimentele, fiind nevoit să-i spună că nu e potrivit pentru postul respectiv.

— Și atunci, a-ați sacrificat pe mine!

— Pentru asta n-am nici o scuză! recunoscu el.

— M-ai rănit!

— Da, recunoscu și de această dată.

— Te-ai folosit de mine intenționat!

— Da, șopti el. Iartă-mă. Mă ierți?

— Cum să te iert? țipă ea. Dacă e băiat, n-am să știu niciodată când ai spus adevărul!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— De acum încolo, nu mai pot avea încredere în tine, Leon!

Oftând, el întinse mâna spre ea, dar Jemma i-o dădu la o parte.

— Nu. Să nu mă atingi.

Dar o atinse și ea simți că se pierde. Nu i se întâmpla așa întotdeauna?

— Atunci, măcar ascultă-mă, îi ceru el. Te rog, Jemma, îi spuse când ea îi întoarse spatele. Ascultă-mă și, la sfârșit, dacă încă mai vrei să mă părăsești... am să aranjez chiar eu.

Deși tulburată, Jemma simți ezitarea din vocea lui.

Își ridică privirea spre el.

— Asta e o nouă minciună, Leon?

— Nu. Poate, admise el. Nu vreau să te las să pleci și ca un egoist ce sunt, nu am siguranța că o pot face.

Își trecu nervos degetele prin păr. Era palid și nopțile de nesomn își puseseră amprenta pe chipul lui.

Jemmei i se rupea inima - nu era sigură dacă pentru ea sau pentru el - și-i venea să plângă. Își duse mâna la ochi.

— Mă simt foarte slăbită, gemu ea.

— Vino să stai jos, îi spuse el pe un ton sever, și când o luă de braț mâna lui tremura puțin.

Îl lăsă s-o conducă spre una din canapelele moi și confortabile și o ajută să se așeze, apoi își trase un scaun și, cu coatele pe genunchi, o aștepta să-și revină.

— Jemma, spuse încet. Te iubesc.

— Tu nu știi ce înseamnă iubirea! îl învinui ea, în același timp simțind, nu fără a-și reproșa, că inima îi tresaltă de bucurie.

— Așa credeam și eu, recunoscu el. Până te-am cunoscut nu credeam că vreau să știu ce înseamnă.

Zâmbindu-i cu ironie îi privi ochii plini de lacrimi.

— Dar mi-a fost dor de tine cât am fost plecat la New York, murmură el. Nimic nu merita eforturile mele când știam că tu nu aștepți să mă întorc.

— Te-ai descurcat totuși foarte bine, remarcă ea, amintindu-și articolul din ziar care-i cânta osanale.

— Asta se datorează unei munci titanice, dar și unor măsuri drastice pe care le-am luat și care puteau să însemne sfârșitul meu.

— Noroc că lucrurile au luat o altă întorsătură, răspunse ea batjocoritor explicațiilor lui.

— Așa e.

Intenționat ignoră tonul ei disprețuitor.

— A urmat apoi bomba cu Nico și telefoanele de la tata care intrase în panică fiindcă fratele meu vitreg își declarase intenția de a se însura. Actul prin care voia să-mi impună să joc după cum îmi cânta el, dintr-o dată l-a pus pe gânduri, pentru că, deși o iubește pe Anthia aproape cu disperare - îi cunoaște foarte bine dorința bolnăvicioasă de a pune mâna pe tot ce a aparținut mamei mele, nu neapărat pentru ea, ci pentru fiul ei. Și nici nu e vorba numai de lăcomie, recunoscu el. Ea fost prima și unica dragoste a tatălui meu! A trădat-o însă, pentru o femeie cu avere și, dacă pe el l-ar putea ierta, pe mama și pe mine, niciodată.

Jemma se întreba cu durere ce copilărie avusese Leon, crescut de o mamă care-l ura.

— Știind asta foarte bine, continuă el, de-a lungul anilor, tata a avut grijă să nu-i dea nici cea mai vagă speranță că Nico va moșteni ceva din ce a aparținut familiei Leonidas. Există și alte companii, mai mici, înființate de tata prin propriile-i eforturi. Acestea îi aparțin lui Nico. Până acum el era mulțumit cu ce urma să primească. Nu și Anthia. Când s-a ivit ocazia, s-a agățat de ea cu disperare, însurându-l repede pe Nico și făcând public conținutul documentului.

Vocea îi era înecată de furie.

— Anulând actul acela, tata ar fi asistat la propria-i prăbușire. Nu-l puteam lăsa s-o facă! E bătrân și bolnav, iar dacă uneori nu ne putem suferi, eu tot îl iubesc și sunt mândru de ce a realizat în viață. Nu-l puteam lăsa să iasă din scena afacerilor cu capul plecat.

Respiră adânc și continuă:

— Când m-a rugat „Însoară-te cu Melva, sau cu cine vrei tu, numai scoate-mă din încurcătură!" mi-am dat seama că există o singură femeie cu care aș face-o! Tu! Tu și numai tu.

Se uită la ea, dorind să-și ridice privirea spre el, dar Jemma rămase cu ochii în jos, frământându-și mâinile.

Oftă adânc și continuă:

— Așa că m-am întors la Londra. Voiam să-ți explic totul și să te rog să mă ajuți, fiind cât mai sincer cu putință. Dar... știi cum te-am găsit, Jemma! Însărcinată cu copilul meu! Slăbită de suferință și atât de îndârjită să depășești perioada aceea critică, încât problemele mele au căzut pe planul doi. Sau, poate, cine știe, a fost doar un pretext, zise el ridicând din umeri. Din clipa aceea, singura mea preocupare a fost sănătatea ta, fericirea și bunăstarea ta. Dă-l încolo pe tata, mi-am zis. El mai poate aștepta. Jemma are nevoie de mine... iar eu mă simțeam atât de bine că și tu mă dorești încât am lăsat restul deoparte,

încercând să recuperez toate lunile acelea îngrozitoare petrecute la York, când mi-a fost atâta dor de tine. Am să-i explic mâine, îmi spuneam. Și am tot amânat, fiindcă ne simțeam în atât de bine împreună și nu doream să stric clipele acelea minunate povestindu-ți lucruri care pentru mine nu mai aveau importanță. Și, dintr-o dată acel „mâine" n-a mai existat! Pentru mine a fost o lovitură când în dimineața aceea m-am trezit cu tata pe iaht. Totul se sfârșise prea repede și orice explicații ți-aș fi dat, te-ar fi durut, pentru că părea că premeditasem totul!

Se frecă la ochi. Sinceritatea din privirea lui nu pute fi pusă la îndoială.

— Jemma, o rugă el, crede-mă că n-am vrut să te... dar n-am putut evita acest lucru. Lasă-mă să-mi repar greșeala.

Nici nu știa că, în mare parte, o și făcuse. Totuși…

Nehotărâtă încă, se ridică și se duse să privească prin hublou.

— Am mințit spunând că știu sexul copilului, zise el încet. A aflat și tata că am mințit. Înainte de a-și pune semnătura, i-am povestit totul.

Se întoarse surprinsă spre el.

— Și n-a avut nimic de zis că ai făcut-o în public?

El scutură din cap.

— Singurul lui gând era cum să-și salveze obrazul. Dacă va fi fată, credibilitatea mea, nu a lui, va fi pusă în îndoială.

— Ceea ce se va întâmpla dacă vom avea o fata, accentuă ea.

— Există o probabilitate de cincizeci la sută, spuse el, zâmbind ciudat, dar e mai bine să te avertizez că de cinci generații în familia Stephanades nu s-a născut nici o fată, ceea ce crește în mod considerabil această probabilitate.

— Spre norocul tău.

El încuviință din cap.

— Ceea ce nu mă va ajuta să te conving că am mințit!

— Ai dreptate, recunoscu Jemma, întorcându-se să privească marea de un albastru intens ce strălucea sub razele soarelui.

Și totuși, începuse să-l creadă, nici ea nu știa de ce. Poate fiindcă dorea s-o facă pentru a-l ierta și a relua totul de la capăt. Dar...

Dar ce? se întreba abătută. În fond, ce o deranja? O minciună care până să afle că a fost o minciună și-a pierdut efectul? Sau faptul că avusese atât de multă încredere în el încât atunci când o dezamăgise n-a putut suporta?

Se întoarse și când îl văzu cu umerii încovoiați și capul aplecat, simți o împunsătură în piept. Părea atât de vulnerabil în poziția aceea - stingher și părăsit.

Nu mai era bărbatul pe care-l cunoștea atât de bine, bărbatul pătimaș, blând și atent, bărbatul, care pretindea că o iubește...

Să-l creadă? Să îndrăznească și să-și asume riscul încredințându-se

cu totul acelei iubiri?

Inima îi bătea cu putere, de teamă și dorință. Sentimente confuze pe care nu le putea discerne o îndemnară, în sfârșit, să cedeze.

— Leon! zise, gâtuită de emoție.

El își înălță capul și o privi bănuitor. Jemma își umezi cu limba buzele uscate, apoi șopti:

— Dacă-ți spun că te iubesc, o să râzi de mine?

În următoarea clipă fu în picioare, îndreptându-se spre ea.

— Se spune că frumusețea e doar de suprafață, răspunse el cu voce răgușită de emoție. La tine o văd strălucind până în adâncul ființei tale. Îți mulțumesc. Nu, n-am să râd de tine. Nu îmi pot bate joc de inima ta minunată când ea înseamnă atât de mult pentru mine.

— Atunci strânge-mă în brațe. Mi-e dor să te simt.

O luă în brațe și Jemma se agăță de el, înfigându-și degetele în umerii lui musculoși. Gemând, își înălță chipul să-i primească sărutul. Gura lui îi devoră buzele stârnind în ea acea pasiune pe care nici un alt bărbat n-ar fi reușit s-o trezească.

Îmbrățișarea lui mistuitoare o făcu să înțeleagă de ce se afla în brațele lui. Bărbatul acela și mângâierile lui aveau asupra ei un efect teribil.

— Mă sperii, îi spuse ea cu respirația întretăiată când el slăbi strânsoarea. Mă înnebunești. Nu mai rezist!

— Și eu simt la fel. Uită-te la mine! Tremur.

Când lipi de ea, îl simți cum tremură - chiar și mâinile, atunci când și le strecură sub tricoul ei să-i mângâie coapsele și abdomenul.

— Te iubesc, Jemma, spuse el luându-i sânii în palme. Orice altceva poți pune la îndoială în ceea ce mă privește, în afară de iubirea pe care ți-o port.

Își înălță capul să-l privească, încercând să descopere în ochii lui un semn cât de mic al prefăcătoriei. Nu, în fața sa se afla bărbatul pe care întotdeauna îl admirase și-l respectase pentru forța personalității sale. Bărbatul de care se îndrăgostise cu toată ființa ei și de care depindea atât de mult, încât nu știa dacă părăsindu-l va putea supraviețui, așa cum intenționase, dar n-o făcuse. Bărbatul de care era sigură că, indiferent ce s-ar întâmpla, va avea grijă de ea. Grijă care el insista acum s-o transforme în dragoste. Dragoste căreia nu avea puterea să-i întoarcă spatele, mai ales acum când i-o citea în ochii strălucind de fericire.

— Te cred, spuse ea, în cele din urmă.

Și o spunea cu convingere.

— Și mă ierți? Poți să mă și ierți?

— Ah, da! Îți pot ierta orice atunci când mă ții așa în brațe, îi mărturisi ea.

— Atunci am o idee mai bună. Patul.

Când se aplecă să o ridice în brațe, în ochi îi sclipeau lumini jucăușe.

— Acolo te pot îmbrățișa mai strâns și mult mai mult timp, iar tu mă vei ierta cu totul!

— Dar... avem oră la medic! protestă ca îndreptându-se spre ușă.

— Dă-l încolo de medic! Eu am nevoie de tine acum mai mult decât ai tu de el!

— Dar...!

El îi acoperi gura cu un sărut și n-o lăsă să respire până n-o așeză în patul ei, cu așternutul încă răvășit după o noapte agitată. Apoi se duse să încuie ușa cabinei.

— Mai are cineva cheia? întrebă ea.

— Nu, doar eu o am, zise el râzând și se întinse lângă ea.

Dar, surprinzător, flacăra pasiunii se stinsese și o liniște apăsătoare se așternu în jurul lor. Leon părea foarte preocupat să-i mângâie părul și același interes îl găsi și ea jucându-se cu părul moale de pe pieptul lui.

— Unde ți-ar plăcea să locuim? întrebă el brusc. La Londra, Atena, sau New York?

Îl privi printre gene.

— Rămâne la alegerea ta. N-am nici o preferință, atâta vreme cât suntem împreună.

— Mmm, nici eu.

O sărută pe obraz.

— Trebuie, totuși să ne stabilim undeva, măcar până naști. După aceea am să vă iau peste tot cu mine, hotărî el, apoi adăugă pe un ton serios: Mi-a ajuns cât am stat despărțit de tine la New York.

Jemma își mușcă ușor buza, apoi spuse încet:

— Și mie mi-a fost dor de tine. De un milion de ori nu vrut să te sun ca să-ți spun cât sunt de speriată și cât de singură mă simt. Dar...

— Dar nu îndrăzneai s-o faci, fiindcă nu erai sigură că ții la tine.

Ea scutură din cap.

— Nu de asta. Știam că ții la mine, dar asta nu era suficient - când știam că sunt însărcinată și că tu ești împotriva căsătoriei. Nu era cinstit din partea mea să-ți fac una ca asta!

— Dar era cinstit față de tine să te lupți de una singură cu toate greutățile?

— Mă obseda întâmplarea cu Cassie și Josh și nu-mi închipuiam că ai fi reacționat altfel.

— Dar ai făcut-o cu bună-știință?

— Nu, cum îți închipui așa ceva? îl privi furioasă.

— Nu-mi închipui nimic, doar te-am întrebat, iar tu mi-ai răspuns.

— Chiar crezi că aș fi în stare de așa ceva?

— N-ai aflat încă până acum? o luă el peste picior. Te-aș crede și

dacă mi-ai spune că pământul e pătrat. Ești cea mai sinceră persoană pe care o cunosc, *agape mou.*

Jemma simți că îi dau lacrimile.

— Nu, nu plânge.

Oftând o luă în brațe, cuibărind-o lângă el.

— Oh, Doamne, nici nu știi cum mă simt când te văd tristă! Știu, bineînțeles, că n-ai făcut-o intenționat ca să pui mâna pe mine! La socoteli simple mă pricep și eu! Și chiar așa de-ar fi, nu-mi mai pasă. Viața mea ar fi pustie fără tine, iubita mea, șopti el aplecându-se ca ea să-i vadă privirea sinceră. Am descoperit asta la New York.

O sărută ușor.

— Aici, cu tine, mă simt un om împlinit.

O sărută din nou.

— Nu contează unde... dar să fiu cu tine.

Și din nou o sărută dar insistent.

— Cu tine, murmură. Cu tine... doar cu tine.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ȘASE

CAPITOLUL ȘAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOISPREZECE

Colecția „EL și EA”

ultimele apariții:

150. Jessica Steele – Șase săptămâni spre fericire		
151. Penny Jordan – Străvechiul legământ		
152. Penny Jordan – Trecut și prezent		
153. Penny Jordan – Gare de dragoste		
154. Penny Jordan – Dragoste și pasiune		
155. Penny Jordan – Promisiune și pasiune		
156. Penny Jordan – Pasiune și decență		
157. Sandra Steffen – Sandra Steffen		
158. Sandra Steffen – Antrenorul		
159. Sandra Steffen – Mireasa Burchiului		
160. Sandra Steffen – Mireasa		
161. Barbara Wallace – Orgoliu și prejudecată		
162. Barbara Wallace – Orgoliu		
163. Barbara Wallace – Sylvia Wentworth		
164. Barbara Wallace – Salata Wentworth		
165. Barbara Wallace – Vrăjită de o seară		
166. Barbara Wallace – Dragoste și fantezie		
167. Barbara Wallace – Dragostea orbilor		
168. Barbara Wallace – Mireasa		
169. Barbara Wallace – Mireasa		
170. Barbara Wallace – Dragoste în dragoste		
171. Barbara Wallace – Mireasa		
172. Barbara Wallace – Mireasa		
173. Barbara Wallace – Mireasa		
174. Barbara Wallace – Mireasa		
175. Barbara Wallace – Mireasa		

Observații

[←1] Draga mea (lb. gr.).